Omraam Mikhaël Aïvanhov

PIATRA FILOSOFALĂ

Articol I. Cap. 1 – Despre interpretarea scrierilor sfinte

Secţiune 1.01 I. „Pentru că litera ucide, iar duhul face viu”.

Atunci când trebuie să vă clarific o latură importantă a vieţii spirituale, eu mă bazez deseori pe Biblie, mai ales pe Evanghelii, aţi constatat deja acest lucru. Dar făcând aşa, sunt conştient că unii se gândesc: „De ce oare acordă el o asemenea importanţă celor scrise în aceste biete Evanghelii? De atâtea ori ne-a fost demonstrat că ele au fost confecţionate, falsificate, mutilate şi conţin chiar şi contradicţii! Cum poate să continue să-şi bazeze învăţământul pe aceste texte?” Cine gândeşte aşa arată că nu m-a înţeles bine. Eu nu acord o valoare absolută literei Evangheliilor, dar le folosesc ca punct de plecare pentru a regăsi adevărurile veşnice pe care ni le învaţă Iisus.

Vă voi oferi o imagine.

Cerul înstelat este una dintre cele mai mari minuni ale naturii. Există însă modalităţi diferite de a privi stelele. Putem lua o hartă a cerului şi o carte de astronomie ce expune în detaliu tot ceea ce se cunoaşte despre astre şi planete: numele lor, distanţele care le separă, diferitele materii ce le compun, felul cum se nasc, cum trăiesc şi mor, căror legi fizice se supune sistemul solar etc. Toate acestea sunt cu siguranţă foarte folositoare şi interesante nouă în înţelegerea universului, dar oare ce pot ele aduce sufletului şi spiritului nostru?

Eu am citit cărţi de astronomie, am ascultat astronomi prezentându-şi cercetările şi am fost deseori foarte impresionat. Dar ce diferenţă există faţă de experienţele pe care le-am putut trăi contemplând cerul înstelat fără nicio altă preocupare decât aceea de a mă topi în această imensitate! Pacea de care eram încet-încet învăluit mă uşura; nu aveam decât dorinţa de a mă smulge de pământ, de a mă transporta departe în spaţiu pentru a intra în legătură cu entităţile spirituale a căror manifestare fizică sunt astrele. În aceste regiuni unde eram proiectat, simţeam că nimic nu era mai important decât să mă unesc cu Spiritul Cosmic, să mă las pătruns de el, pentru a ajunge la adevărata înţelegere a lucrurilor, o înţelegere ce îmi impregna toate celulele.

În faţa imensităţii şi a splendorii cerului se poate întâmpla să ne simţim pierduţi. Dar să te pierzi în contemplarea cerului nu constituie un scop, trebuie să treci dincolo de acest lucru. Fiindcă cerul înstelat

este deopotrivă şi o carte, o carte care nu se adresează numai intelectului nostru. Cunoaşterea pe care el ne-o să se imprimă în noi şi ne poate transforma viaţa. Aceasta este adevărata cunoaştere: ne luminăm cu o lumină care ne depăşeşte iar această lumină ne orientează gândurile, sentimentele, faptele noastre.

Astronomii studiază cerul în timpul nopţii, dar majoritatea lor se rezumă la realitatea sa materială. Ei nu ştiu că nişte inteligenţe populează aceste corpuri celeste şi lucrează asupra lor; totul se rezumă la legi mecanice, şi astfel sufletul şi spiritul lor nu câştigă mare lucru din asemenea studii. Ei se aseamănă cu acei alpinişti care escaladează o înălţime numai cu scopul de a realiza performanţe sportive, de a studia natura rocilor sau variaţiile atmosferice: ei uită să privească muntele, să comunice cu frumuseţea lui, cu puritatea şi puterea lui.

Contemplarea cerului înstelat, ca şi ascensiunea unui vârf, ar trebui să le ofere oamenilor soluţia pentru toate problemele lor, deoarece ea le deschide porţile cerului lor interior. Acela care se obişnuieşte să privească stelele cu iubire, meditând asupra armoniei cosmice, asupra acestor lumini care vin de atât de departe din spaţiu şi din timp, străbate cu ajutorul gândului regiunile spirituale aflate deopotrivă şi în fiinţa sa. Ei bine, trebuie să ştiţi că astfel citesc eu Cărţile Sfinte, şi în special Biblia, ca şi cum m-aş apropia de un cer ale cărui astre luminează şi impregnează întreaga mea viaţă.

Biblia a jucat un rol imens în formarea spiritului uman. Ea a fost citită şi recitită, tradusă în toate limbile pământului; se spune chiar că este cartea care s-a tipărit în cel mai mare număr de exemplare. Mulţi dintre aceia care o au nu o citesc sau citesc foarte puţin din ea, dar o păstrează ca pe un fel de talisman; iar mulţi dintre cei care o citesc mărturisesc că nu au înţeles aceste texte şi se simt uneori descurajaţi.

Vreme de secole, creştinii au citit Biblia în mod simplist, fără a-şi pune întrebări. În unele case nici nu mai existau alte cărţi. Cu ajutorul Bibliei mulţi au învăţat să citească şi au făcut din ea hrana lor zilnică. Dar acum, am putea spune că acest text devine din ce în ce mai străin mentalităţilor contemporane. Câte persoane, catolici, protestanţi, ortodocşi nu mi-au mărturisit că, în ciuda eforturilor depuse, această lectură nu le aduce mare lucru. Atunci, oare ce înţelegeau cititorii din epocile trecute şi nu înţeleg bărbaţii şi femeile din zilele noastre?

Unii spun că înţeleg Biblia citind-o şi recitind-o, şi că trebuie de asemenea să ştii să te pregăteşti pentru această lectură cu ajutorul rugăciunilor şi al postului… Alţii recomandă studierea scrierilor comentatorilor. Aceste sfaturi conţin fără îndoială ceva bun, dar adevăratul răspuns nu se găseşte aici. Şi chiar, în multe cazuri, exegeţii care au studiat Biblia din punct de vedere ştiinţific i-au diminuat calitatea. Lucrarea lor de analiză a arătat mai ales apariţia unor greşeli de copiere, lacune, contradicţii, şi în loc să găsească inspiraţia şi lumina, ei nu au făcut decât să adune materiale pentru discuţii şi controverse nesfârşite. Desigur, metodele ştiinţifice sunt întotdeauna folositoare, dar în funcţie de domeniu eficienţa lor este inegală, misterele sufletului le scapă, şi nu acoperă decât o infimă parte a realităţii.

Este cu siguranţă interesant să te întrebi în ce epocă a fost scrisă una sau alta dintre părţile Vechiului sau Noului Testament, dacă au existat unul sau mai mulţi autori, să-i examinezi vocabularul şi să-l compari cu cel al limbilor vecine. Dar acest demers ce constă în a analiza, a cerceta, a diseca, nu lasă deseori în urma lui decât praf şi cenuşă. Înţelegerea Cărţilor Sfinte, oricare ar fi ele, Vedele, Zen-Avesta, Coranul, cere o altă formă de disciplină.

Prima regulă este aceea de a ne pune într-o stare de receptivitate, pentru a da imaginilor, senzaţiilor create prin lectură, posibilitatea de a realiza o lucrare asupra subconştientului. Astfel, pe măsură ce recitiţi Biblia veţi simţi din ce în ce mai mult în voi o clarificare a ideilor. Altminteri, nu veţi reuşi decât să vă îndepărtaţi de sens. Veţi sfârşi chiar prin a adopta o atitudine de indiferenţă şi de scepticism, ca şi cum toate acestea nu merită nimic mai mult decât puţină curiozitate. Vă veţi spune că este întotdeauna interesat să descoperiţi de ce este capabil creierul uman, fiindcă aceia care l-au inventat pe Dumnezeu, sufletul, spiritul şi celelalte lumi, au dat dovadă de atâta originalitate şi de imaginaţiei Dar nu cu un astfel de punct de vedere vă veţi hrăni viaţa voastră interioară.

Tot ceea ce spun Cărţile Sfinte este exact, poate nu chiar atât de exact potrivit criteriilor intelectului, care urmează mereu litera textului, dar exact pentru inimă şi spirit. Este sensul cuvântului Sfântului Pavel în Epistola a doua către Corinteni: „*Pentru că litera ucide*, *iar duhul face viu*”.

Adevărurile exprimate în Biblie au fost trăite de spirite

excepţionale. Pentru a le înţelege, trebuie să ne străduim să le urmăm până în regiunile în care ele însele au reuşit să se înalţe, deci să pătrundem în viziunea lor asupra lucrurilor. Oare ştim să interpretăm mai bine parabolele lui Iisus fiindcă am studiat gramatica unei limbi vechi, istoria unui popor sau arheologia? Nu, pentru a interpreta parabolele lui Iisus ne trebuie o altă ştiinţă, ştiinţa simbolurilor care nu se poate dobândi decât prin exersarea calităţilor inimii şi ale spiritului.

Noi nu putem înţelege textele sfinte atât timp cât nu reuşim să vibrăm pe aceeaşi lungime de undă cu autorii lor: limba lor, adevărata lor limbă ne rămâne necunoscută. Trebuie să simţim ceea ce ei înşişi au simţit, să trăim ceea ce ei înşişi au trăit, adică să ne înălţăm până la nivelul lor de conştiinţă; şi atunci, lumina ţâşneşte cu adevărat!

Dar acest nivel înalt de conştiinţă nu poate fi atins decât dacă ne îndreptăm modul nostru de viaţă, dacă ne arătăm mai atenţi, mai respectuoşi faţă de legile lumii spirituale. Câţi nu cred că se pot proiecta în planurile superioare fără să schimbe nimic din obiceiurile lor de viaţă şi de gândire! Ei bine, nu, ei se vor lansa în tot felul de aberaţii nu vor părăsi „litera" şi nu vor înţelege.

Numai datorită unei discipline de viaţă, patriarhii, profeţii, care erau Iniţiaţi, au putut să se înalţe până la lumea divină. Trebuie să adoptăm şi noi această disciplină de viaţă pentru a urca pe urmele lor, până în acel loc în care ei au avut revelaţii, nu există alte metode. Dacă doriţi să citiţi Biblia, începeţi prin a vă întreba ceea ce doriţi să îndreptaţi în existenţa voastră şi nu vă îngrijoraţi că nu aţi înţeles imediat totul. Există atâtea texte greoaie! De exemplu, *Facerea* sau *Apocalipsa*… Dar citiţi fără să vă tulburaţi, şi încercaţi să vă înălţaţi cu ajutorul gândului rugându-vă ca Duhul Sfânt să vină să vă dăruiască lumina sa.

De mai multe ori mi s-a întâmplat să vă citesc, din *Sfânta Evanghelie după Ioan*, pasajul numit Rugăciunea lui Iisus pentru sine, pentru apostoli şi pentru toţi credincioşii: „*Părinte a venit ceasul*! *Preaslăveşte pe Fiul Tău*, *ca şi Fiul să te preaslăvească*. *Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul*, *ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui*"…

Ceea ce spune acest text poate că nu este prea clar în sensul intelectual al termenului: dar pentru că vine din sufletul şi din spiritul lui Hristos, el se adresează sufletului şi spiritului nostru, asupra lor îşi

exercită puterea; şi îndată ce aceste puteri au atins sufletul şi spiritul nostru, întreaga noastră fiinţă, până la corpul fizic, îi resimte vibraţiile. „*Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit… Şi slava pe care Tu mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem: Eu intru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii*”.

Da, aceste vibraţii care vin din lumea sufletului şi spiritului sunt resimţite de fiinţa noastră interioară, ceva care dormita în noi se trezeşte şi se pune în mişcare. Textele biblice a căror stil este deseori criticat de anumiţi erudiţi, sunt comparabile curenţilor de forţe ce au puterea de a trezi sufletele, de a le împlini, de a le vindeca. Rugăciunea sacerdotală este unul dintre textele cele mai autentice, mai adevărate, mai profunde pe care le-am putut citi. Este păcat că unii se limitează în a face din ea o analiză critică!

În timpul ultimei cine cu discipolii săi, Iisus le-a spus: „*Dar acum Mă duc la Cel ce M-a trimis… încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul*”. Prin aceste cuvinte Iisus a atras atenţia discipolilor săi asupra rolului esenţial al spiritului. Da, spiritul, nu litera! Deci, impregnaţi-vă de cuvântul evanghelic meditând asupra lui, sporindu-i în voi esenţa, legându-vă de entităţile celeste. În ziua în care veţi demonstra că aceste mari adevăruri acţionează ca nişte realităţi vii în voi înşivă, întreaga voastră fiinţă interioară va fi purificată, luminată, regenerată.

Secţiune 1.02 II. Cuvântul Domnului

Nicio interpretare corectă a Bibliei nu este posibilă fără lumina Ştiinţei Iniţiatice. Ne apropiem desigur de această Ştiinţă prin studiu, prin lectură, prin învăţătura pe care o primim de la un înţelept, de la un Maestru. Dar esenţialul se obţine datorită unei discipline bazată pe dezvoltarea organelor noastre spirituale, fiindcă dezvoltând aceste organe obţinem capacitatea de a ne proiecta în alte regiuni ale spaţiului pentru a face acolo investigaţii.

Aceste experienţe le menţionează sfântul Ioan în *Apocalipsă*, la fel ca şi sfântul Pavel în *Epistola a doua către Corinteni*. Sfântul Ioan

scrie: „*Eu, Ioan… am fost în duh în zi de duminică şi am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiţă, care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte*”. Iar sfântul Pavel: „*Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani – fie în trup, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie – a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Şi-l ştiu pe un astfel de om – fie în trup, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie – Că a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască*”.

Numai asemenea experienţe ne pot oferi accesul la realitatea lumii divine. Cărţile pe care vom căuta să le citim în acest domeniu ne vor face să întrezărim o scânteie, o orientare, dar aceasta nu este suficientă, trebuie să putem să mergem apoi să ne instruim în altă parte, să trăim ceva altundeva. Această călătorie în altă direcţie, pe care misticii o numesc extaz, este o proiecţie a fiinţei în afara trupului ei. A trebuit să trec şi eu prin aceste experienţe ca să pot cunoaşte ceea ce cunosc acum; nu le-am găsit în cărţi. Am găsit în cărţi menţiuni, confirmări, justificări, dar descoperirile în sine le-am făcut eu însumi, departe, foarte departe de corpul meu.

Oare de ce este nevoie să te proiectezi astfel în lumile superioare? Fiindcă numai din înalt poţi avea o percepţie exactă a lucrurilor. În lumea de jos nu poţi întrezări decât o realitate difuză, fragmentată. Atât timp cât nu observăm o ordine, o structură, adică legăturile care unesc toate elementele, toate stadiile creaţiei, nu vom putea interpreta în mod corect textele care au fost inspirate de viziunea unităţii divine.

Cărţile Sfinte sunt transpunerea experienţelor făcute de unele fiinţe în lumea înaltului, o lume ce nu este aceeaşi cu aceea percepută de cele cinci simţuri ale noastre. Deci, pentru a înţelege aceste fiinţe, pentru a le cunoaşte modul de a gândi, trebuie deopotrivă să mergem să căutăm în lumea de sus astfel ca să putem vedea şi înţelege ceea ce ele au simţit. Dar unde sunt aceia care se avântă în această ascensiune hotărâţi să atingă vârful? Ei se antrenează câteva zile, apoi dezamăgiţi că nu au putut obţine rezultate rapide, renunţă; ei se mulţumesc să caute în cărţile câtorva clerici, filosofi sau oameni de ştiinţă. Este mult mai simplu, bineînţeles, dar numai în aparenţă, fiindcă răspunsurile pe care le găsesc aici sunt deseori atât de contradictorii!

Să luăm numai exemplul operelor filosofice… Câţi filosofi nu construiesc sisteme ce arată numai propria lor viziune asupra lumii! Această viziune, cu precădere limitată, reflectă neîmplinirile lor

spirituale, psihice, intelectuale, chiar şi cele fizice! Fără să mai vorbim de aceia care încercând să cultive originalitatea se străduiesc să prezinte teorii noi. Deci, câţi filosofi, tot atâtea filosofii! Adevărul este că nu există decât un singur sistem de explicare a universului, vreau să spun un singur sistem care ne arată ce reprezintă Creatorul, creaţia şi creaturile, şi fiecare dintre noi trebuie să se străduiască să-i afle bazele. Este normal ca apoi să-şi exprime rezultatele căutărilor sale conform temperamentului său, caracterului său, sensibilităţii sale, se poate spune deopotrivă cu propriul „glas".

Un cântăreţ care trebuie să execute o partitură nu o poate face decât cu propria-i voce, şi exprimă prin ea tot ceea ce este el în profunzime; dar el trebuie să respecte partitura, nu are voie să cânte alte note decât cele scrise. În acelaşi mod, un filosof nu are dreptul să cânte alte cuvinte decât acelea care sunt înscrise în marea carte a vieţii, el are dreptul să le cânte numai cu propria sa voce. Este ceea ce mă străduiesc să fac eu, de când am descoperit lumina Ştiinţei Iniţiatice. Acum, când am descoperit singura filosofie, singura ştiinţă, singura religie adevărate – iar cele trei sunt una singură – încerc să mă conformez acesteia fără să mă întreb dacă ea corespunde gusturilor sau înclinaţiilor mele.

Desigur, un anumit număr de cărţi deosebite, profunde, ne pot arăta calea de urmat, dar adevărata cunoaştere, aceea care devine în noi came şi os, nu se obţine cu adevărat decât dacă ajungem să ne înălţăm până la lumea divină, acolo unde se află originea tuturor lucrurilor. Marii fondatori de religii au primit inspiraţia din înalt. După tradiţie, arhanghelii au fost aceia care i-au instruit; astfel, Metatron l-a instruit pe Moise, arhanghelul Gabriel pe Mohamed etc. Ceea ce este încă un fel de a spune că adevărata cunoaştere vine din înalt şi că tot în înalt trebuie să o căutăm. Tuturor acelora care sunt capabili să se înalţe până la regiunile superioare ale conştiinţei le sunt revelate aceleaşi adevăruri; formele, expresiile sunt diferite, dar principiile rămân aceleaşi.

Vă închipuiţi că nu există biblioteci decât pe pământ: a voastră, a prietenilor voştri sau bibliotecile publice unde puteţi citi sau împrumuta cărţi. Ei bine, nu, trebuie să ştiţi că există şi alte biblioteci cu altfel de cărţi pe care le puteţi deopotrivă consulta. Iar aceste cărţi reprezintă toate înregistrările conservate în univers şi în fiinţa umană, fiindcă totul, până la cel mai mic eveniment, până la cel mai mic cuvânt,

da, totul se înregistrează.

De câte ori nu v-am explicat că fenomenele lumii fizice ne pot explica realităţile lumii psihice şi spirituale. Ascultaţi la radio, priviţi la televizor emisiuni ce au fost adesea înregistrate în prealabil sau difuzate în direct. Astfel, fiecare post de radio şi de televiziune are propriile sale arhive ce pot fi consultate în orice moment, dezvăluind ceea ce a fost cu adevărat spus sau arătat.

Ajungând să perfecţioneze aparate capabile să înregistreze imagini şi sunete, oamenii au dat dovadă de o mare ingeniozitate. Dar natura însăşi a făcut înregistrări încă de la începutul universului! Iar dacă aceste înregistrări sunt posibile, înseamnă că materia nu este inertă şi insensibilă. Materia este sensibilă, şi nu numai că este sensibilă, dar este dotată cu memorie: tot ceea ce se întâmplă ca evenimente lasă urme în straturile profunde ale materiei; nimic nu se întâmplă fără să fie înregistrat, şi nimic nu dispare. Fiinţa umană este aceea care nu şi-a dezvoltat încă mijloacele de a citi sau de a auzi aceste înregistrări.

Da, fiinţa umană nu se cunoaşte, nu are nici cea mai vagă idee despre mijloacele pe care Creatorul le-a pus la dispoziţia sa. Şi nu ştie nici că reprezintă un microcosmos, reflectare a macrocosmosului, a universului, deci faptul că ea însăşi este o depozitară a întregii memorii cosmice. În această substanţă atât de subtilă, de imponderabilă, care face parte din chintesenţa fiinţei sale, există loc pentru întreg universul. Fiindcă, după structura materiei, diversitatea infinită a fenomenelor ce se produc se poate reduce la un punct infinitezimal.

Evenimentele cele mai îndepărtate din cosmos, tulburările sau răsturnările lumilor dispărute, ştirile din întreaga lume ajung până la noi sau sunt înregistrate de aparate. Evident, aceste informaţii rămân în subconştientul nostru, şi foarte rar ajung până la conştiinţă. Putem spune că acest lucru se întâmplă ca în cazul undelor radio. Existenţa posturilor de radio dovedeşte că o cantitate de informaţii circulă prin spaţiu; aceste unde scapă conştiinţei noastre, dar aparate corespunzătoare permit captarea lor.

Nenumărate unde traversează spaţiul în acelaşi moment, venind din toate părţile lumii, dar şi din alte planete şi constelaţii. Aceste unde se încrucişează, se reunesc fără să se distrugă unele pe altele şi fiecare dintre ele poate fi captată de un aparat reglat pe frecvenţa sa. Noi

înşine suntem străbătuţi de aceste unde, dar nu le simţim. Din fericire! Iar dacă creierul nostru ar putea înregistra chiar şi pentru o clipă, tot ceea ce se întâmplă în univers, ar fi insuportabil!

Iată un alt exemplu: directorul unei biblioteci care primeşte zilnic nu numai cărţi, dar şi ziare, reviste, articole de toate felurile, nu are ca sarcină să le citească pe toate: s-ar epuiza repede psihic şi douăzeci şi patru de ore pe zi nu i-ar fi de ajuns. Salariaţii sunt deci cei responsabili cu diferitele sectoare, ei trebuie să le aranjeze, iar dacă directorul are nevoie să consulte un document, cere să-i fie adus. Asemenea bibliotecarului, şi noi înşine suntem depozitarii tuturor informaţiilor deja apărute sau pe cale de apariţie. Dacă dorim să reflectăm asupra anumitor subiecte pentru a le aprofunda, putem cere să ne fie furnizat un document sau altul.

Atunci când v-am explicat parabola ispravnicului necredincioasă, v-am arătat că datorită contradicţiilor aparente ce le conţine, acest text nu ne poate revela sensul dacă ne mulţumim să lucrăm în maniera unor exegeţi. Dar dacă ne înălţăm până la biblioteca cosmică, putem completa textul Evangheliilor care are unele lacune. Acolo sus toţi discipolii Şcolii Divine pot încerca să citească această mare Carte din care Iisus şi-a extras cunoaşterea sa. Numai că, această bibliotecă nu este deschisă tuturor, asemenea bibliotecilor terestre, ea este păzită de entităţi foarte puternice care nu permit accesul decât acelora care s-au pregătit mult timp, şi nu este uşor să te înalţi până acolo!

Dar este adevărat că există şi o bibliotecă la care avem acces zilnic, deoarece ea se află în noi. Veţi spune: „Dar atunci de ce nu o consultăm mai des?" Pentru a vă explica printr-o imagine, vă voi spune că toate cărţile pe care ea le conţine sunt scrise în caractere minuscule pe care trebuie să le mărim cu ajutorul unei lupe puternice; iar oamenii renunţă să le citească pentru că nu posedă această lupă ce permite mărirea literelor. Trebuie deci să începeţi prin a obţine lupa care să vă permită să citiţi toate documentele bibliotecii voastre interioare. Da, singurul lucru dificil este dimensiunea imaginilor. Fiecare cerere făcută acestei biblioteci este ascultată: indiferent de întrebarea pusă, veţi primi un răspuns, dar pentru că aceste clişee ce vă sunt livrate sunt minuscule, vă închipuiţi că nu aţi primit nimic.

Dacă întreg universul se găseşte reprezentat în om, oare de câte miliarde de ori a trebuit să fie redus?... Este deci normal să nu putem

vedea imaginile şi mai ales să le descifrăm fără o instalaţie potrivită cuprinzând o lupă şi un aparat de proiecţie. Aţi avut poate în mâini un film din celuloid: aţi văzut cât de mici şi difuze sunt imaginile; putem cu greu distinge anumite forme prin transparenţă. Dar o dată proiectate pe un ecran, aceste imagini mărite devin clare şi precise.

Vă lipseşte deci aparatul de proiecţie care vă permite să obţineţi imagini cu dimensiuni corespunzătoare. Vă veţi întreba: „Dar unde să-l găsim? 1 în conştiinţă4. În vreme ce aparatul de fotografiat se află în subconştient, unde totul se înregistrează automat. Dar pentru a obţine acest aparat de proiecţie datorită căruia puteţi descifra documentele bibliotecii voastre personale, o cunoaştere iniţiatică şi o disciplină sunt necesare. Numai această cunoaştere şi această disciplină vă vor oferi mijloacele să dezvoltaţi în conştiinţa voastră elementele ce vă vor permite să interpretaţi răspunsurile primite.

Veţi considera poate că este ciudat să vă prezint această problemă despre cunoaşterea şi interpretarea textelor sacre menţionând radioul şi cinematograful. Dar sunt explicaţiile cele mai clare pe care vi le pot da. Iar eu v-am menţionat de atâtea ori progresele ştiinţei şi tehnicii care, departe de a combate religia şi spiritualitatea, ne oferă dimpotrivă mijloacele de a înţelege mai bine principiile pe care acestea se bazează. De aceea, chiar dacă Biblia şi toate Cărţile Sfinte ar dispărea, le-am putea reface, pentru că aceste cărţi îşi au originea în singura şi adevărata carte, Cartea Vieţii, adică universul şi fiinţa umană însăşi care sunt depozitarele cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul divin transmis de textele sacre nu este evident un cuvânt în sensul obişnuit al termenului. Indiferent ce cred unii, Dumnezeu nu s-a adresat niciodată unei fiinţe umane, într-un limbaj uman, pentru a se revela acesteia sau pentru a-i da instrucţiuni. Fiinţa umană este aceea care reuşeşte să citească, să asculte cuvântul lui Dumnezeu în natură şi în ea însăşi. Fiindcă Verbul Divin, lumina originară, formează substanţa a tot ceea ce există. Dar nu s-a înţeles încă semnificaţia celui de-al treilea verset din *Facerea*: „*Şi a zis Dumnezeu*: *Să fie lumină*!" şi nici a primului verset din *Evanghelia după Ioan* ce îi este ecou: „*La început era Cuvântul*". Faţă de acest cuvânt divin, de acest Verb Divin, cuvântul omenesc este doar o expresie îndepărtată şi foarte slabă. Şi pentru că folosim aceleaşi cuvinte pentru a le desemna, se creează astfel multe confuzii.

Se spune că Dumnezeu le-a vorbit Iniţiaţilor, hierofanţilor, profeţilor. În realitate, Dumnezeu a vorbit şi continuă să vorbească de-a lungul întregii creaţii şi în inima omului însuşi. Este deci inexact să spunem că Le-a vorbit numai unora sau altora: ar fi mai corect să spunem că anumite fiinţe L-au auzit mai bine decât altele. Şi mai trebuie să adăugăm că ceea ce au auzit şi au reprodus acestea era obligatoriu determinat de situaţia existentă, de problemele şi mentalităţile epocilor respective. În ceea ce priveşte marile principii, toţi au spus acelaşi lucru, dar când intrăm în detalii, ne dăm seama că unele prescripţii ce erau fără îndoială acceptabile şi poate necesare în urmă cu câteva secole, pentru că răspundeau anumitor nevoi şi reprezentau atunci un adevărat progres, nu mai pot fi acceptate astăzi.

Toate Cărţile Sfinte sunt incomplete sau imperfecte, şi adesea nu ştim de cine şi în ce condiţii au fost scrise şi transmise. Câte fiinţe excepţionale, înţelepţi, mistici, poeţi au ştiut să asculte şi să citească cuvântul divin! Mulţi nu au scris sau, dacă au scris, operele lor s-au pierdut. Iar dacă nu s-au pierdut, tradiţia nu le prezintă ca pe nişte Cărţi Sacre, cu toate că ele conţin revelaţii esenţiale despre lumea sufletului şi a spiritului cât şi despre locuitorii lor.

A venit clipa ca toţi credincioşii din toate religiile să înceteze să se înfrunte fluturând în aer reciproc cu Cărţile lor Sfinte ca şi cum acestea ar fi singurele depozitare ale cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă acest lucru este fals; da, fals şi ridicol. Adevărata credinţă nu câştigă nimic din această ceartă. Maniera în care religiile l-au prezentat pe Dumnezeu era fără îndoială bună pentru o epocă în care cei mai mulţi oameni nu erau mental foarte dezvoltaţi. Acum când capacitatea lor de înţelegere s-a dezvoltat, de ce să mai continuăm să le povestim că Dumnezeu însuşi le-a vorbit profeţilor şi că textele numite sacre nu conţin decât adevăruri veşnice?

Să ne fie foarte clar. Toate Cărţile Sfinte nu sunt decât câteva firimituri, câteva copii incomplete şi imperfecte ale singurei Cărţi scrise cu adevărat de Dumnezeu: universul, cu fiinţa umană creată după imaginea universului. Unii vor striga că acesta este un sacrilegiu, o erezie. Ei bine, să strige ce doresc. Eu ştiu că Cerul mă ascultă şi mă aprobă. Numai cei neştiutori pot fi indignaţi, deoarece ei nu ştiu cum a gândit Creatorul universul şi omul.

Chiar dacă au fost inspirate de Cer – şi este clar că au fost inspirate de Cer – Cărţile Sfinte nu conţin numai adevăruri de

netăgăduit şi definitive. Ştim foarte bine că ediţiile pe care le cunoaştem astăzi au trecut prin tot felul de peripeţii. De exemplu, cele cinci cărţi din *Pentateuh* atribuite lui Moise au fost în realitate apărute în forma definitivă după câteva secole, sub îngrijirea lui Esdras. Chiar şi în cazul *Vechiului Testament*, evreii, catolicii, protestanţii şi ortodocşii nu acceptă acelaşi număr de cărţi. Cât despre *Evanghelii*, este evident că cele patru scrieri de proporţii reduse ce se repetă mai mult sau mai puţin nu pot reprezenta totalitatea învăţământului lui Iisus.

Ar mai fi atât de multe lucruri de spus privind redactarea şi difuzarea Cărţilor Sfinte! Dar eu nu sunt istoric şi nu mă interesează să intru în aceste amănunte. Eu ştiu ceea ce ştiu şi îmi ajunge. Dar ce ştiu? Faptul că, deşi nu sunt definitive, nici complete, Cărţile Sfinte, aşa cum sunt, ne arată toate calea spre Dumnezeu dacă ştim cum să le citim. Niciodată un adevărat Iniţiat nu va prezenta o Carte Sfântă ca pe o carte absolută, nici chiar Biblia, chiar dacă mulţi o consideră ca fiind Cartea prin excelenţă, fiindcă cuvântul „biblie" înseamnă carte. În toate Cărţile Sfinte, există ceva de rectificat, de retractat sau de adăugat.

Acela care reuşeşte să se înalţe până la înţelegerea operelor Domnului, poate redescoperi chintesenţa tuturor Cărţilor Sfinte, fiindcă adevărurile pe care acestea le conţin sunt înscrise în viaţa universului şi în propria sa viaţă. Dumnezeu însuşi este inaccesibil, de nepătruns, dincolo de orice înţelegere, dar El a pus în noi toţi şi în universul pe care l-a creat toate elementele care ne permit să ne apropiem de El şi să descifrăm unele dintre mesajele sale. Primul dintre aceste mesaje este lumina, din moment ce prin lumină El s-a manifestat la începutul lumii când a spus: „*Să fie lumină*!" Atunci, dacă dorim să îl ascultăm pe Dumnezeu cum ne „vorbeşte", trebuie să căutăm lumina, fiindcă prin intermediul luminii El se adresează tuturor creaturilor.

Articol II. Cap. 2 – „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om…

După ce a citit într-una dintre cărţile mele în care vorbesc despre nutriţie, capitolul privind alimentaţia vegetariană1, cineva mi-a pus această întrebare: „Este chiar atât de important să nu mâncăm came? într-un paragraf din Evanghelii, Iisus spune că nu ceea ce intră în gură, ci ceea ce iese din ea îl spurcă pe om". Este adevărat, Iisus a spus acest lucru, dar din ceea ce a adăugat acea persoană, am văzut că nu a înţeles cu adevărat sensul cuvintelor lui Iisus. De aceea aş dori să

reiau acest pasaj pentru a-l interpreta.

Deci, adresându-se mulţimii care îl urma, Iisus a spus: „*Ascultaţi şi înţelegeţi*: *Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om*, *ci ceea ce iese din gură*, *aceea spurcă pe om*”. După ce a pronunţat Iisus aceste cuvinte, discipolii au venit să-i spună că i-a scandalizat pe farisei. Apoi Petru l-a întrebat: „*Lămureşte-ne nouă pilda aceasta*”. Iar Iisus i-a răspuns: „*Acum şi voi sunteţi nepricepuţi*? *Nu înţelegeţi că tot ce intră în gură se duce în pântece şi se aruncă afară*? *Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă şi acelea spurcă pe om*”.

Ce intră în gura noastră? în principal hrana, şi în afară de o eventuală indigestie, această hrană nu mai iese; ceea ce iese din gura noastră sunt mai ales cuvintele. Dar putem spune că alimentele nu ne murdăresc niciodată? Dacă nu sunt bine spălate, dacă sunt poluate prin produse toxice, ele ne pot îmbolnăvi. Dar cuvântul „spurcă” se referă mai mult la lumea morală. Unele alimente, unele substanţe pot influenţa lumea noastră morală prin efectele pe care le produc: carnea, alcoolul, drogurile au, în grade diferite, consecinţe asupra vieţii psihice, deci asupra vieţii morale a omului. De aceea, de la originea lor, majoritatea religiilor au impus reguli foarte stricte privind alimentele şi băutura. Aceste reguli aveau cu siguranţă motivaţia lor de a exista, dar mulţi dintre aceia care le respectau nu aveau niciun scrupul să încalce principiile elementare ale justiţiei, ale cinstei, ale bunătăţii. Este ceea ce Iisus le reproşa fariseilor, şi este ceea ce mai putem reproşa şi astăzi unor credincioşi aparţinând altor religii.

„*Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă şi acelea spurcă pe om*”. Pentru a înţelege cuvintele lui Iisus, trebuie să ne raportăm la ceea ce Ştiinţa Iniţiatică ne revelă despre fiinţa umană şi despre diferitele corpuri care o constituie: corpul fizic, astral, mental, cauzal, budic şi atmic.

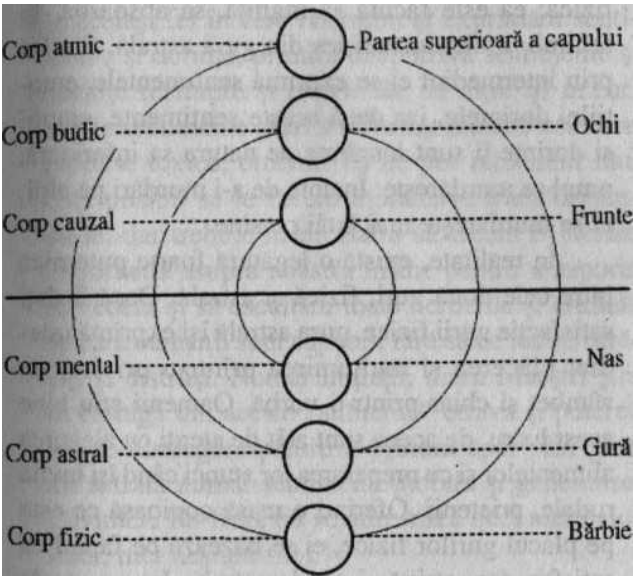

Corpul astral este sediul afectivităţii, al sentimentelor, al dorinţelor: este deci reprezentat în noi prin ceea ce numim inimă. Acum, amintiţi-vă ce v-am explicat în conferinţa: „Ceea ce ne arată chipul uman”. În ea v-am prezentat legăturile care există între frunte şi spirit, ochi şi suflet, nas şi intelect, gură şi inimă. Astfel, gura exprimă ceea ce vine din inimă, din corpul astral.

Iată deci semnificaţia cuvintelor lui Iisus: cele ce ies din gură pornesc din inimă, şi acestea îl murdăresc pe om, dacă el nu a învăţat să-şi purifice corpul astral. Gura despre care se vorbeşte, este evident gura astrală. Nimic material nu iese din gura fizică: ea este făcută să înghită, să absoarbă. În schimb, multe lucruri ies din gura astrală, fiindcă prin intermediul ei se exprimă sentimentele, emoţiile, dorinţele, iar dacă aceste sentimente, emoţii şi dorinţe îi sunt inspirate de natura sa inferioară, omul se murdăreşte. Înainte de a-i murdări pe alţii, el se murdăreşte mai întâi pe sine.

În realitate, există o legătură foarte puternică între cele două guri, fizică şi astrală. Dacă îi daţi satisfacţie gurii fizice, gura astrală îşi exprimă imediat plăcerea şi mulţumirea printr-o privire, un zâmbet şi chiar printr-o vorbă. Oamenii ştiu bine acest lucru, de aceea sunt atât de atenţi cu alegerea alimentelor şi cu prepararea lor atunci când îşi invită rudele, prietenii. Oferind o masă copioasă ce este pe placul gurilor fizice, ei se bazează pe faptul că satisfac deopotrivă şi gurile astrale. Invers, acela care este prost hrănit, care înghite orice fără

discernământ sau pentru că nu are altceva de mestecat, nu poate să exprime apoi lucruri prea bune cu gura sa astrală, cu inima sa. Cuvintele lui Iisus nu trebuie luate ad litteram, iar dacă nu trebuie să acordăm prea multă importanţă prescripţiilor alimentare, nu este bine nici să exagerăm în celălalt sens neglijând anumite reguli de igienă. Iisus nu ne sfătuieşte să mâncăm orice şi oricum.

Ceea ce intră trece prin gura fizică, iar ceea ce iese trece prin gura astrală. Dar în realitate nu intră chiar nimic în gura noastră astrală? Ba da, fiindcă în acelaşi fel în care resimţim şi exprimăm sentimente şi dorinţe, primim deopotrivă sentimente şi dorinţe resimţite şi exprimate de alţii. Şi uneori aceste sentimente şi aceste dorinţe sunt cu adevărat produse toxice, otrăvuri ce ne pot face mult rău. Este posibil să le facem inofensive transformându-le, dar trebuie în prealabil să facem o lucrare importantă asupra noastră înşine pentru a suporta să vedem şi să ascultăm toate neroziile şi crimele de care oamenii sunt capabili fără să ne lăsăm otrăviţi şi distruşi. Numai Iniţiaţii, marii Maeştri ştiu să extragă din aceste „alimente11 otrava şi puterea lor de distrugere pentru a profera apoi prin gura lor astrală numai sentimente nobile şi generoase. Cuvintele lui Iisus nu se adresează deci nici celor slabi, nici neştiutorilor.

Şi voi înşivă sunteţi zilnic expuşi influenţelor şi agresiunilor lumii exterioare. Acolo există alimente pe care le absorbiţi. Iar dacă o privire, un cuvânt, un gest, o faptă reuşesc să vă înlăture credinţa, iubirea, lumina, deci să vă murdărească, înseamnă că nu ştiţi să vă hrăniţi: ar fi trebuit să ştiţi să vă alegeţi alimentele sau să vă ţineţi gura închisă, simbolic vorbind. De ce aţi deschis-o pentru o astfel de hrană? Dacă nu ştiţi apoi cum să o transformaţi, nu trebuie să o acceptaţi.

Veţi spune: „Dar cum să nu rămâi tulburat, rănit de anumite judecăţi sau atitudini răutăcioase?" Evident, în planul fizic este imposibil, dar cuvintele lui Iisus nu se referă la planul fizic. În interior, gura noastră astrală poate foarte bine să nu le accepte, şi atunci nu ne vom simţi minimalizaţi sau răniţi, fiindcă ele nu vor aduce atingere nici integrităţii noastre, nici demnităţii de fii ai Domnului. Injuriile, calomniile sau orice alt lucru întunecat ce intră în gura sa astrală pot să nu-l murdărească niciodată pe om. Numai ceea ce vine din el îl poate murdări. El nu este responsabil de nimic altceva. Pentru un înţelept, pentru un Iniţiat, aceste cuvinte ale lui Iisus sunt deci absolut întemeiate.

În secolele trecute, onoarea bărbaţilor şi a femeilor era înainte de toate bazată pe valorile sociale, deci exterioare. Un cuvânt sau un gest pricinuind un prejudiciu onoarei lor îi obliga imediat pe nobili să se bată în duel. Trebuia apărată reputaţia personală sau cea a familiei în faţa societăţii şi a generaţiilor viitoare. Tot ce aducea prejudiciu fiinţei umane, ceea „ce intra în gura sa" o murdărea. Ea trebuia „să-şi spele onoarea" şi tragedii interminabile se năşteau din aproape nimic. Acela care nu riposta era considerat un laş, un poltron, îşi pierdea stima celor din jur, era respins. După cum ştiţi, literatura franceză a secolului al 17-lea este plină de poveşti de acest gen.

Este sigur faptul că acest obicei şi acest mod de a vedea lucrurile îi obliga pe oameni să dea dovadă de curaj. Dar din punct de vedere moral şi spiritual, această concepţie a onoarei este falsă, deplorabilă, prostească, căci ea nu dezvoltă noblețea şi curajul, ci serveşte numai la salvarea aparenţelor, a prestigiului social ce nu reprezintă în realitate mare lucru. Pentru a nu-şi pierde prestigiul în faţa semenilor, aceşti oameni scădeau de mii de ori mai mult în faţa Domnului.

Adevărata noblețe constă în căutarea de soluţii mult mai inteligente, recurgând la împăcare. Dar acest lucru necesită mai întâi de toate o lucrare interioară: acela care este jignit trebuie să înţeleagă că nicio răutate, nicio acuzaţie nu îl poate micşora în ochii lui Dumnezeu; dacă este pur, acuzaţiile şi calomniile nu schimbă cu nimic ceea ce reprezintă el pentru îngeri şi pentru Dumnezeu însuşi.

Există oameni care nu rezistă în faţa unui mic păhărel de vin, ei se îmbată imediat şi povestesc tot felul de prostii. În acelaşi fel, la cea mai mică contrazicere, unele persoane îşi pierd sângele rece. Dimpotrivă, adevăratul spiritualist este acela care poate bea toate licorile îmbătătoare pe care i le oferă planul astral şi să-şi păstreze, în ciuda tuturor, o privire limpede, o gândire clară, un mers drept şi sigur.

Iisus nu ignora faptul că anumite alimente ne pot murdări, dar ştia că avem şi puterea de a rezista. Tentaţiile ni se prezintă zilnic şi există foarte multe alimente ce ne sunt propuse. Să te laşi tentat, înseamnă să primeşti o influenţă. Or, ce reprezintă o influenţă? Un curent care încercă să pătrundă în noi, deci un fel de hrană. Nu este întotdeauna posibil să ne opunem la pătrunderea acestor curenţi, dar de îndată ce au intrat, trebuie să ne străduim să îi transformăm. Dacă cedăm, dacă ne lăsăm pradă unui gest de slăbiciune, forul nostru

interior notează că nu am ştiut să asimilăm aceste substanţe, şi ele vor reapărea într-un fel sau altul sub forma unor impurităţi, a unor tulburări psihice sau chiar fizice.

Alimentele nocive pe care nu le lăsăm să intre nu riscă să iasă; trebuie deci să veghem ca acestea să nu pătrundă în noi. Dar cum nu reuşim întotdeauna, trebuie să facem exerciţii ca să le transformăm, făcându-le asimilabile de îndată ce au pătruns.

În antichitate, a existat un rege, Mitridate, care temându-se că va fi otrăvit de oamenii din anturajul său, a încercat să se imunizeze printr-o obişnuinţă progresivă cu otrăvurile. Şi a reuşit foarte bine: atunci când, după ce a pierdut o bătălie, a înghiţit tot felul de otrăvuri pentru a nu cădea viu în mâinile duşmanilor săi, niciuna nu şi-a făcut efectul, şi pentru a-şi găsi sfârşitul i-a cerut unuia dintre soldaţii săi să-l omoare cu pumnalul. Este adevărat că poţi ajunge imun fizic la otrăvuri, şi alţii în afară de Mitridate au făcut-o de asemenea; dar oare este necesar? Este probabil ca niciunul dintre voi să nu rişte să fie otrăvit, în timp ce fiecare este expus zilnic tuturor otrăvurilor psihice, şi în acest caz, dacă nu ştiţi cum să reacţionaţi, veţi muri.

Discipolii unei Şcoli Iniţiatice trebuie să se exerseze să digere toate otrăvurile pe care oamenii proşti sau râu intenţionaţi le pot arunca în planul astral. La aceste otrăvuri se referea Iisus atunci când spunea: „*Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră*”. Deci, orice vi s-ar întâmpla, bucuraţi-vă, şi Cerul se va bucura din cauza voastră: aţi trecut cu bine încercarea.

Oricare om este calomniat, murdărit, într-un moment sau altul. Adevăratul discipol al lui Hristos este acela care ştie să neutralizeze murdăriile primite fără ca gura sa să profereze un cuvânt împotriva Domnului sau împotriva oamenilor. Şi chiar dacă i s-a întâmplat să îi scape cuvinte de iritare, de revoltă, de răzbunare, să se privească cel puţin pe sine însuşi spunându-şi „Eu nu trebuie să uit niciodată că ceea ce iese din gura mea mă murdăreşte… Mi s-au oferit ingrediente pe care n-am ştiut să le folosesc, dar în viitor, voi căuta să-mi transform ura şi nerăbdarea în blândeţe, în iubire, în bunătate”. Ca o bună gospodină, discipolul trebuie să înveţe arta transformării şi să folosească tot ceea ce întâlneşte ca să pregătească cele mai bune feluri de mâncare. Ei da, bucătăria are în acest caz un cuvânt de spus!

Priviţi pomii: li se aduce bălegar şi ei spun: „Noi ştim că ceea ce

ne intră în gură nu ne poate murdări". Şi trec la treabă făcând toate transformările al căror secret îl deţin doar ei, oferindu-ne în schimb fructe atât de frumoase, de parfumate şi gustoase în comparaţie cu bălegarul urât mirositor şi respingător pe care l-au primit. Or, cum acţionează în general oamenii? Ei au fost stropiţi uşor şi răspund cu o găleată de mizerii! Dacă ar fi înţeles preceptele lui Hristos, atunci când ar fi primit otravă, s-ar fi străduit să trimită în schimb miere.

Atunci, cum să reacţionaţi dacă un gest, un cuvânt, o privire au introdus în voi tulburarea, furia sau o altă stare negativă? Mai întâi de toate, opriţi-vă şi faceţi o pauză. Deoarece, dacă vă veţi lăsa purtaţi de reacţiile instinctive, veţi risca să provocaţi mai mult rău decât acela care v-a fost făcut. Furia reprezintă erupţia unei forţe brute, iar această forţă brută nu este neapărat rea, ea poate fi chiar benefică pentru voi şi pentru ceilalţi cu condiţia să ştiţi să o controlaţi pentru a o putea apoi orienta. Iar pentru a o controla, trebuie mai întâi de toate să depuneţi armele pe care această reacţie instinctivă vi le pune brusc la dispoziţie. Deci, mai întâi vă opriţi, tăceţi şi judecaţi; fiindcă judecata este singura ramură, singura stâncă de care vă puteţi agăţa pentru a nu fi antrenaţi şi tăvăliţi în apele torentului. Faptul că vă opriţi, dovedeşte că aţi ştiut de ce să vă agăţaţi, şi nu aţi fost luaţi de forţele sălbatice ale torentului.

Dar de îndată ce v-aţi oprit, cum să mai reparaţi tulburarea resimţită? Respirând profund, făcând câteva mişcări armonioase şi ritmate cu picioarele, cu braţele şi capul. Trebuie să ştiţi că, chiar dacă sunteţi legaţi, un singur deget lăsat liber vă permite să restabiliţi echilibrul, pacea şi armonia din voi. Veţi putea chiar şi prin gând să scrieţi în spaţiu cuvinte magice cu litere de lumină: pace, înţelepciune, iubire, frumusețe… Aceste mijloace foarte simple dau mari rezultate; deşi trebuie să păstrezi destulă luciditate şi stăpânire de sine pentru a te gândi să le foloseşti.

„*Cele ce ies din gură pornesc din inimă*… În realitate, putem spune că această gură despre care vorbeşte Iisus reprezintă diferitele guri ale fiinţei noastre psihice, nu numai aceea a inimii, dar şi cele ale intelectului şi ale voinţei noastre. Cuvântul „gură" simbolizează deci ansamblul activităţilor noastre. La fel cum inima noastră este gura prin care trec sentimentele noastre, intelectul nostru este gura prin care se exprimă gândurile noastre, iar voinţa noastră este cea care va produce faptele. Merită osteneala să meditaţi asupra puterilor gurii: ea construieşte sau distruge, murdăreşte sau purifică, poate închide sau

elibera, poate spânzura un om sau îl poate smulge din chinuri. Aici regăsim unul dintre sensurile primului verset al *Evangheliei după Ioan*: „*La început a fost Cuvântul*”. Câte bucurii sau nenorociri încep de la gură”.

În cartea *Facerea* se spune că atunci când Adam şi Eva au mâncat fructul oprit s-au ascuns de Dumnezeu care trecea prin grădină în răcoarea serii. Dumnezeu l-a strigat pe Adam: „*Adame, unde eşti*?” şi s-a înfiripat o discuţie. Adam a răspuns: „*Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol şi m-am ascuns. Şi I-a zis Dumnezeu*: *Cine ţi-a spus că eşti gol*? *Nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci*? *Zis-a Adam*: *Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine aceia mi-a dat din pom şi am mâncat şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie*: *Pentru ce ai făcut aceasta*? *Iar femeia a zis*: *Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat*”.

O tradiţie ne arată că fructul mâncat de Adam şi de Eva era un măr, o alta spune că era o smochină… Prea puţin contează; ceea ce trebuie văzut în acest text este faptul că într-un anume fel el atinge acelaşi subiect ca spusele lui Iisus: hrana. Şarpele, care este personificarea răului, o tentează pe Eva propunându-i să mănânce din fructul oprit; apoi, Eva i-a propus acelaşi lucru lui Adam. Iar când Dumnezeu îi întreabă ce s-a întâmplat, Adam o acuză pe Eva şi Eva îl acuză pe şarpe. În realitate, aruncarea propriilor responsabilităţi asupra unui ispititor (sau ispititoare) nu îi scuză deloc. Dacă am acţionat greşit, suntem vinovaţi. Nu trebuie să cedăm, nu trebuie să „mâncăm”, asta este tot, pentru ca să nu ne fie ruşine să ne prezentăm în faţa Domnului de fiecare dată când ne întreabă: „Unde te afli?” Acum, când vorbim despre tentaţie, este uşor să ne oprim numai la cele venite din exterior, dar tentaţiile vin mai ales din noi înşine. Suntem locuiţi de voci interioare ce ne fac tot felul de sugestii pretinzând că este în interesul nostru, pentru fericirea noastră. În realitate, dacă le ascultăm, suntem legaţi, şi chiar legaţi bine, fiindcă aceste voci nu veneau din lumea luminii, iar entităţile rele care au învins râd apoi de naivul care le-a căzut pradă.

O poveste bulgară ilustrează bine acest adevăr. Un bărbat s-a făcut vinovat pentru tot felul de nelegiuiri: răpirea şi seducerea unor femei, furturi, asasinate etc. În final, el a fost prins şi condamnat la spânzurătoare. În clipa în care i s-a pus ştreangul de gât, Diavolul s-a prezentat în faţa lui şi l-a întrebat: Vezi ceva acolo?

— Nu.

— Priveşte mai atent.

— Disting douăzeci de catâri.

— Şi ce duc ei în spate? – S-ar spune că sunt sandale, o grămadă de sandale.

— Ei bine, da, spune Diavolul, sunt toate sandalele pe care le-am purtat pentru a te aduce până la ştreang". Acela care nu ştie să reziste tuturor vocilor ce vorbesc în el ca să-l rătăcească, va ajunge la spânzurătoare. În acest caz diavolul îi va arăta toate sandalele pe care le-a purtat pentru a-l conduce până aici, şi nu îi va servi la nimic să îl acuze pe diavol, fiindcă omul este întotdeauna considerat responsabil de faptele sale.

Este evident că ceea ce mâncăm şi ce bem nu rămâne fără urmări asupra noastră. Acela căruia i se dă un excitant, se agită; acela care a primit un calmant rămâne liniştit; iar acela care a luat un somnifer adoarme. La fel, pâinea mucegăită, fructele putrede sau vinul prost cu care se mulţumeşte cerşetorul nu îi distrug numai organismul fizic, dar îl ating şi în viaţa sa morală. Mâncarea gustoasă sau rămăşiţele nu pot avea aceleaşi efecte asupra sănătăţii noastre fizice şi psihice.

Dar starea în care mâncăm este şi mai importantă, deoarece ne putem otrăvi cu alimentele cele mai sănătoase şi mai suculente atunci când nu ne luăm anumite precauţii. Cum? Dacă în acelaşi timp în care duceţi la gură un aliment, sunteţi agitaţi, tulburaţi, furioşi sau trăiţi alte stări negative, acele alimente se impregnează cu otrăvuri de care o stare sau alta este purtătoare şi astfel vor difuza otrava în întreg organismul. Ei bine, da, trebuie să ştiţi: hrana, pe măsură ce o absorbim, se impregnează de elementele nocive, pe care sunteţi pe cale să le emiteţi, şi ea vă otrăveşte. Evident, şi contrariul este valabil.

Este normal să fiţi tulburaţi sau iritaţi pe moment de anumite evenimente; dar atunci, chiar dacă este ora mesei, aşteptaţi puţin înainte de a mânca până vă regăsiţi pacea şi armonia interioară. Dacă nu puteţi, dacă obligaţiile voastre vă determină să mâncaţi în acel moment, străduiţi-vă cel puţin să vă concentraţi asupra mâncării impregnând-o cu respectul şi cu recunoştinţa voastră: ea devine astfel suportul acelor sentimente care pătrund în voi şi vă vor transforma stările negative.

Deci, vedeţi voi, şi în această situaţie se verifică cuvintele lui

Iisus: ceea ce iese din gura sa, din gura sa astrală (gândurile şi sentimentele sale) îl murdăreşte pe om, fiindcă aceasta murdăreşte la fel şi ceea ce intră în el: hrana. Dar nimic din ceea ce vine din exterior nu îl poate murdări pe om dacă el este cu adevărat pur. Chiar acoperit de noroi, un diamant îşi păstrează puritatea şi frumuseţea; este de ajuns să îl ştergeţi pentru ca el să strălucească din nou în toată splendoarea sa. Iar adevăratul spiritualist este comparabil cu diamantul; nimic nu îl poate murdări, cu excepţia cazului când renunţă el însuşi la calitatea sa de diamant şi se lasă să alunece din nou în starea de cărbune.

Se întâmplă ca acela căruia i s-au făcut reproşuri şi a fost criticat să exclame: „Vai, câte am înghiţit!" Nu-i aşa? Aceasta este o expresie pe care toată lumea o cunoaşte şi o foloseşte. Toată lumea ştie deci că există o gură psihică, una astrală. Prin credinţă, iubire, înţelepciune, răbdare şi toate virtuţile, noi putem transforma materia brută, grosieră şi impură pe care o primim, în hrană digerabilă astfel ca să putem merita diploma de bun bucătar. Cineva va spune: „J) ar totuşi, o diplomă de bucătar, nu este prea faimoasă!" Atunci, dacă preferaţi, putem spune o diplomă de alchimist! Există multe puncte comune între bucătărie şi alchimie.

Eu v-am mai spus, nutriţia este un subiect inepuizabil, fiindcă el priveşte totalitatea fiinţei noastre. Tot ceea ce absorbim ne învaţă secretele sale. A cunoaşte înseamnă a introduce în sine lucrurile şi fiinţele pentru a le studia. Nutriţia este cheia cunoaşterii: trebuie mereu să începem prin a absorbi ceea ce vrem să cunoaştem. Gura este deci începutul, primul organ al înţelepciunii. El răspunde întrebărilor noastre despre natura alimentelor care ni se prezintă: au gust, ce fel de gust? Sunt benefice pentru sănătatea noastră?… Gura ne învaţă deci discernământul.

Obligând toate creaturile, chiar şi pe cele mai infime, să se hrănească, Inteligenţa Cosmică le obligă să dobândească cel puţin o cunoaştere rudimentară: mâncând, ele încep să studieze natura lucrurilor. Pentru a te dezvolta şi a învăţa, trebuie întotdeauna să începi prin a gusta. Iar ceea ce este adevărat pentru microbi este şi mai adevărat pentru oameni. Dar pentru ei, evident, a mânca nu se limitează doar la planul fizic. Inima lor, intelectul, sufletul şi spiritul lor au de asemenea nevoie de hrană. Atunci când vă rugaţi, meditaţi, citiţi, studiaţi… când contemplaţi culorile, frumuseţile naturii, când ascultaţi

muzică, ce faceţi, nu vă hrăniţi oare planurile superioare? Iar în această situaţie, dacă nu mâncăm, slăbim, apoi murim. Aceia care nu doresc să studieze, să se roage, să mediteze, sunt predispuşi anemiei, apoi morţii spirituale. Iată argumentul dat leneşilor care nu doresc să iasă din inerţia psihică: „Nu vrei să mănânci? Ei bine, vei muri".

Dar să revenim la cele două funcţii esenţiale ale gurii: nutriţia şi cuvântul. Hrana intră în gura noastră iar cuvântul iese. Dar nu există oare vreo legătură între hrană şi cuvânt? Ba da, această legătură este foarte clară în întruchiparea lui Hristos. Hristos este Fiul, a doua persoană din Trinitate, Cuvântul creator propovăduit de Tatăl. Şi el se manifestă în egală măsură ca hrană atunci când Iisus spune: „*Eu sunt pâinea cea vie care s-a pogorât din cer*. *Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci*". Sau în momentul Cinei celei de Taină, atunci când le dă pâine şi vin ucenicilor săi spunând: „*Luaţi*, *mâncaţi*, *acesta este trupul Meu*… *Beţi*, *că acesta este sângele Meu*".

Putem găsi în *Evanghelii* un pasaj în care pâinea este clar identificată cuvântului. După ce a postit timp de patruzeci de zile în deşert, lui Iisus i-a fost foame, iar diavolul a venit să îl tenteze sugerându-i să transforme pietrele în pâine. Dar Iisus l-a alungat spunându-i: „*Nu numai cu pâine va trăi omul*, *ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu*.

În planul spiritual, Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, este legat de Dumnezeu aşa precum cuvântul este legat de omul care l-a pronunţat; iar în planul fizic, el este pâinea. Iată un alt aspect al legăturilor care există între lumea de jos şi lumea din înalt, între lumea fizică şi lumea spirituală.

Articol III. Cap. 3 – „Voi sunteţi sarea pământului".

Secţiune 3.01 I. Însemnaţi materia cu pecetea spiritului

Corpul nostru fizic este alcătuit din materie, şi pentru că materia este supusă timpului, ea se degradează, se macină, se descompune. Este ceea ce numim îmbătrânire, iar ridurile, părul alb, reumatismul etc, sunt semnele evidente ale acestei îmbătrâniri, ceea ce nu este, desigur, o constatare plăcută. Dar noi nu suntem constituiţi numai dintr-un corp fizic, iar dacă îmbătrânirea lui stă în ordinea naturală a lucrurilor, în interior nimic nu ne obligă să îmbătrânim împreună cu el. Nu avem deci de ce să ne îngrijorăm atât de mult!

Persoanele care deplâng atât de mult trecerea timpului pe care o constată zilnic privindu-se în oglindă, sunt în general deja

îmbătrânite în interior. În loc să fie preocupate să întreţină ceea ce este cald şi viu în ele: inima lor, ele se identifică cu trupul lor, se identifică cu materia. Dar inima lor este cea care le determină să fie tinere sau bătrâne, nu corpul, iar dacă inima lor îmbătrâneşte, înseamnă că ele îi permit acest lucru. Cum? Pierzându-şi iubirea pentru fiinţe şi lucruri, pierzându-şi interesul, curiozitatea pentru viaţa care se află acolo, în jurul lor, atât de bogată şi de îmbelşugată.

Ajunşi la o anumită vârstă, mulţi bărbaţi şi femei îşi închipuie că au îmbătrânit, îşi spun bătrâni, şi se lasă influenţaţi, încetează să se instruiască, să se informeze, nu se mai străduiesc. Este adevărat că întâlnim bătrâni de optzeci, de nouăzeci de ani, care continuă să se intereseze de tot şi care încep chiar şi anumite studii. În tinereţea mea, în Bulgaria, am cunoscut bătrâni care începeau să înveţe să citească. Ei aparţineau unor familii foarte sărace, n-au putut merge la şcoală, s-au căsătorit în tinereţe, au avut copii, au muncit din greu întreaga viaţă, iar la bătrâneţe, condiţiile fiindu-le prielnice, dispunând de mai mult timp, au început să înveţe.

Este atât de impresionant să vezi un bunic bătrân, o bunică bătrână recitând alfabetul şi silabisind un cuvânt foarte simplu! Dar foarte puţini urmează acest exemplu. Câţi nu se îndreaptă conştient spre pierzanie, spre lâncezire. Ei îmbătrânesc şi mor. Veţi spune că aţi învăţat să citiţi şi să scrieţi de multă vreme. Bineînţeles, dar există mereu câte ceva nou de învăţat, sunt mereu eforturi de făcut, şi numai în aceste condiţii putem rămâne tineri şi vii.

În zilele noastre, în ciuda imenselor progrese ale medicinii, bolile necunoscute odinioară apar în ţările industrializate şi prospere. De ce? Oare de ce atâtea persoane suferă de depresii, de nelinişti şi de tulburări nervoase?… Pentru că, indiferent dacă lucrează, oamenii au întotdeauna ca ideal o viaţă de confort, de uşurinţă şi de plăceri. Dar iată că în natură, programul unei vieţi uşoare nu este înscris nicăieri. Confortul, viaţa uşoară, căutarea plăcerilor introduc în om germenii bolii şi distrug viaţa însăşi: celulele devin leneşe, ele nu mai elimină impurităţile, se lasă otrăvite şi organismul îşi pierde capacităţile sale de rezistenţă. Temeţi-vă de viaţa uşoară, de confort şi de plăceri, alungaţi din mintea voastră acest ideal care este în realitate aducător de moarte.

Omul se află pe pământ ca să lucreze; iar când spun la lucru, aceasta vrea să însemne mai întâi o lucrare asupra sa însuşi,

străduindu-se să se depăşească, să se depăşească pe sine. Bineînţeles, vedem zilnic persoane care merg la lucru, dar străduniile pe care le depun au ca scop mai ales asigurarea subzistenţei, a bunăstării lor, a siguranţei lor materiale; pentru acest lucru, da, ele acceptă să lucreze. Dar pentru lucrarea gândului care le-ar face stăpâne pe toate situaţiile, nu sunt încă pregătite. Ele contează pe o existenţă uşoară în care nu li s-ar întâmpla nimic neplăcut sau supărător: Dumnezeu însuşi trebuie să le protejeze, să le dăruiască linişte, sănătate; pentru acest lucru îi adresează rugăciuni. Cât despre necredincioşi, aceştia aşteaptă protecţie şi ajutor din partea societăţii. Ei îşi fac asigurări împotriva accidentelor, a furturilor, a incendiilor, a inundaţiilor etc. iar dacă o greutate sau un necaz neprevăzut cade asupra lor, ei merg la tribunale pentru a li se recunoaşte faptul că sunt victime şi cer daune: ar fi trebuit să fie ocrotiţi!

Ei bine, nu, indiferent ce gândesc, oamenii trebuie să ştie că nu vor fi niciodată cu adevărat protejaţi şi la adăpost. Dacă dorim să fim total protejaţi şi la adăpost, nu trebuie să coborâm pe pământ, căci existenţa terestră este pentru noi toţi, fără excepţie, o aventură riscantă. Ne găsim pe pământ pentru a învăţa, pentru a ne dezvolta, iar greutăţile, încercările sunt aici tocmai pentru a ne obliga, nu putem scăpa de ele. Atunci, în loc să fugim într-o parte sau alta pentru a pretinde, a protesta şi a ne plânge, fiecare trebuie să facă o lucrare interioară, fiindcă în el însuşi va găsi mai întâi remediile, reparaţiile, consolarea şi speranţa.

Un minimum de confort şi de comoditate materială este evident indispensabil. Dar dacă doriţi să păstraţi în voi adevărata viaţă, nu daţi atât de mare importanţă confortului, fie el material sau moral, fiindcă atunci lenea vă pândeşte, iar lenea vă leagă de curenţi ce vă amorţesc şi vă împiedică evoluţia, încercaţi să vă descotorosiţi de toate bagajele ce vă îngreunează, de toate acele griji pentru lucruri materiale care nu sunt absolut necesare, pentru a putea merge mereu mai departe, mereu mai sus.

Munca este aceea care vă întăreşte, munca vă călеşte, cu condiţia să o asociaţi cu un gând. Fiecare gest care pe care îl impregnaţi cu o idee divină se înscrie în arhivele conştiinţei voastre superioare, de unde vor ţâşni apoi toate energiile binefăcătoare: bucuria, puritatea, lumina, pacea. Da, oricât de modestă ar fi, fiecare sarcină pe care o aveţi de îndeplinit cu convingerea că participaţi la

ordinea bună a lucrurilor, la armonia de pe pământ şi din Cer, vă întăreşte.

Chiar şi în viaţa de zi cu zi, ceea ce îi slăbeşte pe oameni şi îi distruge, este faptul că nu ştiu în ce stare de spirit să se achite de anumite sarcini. Fie că ceea ce fac nu le place şi o fac bombănind; fie că se gândesc că alţii ar fi trebuit să fie însărcinaţi în locul lor şi că ei au fost supuşi unui abuz etc. În aceste condiţii, evident, cea mai mică obligaţie devine o corvoadă insuportabilă. Dar puneţi-vă pe treabă cu convingerea că faceţi ceva bun pentru voi înşivă şi pentru ceilalţi, că puteţi contribui la buna funcţionare a unui ansamblu căruia îi aparţineţi şi observaţi-vă: puteţi continua mult timp fără să fiţi obosiţi.

Bineînţeles, trebuie să fii chibzuit şi să nu te arunci cu capul înainte într-o treabă care te striveşte. Eu vă vorbesc în acest caz despre activităţile voastre zilnice. Străduiţi-vă să vă achitaţi de toate acestea în cele mai bune dispoziţii posibile, altfel ar fi mai bine să vă opriţi, pentru că starea de nemulţumire produce o otravă ce macină încet-încet organismul.

Eu nu sunt împotriva progresului material care face viaţa mai uşoară, mai confortabilă; dar aşa cum este el trăit de majoritatea oamenilor, confortul devine periculos, deoarece se opune activităţii spiritului. Întreaga activitate fizică are legături cu spiritul, şi deci această formă de pasivitate, chiar de lene, favorizate de progresul tehnic, înfrânează capacităţile spiritului.

Fie că vă place sau nu această idee, lipsa confortului stimulează inteligenţa, stimulează nevoia de creaţie. Majoritatea marilor capodopere ale umanităţii au fost create în absenţa confortului. Mă veţi întreba dacă acum nu se realizează capodopere? Ba da; numai că aceste capodopere create în timpurile noastre nu mai sunt capodopere ale artei sau ale gândirii, ci aparate şi maşini extrem de sofisticate. Aparatele, maşinile, iată realizările cele mai importante ale epocii noastre şi este adevărat că ele ne impun admiraţia, dar aceste realizări remarcabile sunt pe cale să paralizeze, să adoarmă fiinţa umană.

Ne găsim pe pământ ca să ne dezvoltăm. Iar a ne dezvolta înseamnă a exercita puterea spiritului asupra materiei: nu numai asupra materiei care se află în exteriorul nostru, ci mai ales asupra aceleia ce se află în noi înşine; iar noi nu vom şti să dominăm în mod inteligent materia exterioară decât atunci când vom învăţa să dominăm mai întâi materia noastră interioară, altminteri vom fi

zdrobiţi. Este sensul cuvintelor adresate de Iisus discipolilor săi în Predica de pe munte: „*Voi sunteţi sarea pământului*; *dacă sarea se va strica, cu ce se va săra*? *De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni*”.

„*Voi sunteţi sarea pământului*”. Cum putem înţelege acest cuvânt „sare”?

Sarea vine din mare, ea este legată de misterele originii noastre. Chiar şi cel mai neştiutor dintre oameni ştie cât de preţioasă este sarea. Organismul nostru are absolută nevoie de sare şi multe mâncăruri ne par insipide şi fade dacă nu le adăugăm puţină sare. În Bulgaria, ca şi în alte ţări, fără îndoială, tradiţia este să oferi pâine cu sare în semn de întâmpinare.

Nu numai că sarea dă gust alimentelor, dar ea are şi proprietatea de a le conserva, adică de a le ţine la adăpost de putrefacţie. Ea este deci legată de ideea de purificare şi este folosită în anumite ceremonii religioase, ca de exemplu, în botezul creştin, unde preotul presară câteva grăunţe de sare pe buzele copilului. În *Vechiul Testament* există deja un pasaj în care profetul Elisei purifica apele unui izvor aruncând sare. Dar, înainte de toate, sarea constituia pentru evrei simbolul alianţei încheiate cu Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu l-a instruit pe Moise în ritualul sacrificiului, I-a spus: „*Toate prinoasele tale de pâine sară-le cu sare*; *să nu laşi jertfele tale fără sare*, *semnul legământului Dumnezeului tău*”.

Aşa cum sarea este legată de purificare, ea este folosită şi la ritualul exorcizării pentru a-i alunga pe demoni, a elibera fiinţele de vrăji şi de magie neagră. În Bulgaria am auzit şi această recomandare: „Folosiţi împotriva magiei negre sare şi apă!”

Nu există deci nicio diferenţă profundă între anumite ritualuri religioase şi unele ritualuri magice. Ceremonia botezului, în timpul căruia preotul toarnă apă peste copil şi îi pune sare pe buze, are ca scop spălarea acestuia de păcatul originar şi protejarea sufletului său de atacurile demonilor. Majoritatea riturilor religiei creştine, ca şi cele ale altor religii, sunt rituri magice. De aceea eu sunt mereu uimit văzându-i pe creştini având un aer îngrozit atunci când mă aud pronunţând cuvântul „magie” Dar evident, magia este un domeniu pe care trebuie să îl abordăm cu multă prudenţă, şi mai ales să veghem să îi folosim metodele în scopul binelui, pentru a ne manifesta ca un mag alb care aduce peste tot pe unde trece, pacea şi lumina.

Dar să revenim la cuvintele lui Iisus. Acestea fiind puterile şi virtuţile sării, Iisus le-a spus discipolilor săi: „*Voi sunteţi sarea pământului* încredinţându-le astfel o misiune măreaţă. Iar această misiune ne-o încredinţează şi nouă. Este ca şi cum ne-ar spune: „Datorită vouă, pământul va primi savoarea. Voi conservaţi tot ceea ce este bun şi frumos şi daţi un sens vieţii. Căci acesta este sensul: o savoare. Sunteţi purtătorii sensului vieţii pe care îl reprezint şi cu ajutorul vostru totul va căpăta un sens în lume. Rămâneţi deci vigilenţi, nu vă puneţi în situaţia de a pierde această calitate a sării, fiindcă nu veţi mai putea stăpâni evenimentele, veţi fi striviţi".

Filosofii fac interminabile dizertaţii asupra sensului vieţii. În realitate, este foarte simplu: sensul vieţii constă în gustul pe care îl găsim în lucruri, şi este spiritul, da, spiritul din noi care le dă acest gust.

Se spune despre anumite persoane că au farmec, sunt picante, posedă ceva nedefinit ce atrage atenţia celorlalţi şi de aceea sunt căutate. Ne simţim atraşi de această „sare" pe care ele o posedă şi care dă savoare cuvintelor, privirilor şi gesturilor lor. Dar cum ele nu sunt întotdeauna conştiente că există aici un dar al Cerului pe care trebuie să îl păstreze, se lasă purtate într-o existenţă prozaică şi pierd această sare, devin nesemnificative, întunecate, nimeni nu mai doreşte să le caute. Atunci ele suferă şi se plâng: „Nu mai sunt iubită, nimeni nu ştie dacă mai exist". Ei da, ele şi-au pierdut sarea.

Putem considera sarea ca pe o condensare a magnetismului pământului; de aici îi vin virtuţile şi puterea de atracţie. Aceste virtuţi, această putere de atracţie, Dumnezeu ni le-a dat şi nouă şi trebuie nu numai să le conservăm, dar să vedem cum putem să le dezvoltăm. Da, înţelegeţi bine, sarea reprezintă toate puterile pe care Creatorul le-a plasat în spiritul nostru, toate aceste elemente pe care ni le-a dat pentru ca noi să fim capabili să răspundem nevoilor noastre fără să mergem mereu să căutăm ceva în exterior…

Acum, când ştiinţa şi tehnica le-au oferit posibilităţi, contemporanii noştri se aruncă nebuneşte în exploatarea tuturor resurselor pe care le oferă lumea fizică. Şi totuşi, dacă ei ar accepta să îşi dezvolte mai mult posibilităţile interioare, nu numai că ar avea mai puţină nevoie să jefuiască resursele planetei şi să îşi exploateze fraţii umani, dar ar simţi că, în comparaţie cu bogăţiile materiale, bogăţiile interioare sunt inepuizabile, nesfârşite.

Peste tot se înalţă voci pentru a se plânge că oamenii devin din ce în ce mai materialişti. Şi ceea ce este extraordinar este faptul că însuşi materialiştii se plâng! De ce? Pentru că acela care se plânge îi consideră pe alţii materialişti, nu pe el. El are aspiraţii elevate, generoase, în timp ce alţii sunt egoişti, persoane lacome şi fără scrupule!... Ei bine, da, este extraordinar, câţi oameni îşi nu îşi dau seama că ei înşişi sunt bântuiţi de aceleaşi tendinţe materialiste pe care le scot în evidenţă la alţii! Iar mulţi dintre cei care se consideră spiritualişti ar trebui să se analizeze ceva mai bine.

Este evident un semn de evoluţie faptul că avem mereu cerinţe noi. Nu este prea bine să nu ai chef de nimic, să nu îţi doreşti nimic, să nu încerci să dobândeşti ceva nou în fiecare zi. Dar această lăcomie, această voracitate cu care unele persoane încearcă să îşi satisfacă dorinţele în planul fizic, va târî umanitatea spre catastrofă. Oare de ce chiar şi aceia care sunt conştienţi se încăpăţânează să meargă pe această cale? Pur şi simplu pentru că nu se cunosc. Dacă ar şti că Dumnezeu a pus în ei, în stare subtilă, echivalentul a tot ceea ce poţi să găseşti în univers, în loc să încerce să acapareze pământul, ei s-ar hrăni şi înfrumuseţa cu bogăţiile pe care le găsesc în ei, bogăţiile spiritului. Iar atunci, tot ceea ce ar realiza după aceea în planul fizic ar fi însemnat de pecetea spiritului. Această idee este poate pentru mulţi greu de înţeles, dar vă voi da un exemplu foarte simplu, care vă va aminti fără îndoială unora dintre voi anumite experienţe trăite.

Medicul pe care îl consultăm se poate mulţumi să ne prescrie medicamente. Pentru a-şi exersa meseria, el se foloseşte de cunoştinţele obţinute din cărţi: se apleacă asupra bolnavului exact cum o face mecanicul cu o maşină care este în pană, iar aceste îngrijiri au o oarecare eficienţă. Dar iată şi un alt medic cu adevărat animat de nevoia de a-i ajuta pe ceilalţi, de a le uşura suferinţele, de a-i încuraja: bunătatea lui, compasiunea sa sunt atât de puternice încât impregnează întregul său comportament; atunci când este în faţa pacienţilor săi, ceea ce emană din privirea sa, din vocea sa, din strângerea de mână, trezeşte în inima şi în sufletul lor puteri care vor acţiona insesizabil asupra corpului lor fizic. Deci acele elemente subtile emanate de medic au şi ele un efect curativ asupra bolnavilor, fiindcă trezesc în ei anumite energii ce vor acţiona binefăcător asupra organismului lor.

Dar acesta nu este decât un exemplu. Preoţii faţă de enoriaşi,

părinţii şi educatorii faţă de copii, patronii faţă de angajaţi etc, în toate domeniile existenţei, putem constata cum ceea ce emană din profunzimea fiinţelor influenţează materia psihică şi, în consecinţă, comportamentul acelora cu care sunt în contact. Aţi constatat voi înşivă acest lucru. Nu există oare fiinţe pe care vreţi să le întâlniţi pentru că în prezenţa lor aveţi impresia că deveniţi mai buni, mai inteligenţi, mai încrezători în existenţă şi că vă simţiţi fizic mai bine?

Din moment ce aţi constatat că elementele planului subtil pot trezi în voi stări de conştiinţă atât de benefice, în loc să tot căutaţi în exterior, în lumea materială, ceea ce aveţi nevoie, hotărâţi-vă în sfârşit să căutaţi şi să exploraţi în voi înşivă: nu numai că veţi fi mai puţin determinaţi să puneţi mâna pe ceea ce aparţine altora sau pe ceea ce ei au mai multă nevoie decât voi, ci pentru că izvorul bogăţiilor din voi este inepuizabil vă veţi simţi mulţumiţi, satisfăcuţi, sătui, împliniţi, cu puţine lucruri. Vedeţi voi, revenim mereu la aceeaşi problemă: cum să eliberăm spirtul din noi, acel spirit pe care Iisus îl numeşte: „*sarea pământului*”.

Trebuie să contăm pe noi, pe spiritul din noi. Da, pe spiritul nostru, căci în momentul încercărilor şi al tulburărilor atunci când ne simţim părăsiţi, respinşi, numai spiritul are puterea de a ne uşura, de a ne consola şi de a ne oferi mijloacele necesare reconstruirii noastre. Ne poate părăsi totul, putem pierde totul, mai puţin pe noi înşine, spiritul nostru. Atunci de ce să nu căutăm acolo, în noi, din moment ce este singura posesie, singura certitudine pe care o avem cu adevărat? Că ne aflăm pe pământ sau într-o altă lume, vom fi mereu cu noi înşine, inseparabili.

Pentru a rămâne stăpâni pe situaţie în orice circumstanţă, dispunem de ceva ce nimeni şi nimic nu ni le poate lua. Iar ceea ce nimeni şi nimic nu ne poate lua, suntem noi înşine. În viaţă, în moarte, vom fi veşnic cu noi înşine. Da, iată ceva foarte sigur, restul nu este sigur şi ne poate scăpa. Şi acest „noi” ce niciodată nu ne poate fi luat, este conştiinţa scânteii divine care suntem, deci conştiinţa capacităţilor primite de la Creator şi ocaziile care ne sunt oferite zilnic pentru a pune în valoare aceste capacităţi.

Tot ceea ce ni se întâmplă are sens şi valoare numai dacă suntem hotărâţi să tragem de aici foloase. În acel moment, chiar şi eşecurile, ruşinea se transformă în pietre preţioase; în timp ce succesele, onorurile sfârşesc prin a se întoarce împotriva noastră, dacă

nu hrănim în inima noastră un înalt ideal care să ne permită să le folosim pentru bine.5

Cerul se foloseşte de tot pentru a-i împinge pe oameni să caute acea sare care va însufleţi şi va purifica pământul, mai întâi propriul lor pământ, şi apoi toate celelalte pământuri din jurul lor. Dar câţi bărbaţi şi femei, pe măsură ce se aşază în existenţă, lasă ca sarea lor să-şi piardă gustul! Imediat ce ajung să reprezinte ceva ce contează în societate, nu se gândesc decât cum să-şi consolideze poziţia şi achiziţiile; ei se cred singurii artizani ai succesului lor şi taie legătura cu Izvorul Divin. Foarte puţini sunt conştienţi de toate binefacerile pe care fiecare zi le poate aduce dacă se străduiesc să trăiască în lumina spiritului. Ei nu-şi dau seama decât în momentul în care au pierdut această lumină; exact cum nu-şi apreciază cu adevărat sănătatea decât atunci când au pierdut-o.

Creatorul a pus în om tot ceea ce el are nevoie pentru a face faţă fiecărei situaţii din existenţă: asupra acestui adevăr trebuie să lucraţi întreaga voastră viaţă. Indiferent ce se întâmplă, oricare ar fi greutăţile şi încercările, amintiţi-vă că Dumnezeu v-a echipat cu un fel de laborator în care puteţi intra şi lucra. Lichidele, prafurile, gazul, ca şi modul de folosinţă sunt acolo, în laboratorul vostru interior. Chiar şi dezmoşteniţii, condamnaţii, criminalii posedă toate elementele necesare pentru a se regenera Pentru că au acumulat în ei munţi de obstacole, le este acum foarte greu să le treacă pentru a ajunge la acel laborator; dar acesta se află acolo, în ei, şi într-o zi vor avea acces la el.

De două mii de ani creştinii repetă că Dumnezeu este Iubire, dar oare ce au înţeles ei din acest adevăr? A spune că Dumnezeu este Iubire înseamnă a fi conştient că El a dat tot tuturor fiinţelor, fără excepţie. Suferiţi, sunteţi necăjiţi şi îl rugaţi pe Domnul să vă vină în ajutor; vă gândiţi că în acest caz aveţi nevoie de ajutorul său şi că El vi-l va da. Ei bine, vă înşelaţi. Dumnezeu nu poate face nimic pentru voi acum, pentru că a făcut deja totul.

Creând omul, El a prevăzut totul, i-a dat totul. Nu mai cereţi nimic. Adevăraţii fii ai Domnului sunt aceia care nu cer nimic, ei ştiu că posedă deja totul. Este ridicol să cereţi mâini pentru a lucra, picioare pentru a merge, ochi pentru a vedea, le aveţi deja în planul spiritual ca şi în cel fizic. Trebuie doar să vă rugaţi pentru a cere lumina care vă va spune cel mai bun mod de a le folosi.

Oricare ne-ar fi pe moment incapacităţile aparente, nimic nu ne

lipseşte în realitate, şi cu ceea ce posedăm ne putem apropia zilnic de sfinţenie, de acea stare de puritate şi de lumină care îi este atribuită lui Dumnezeu însuşi, 7 din moment ce Serafimii care stau în faţa Tronului nu încetează să repete: „*Sfânt*, *sfânt*, *sfânt este Domnul Dumnezeu*…" Dar Dumnezeu ne-a înzestrat atât de mult, încât El ne-a dat totodată şi elemente ce se opun acestei sfinţenii. Iar noi trebuie să lucrăm ca să transformăm aceste elemente, fiindcă numai în acest fel vom ajunge să atingem adevărata sfinţenie. Sfinţenia este o stare la care ajungi perfect conştient Ce avantaj am obţine dacă am merge pe calea binelui ca un automat, fără să ştim nici de ce şi nici cum să mergem? Ca să apreciezi lumina, trebuie să fi învins întunericul, fiindcă cunoaşterea luminii se va îmbogăţi din aceea a întunericului.

În ziua în care veţi fi conştienţi de acest adevăr că tot ceea ce vă trebuie se află deja în posesia voastră, veţi descoperi cât de bogaţi sunteţi. De ce nu faceţi sondaje? Veţi face să ţâşnească petrolul. De ce nu săpaţi în pământul vostru? Veţi descoperi pietre preţioase. Dar voi aşteptaţi fără să faceţi nimic, vă asemuiţi cu acei cerşetori care îi hărţuiesc pe trecători: nu veţi înceta să-i stingheriţi pe Dumnezeu şi pe îngerii săi.

Cu mijloacele tehnice ce le au acum la dispoziţie, chimiştii reuşesc să extragă din metale şi minerale o cantitate de elemente care sunt apoi folosite la fabricarea diferitelor produse; la fel şi în cazul plantelor. Dar lucrurile nu se opresc aici, ei vor pătrunde din ce în ce mai mult în comorile secrete ale naturii, vor descoperi că tot ceea ce există este compus din elemente dotate cu proprietăţi specifice de care este posibil să beneficiem. Să luăm de pildă exemplul produselor farmaceutice: ele vin toate dintr-un regn sau altul al naturii. Pentru a le deosebi de produsele naturale, se spune despre unele că sunt produse chimice. Dar oricare ar fi produsul chimic, el îşi găseşte originea în natură. Iar natura este deopotrivă şi fiinţa umană.

Hotărâţi-vă deci să pătrundeţi în acest imens laborator ce sunteţi şi în care se găsesc adunate toate elementele de care aveţi nevoie pentru dezvoltarea voastră fizică, psihică şi spirituală. Nimic nu vă opreşte să căutaţi aceste elemente în exterior, dar să nu uitaţi niciodată că totul se găseşte în voi şi că această conştiinţă a bogăţiilor voastre, a puterilor voastre, trebuie să vă străduiţi să o dobândiţi, să o dezvoltaţi. În ziua în care vă veţi simţi cu adevărat purtătorul tuturor acestor elemente, veţi căuta să vă concentraţi asupra acestei comori

interioare.

Aş dori ca astăzi să vă impregnaţi de acest adevăr, cel mai important pentru evoluţia voastră. El a fost exprimat deja, pe ici, pe acolo, în cărţile unora, dar insuficient; şi acest adevăr ne obligă Iisus să-l aprofundăm spunând: „*Voi sunteţi sarea pământului*”. Mergeţi deci şi căutaţi în voi înşivă toate bogăţiile pe care Domnul le-a aşezat acolo. Desigur, aceste bogăţii nu sunt prea evidente. Ceea ce Dumnezeu ne-a dat mai preţios este ascuns în profunzime, nu îl zărim. De ce? Fiindcă Dumnezeu este un tată foarte înţelept: dacă ar fi etalat toate bogăţiile în faţa oamenilor, ei nu ar mai face niciun efort, s-ar mulţumi să le ia. Şi cum ar folosi ei aceste bogăţii din moment ce nu le cunosc valoarea? în timp ce, fiind obligaţi să-şi dea osteneala să le descopere, vor şti cum să le aprecieze şi le vor folosi pentru bine.

Oricare ar fi circumstanţele, obişnuiţi-vă să coborâţi în voi înşivă pentru a găsi chintesenţa care se numeşte iubire, înţelepciune, blândeţe, bunătate, pace, inspiraţie, puritate, recunoştinţă. Obiectele simple pe care le luaţi în mână vă pot ajuta să faceţi să urce ceea ce este ascuns în profunzimile voastre. Pana unei pasări, frunza unui copac, o piatră… totul poate deveni un intermediar, un mijloc de a intra în legătură cu lumea voastră interioară. Ajunge şi un cuvânt scris: scrieţi cuvântul pe o foaie de hârtie şi datorită acelui singur cuvânt pe care îl repetaţi, veţi intra în laboratorul vostru interior unde veţi găsi flaconul ce poartă acelaşi nume. Acest cuvânt scris este ca un martor, un detector; îl ţineţi într-o mână, iar cu cealaltă mână căutaţi flaconul, şi pentru că există o afinitate între acel cuvânt şi un anumit flacon, veţi sfârşi prin a-l găsi. Eu nu voi înceta niciodată să vă repet: se află atâtea lucruri la dispoziţia voastră, dar cu condiţia să vă străduiţi să le folosiţi!

Secţiune 3.02 II. Izvorul energiilor

Maestrul Peter Deunov spunea într-o zi: „Vă plângeţi că aveţi stomacul gol pentru că a trebuit să vă mulţumiţi cu un sfert de pâine. În realitate, nu stomacul vostru este gol, ci capul şi inima voastră. Un sfert de pâine conţine suficientă sare ca să vă puteţi hrăni timp îndelungat dacă, la fiecare înghiţitură, adăugaţi un gând înţelept, un sentiment de iubire. Nu neglijaţi deci această mică cantitate de sare: în ea sunt adunate marile comori”.

Cum să interpretăm aceste cuvinte ale Maestrului? Ne spune el cu adevărat că trebuie să ne mulţumim cu un sfert de pâine pe zi? Cu

siguranţă, nu! El vrea numai să ne facă să înţelegem că, pentru a ne hrăni bine, cel mai important lucru nu este cantitatea, ci calitatea. Or, iată că această calitate, adevărata, este greu de găsit, fiindcă nu o putem întâlni într-un anume magazin. Calitatea este un element care trebuie să vină de la noi.

Trebuie să mâncăm suficient, şi să ne hrănim cu hrană sănătoasă, dar depinde de fiecare ca să adauge un element din sinea sa celei mai simple hrane ca să îi dea un gust, acel gust ce va deveni o sursă de energii. O simplă bucată de pâine poate deveni astfel un aliment delicios şi hrănitor. Există mijloace de a adăuga calităţi hranei noastre, şi asupra acestei chestiuni aparent nesemnificative doresc să mă opresc.1 Dar să începem prin a studia ceea ce Maestrul Peter Deunov numeşte „sare", aceasta ajutându-ne să aprofundăm şi mai mult cuvintele lui Iisus: *„Voi sunteţi sarea pământului* Dincolo de atmosfera terestră, în ceea ce anticii numeau eter, există o substanţă esenţială răspândită de-a lungul spaţiului. Şi tot ceea ce există pe pământ, fiinţe şi lucruri deopotrivă, are proprietatea să atragă şi să reţină o anumită cantitate din această substanţă purtătoare de viaţă. Ea este aceea pe care o absorbim în mai multe feluri, fiindcă este conţinută în hrană, în aer, în căldură, în lumină. Ar fi de dorit ca şi oamenii de ştiinţă să studieze această problemă şi, prin cercetări de laborator, să ne clarifice natura acestei chintesenţe, acestei „sări" atât de necesare sănătăţii noastre fizice, psihice şi spirituale. Hinduşii numesc această sare „prana"; ei au metode pentru a o capta, mai ales prin respiraţie.

Dar există şi alte metode decât respiraţia. Există contemplarea soarelui la răsărit şi a cerului înstelat noaptea; există contactul cu puterile naturii în păduri, munţi, pe râuri, lacuri şi mări. Şi mai există nutriţia, fiindcă toate alimentele cu care ne hrănim conţin câte ceva din această chintesenţă răspândită peste tot în spaţiu, de la stânci şi până la stele.

Să ne mai oprim puţin asupra nutriţiei care ne oferă zilnic posibilităţi de a culege această sare cu care soarele, prin razele sale, impregnează toate produsele pământului. Legumele, fructele sunt pline de ea, dar oare simţiţi voi acest lucru? Nu, vă preocupaţi de ele numai pentru că vă sunt necesare supravieţuirii. Evident, le alegeţi pe cele mai agreabile la gust, dar nu aveţi conştiinţa a ceea ce ele reprezintă: în timpul meselor preocupările voastre nu au adesea nicio

legătură cu acţiunea de a mânca. Încercaţi de acum înainte să aruncaţi o privire la ceea ce v-aţi pus în farfurie şi spuneţi măcar: „Îţi mulţumesc Doamne că pot să te gust prin aceste legume şi fructe ce sunt purtătoare ale vieţii tale. Iar legumele şi fructele se vor bucura simţindu-se apreciate ca purtătoare ale vieţii divine.

Bineînţeles, nu consideraţi toate aceste lucruri serioase, şi în loc să pierd din nou vremea cu problema nutriţiei, aţi prefera fără îndoială să vă spun cum să deveniţi bogaţi, cum să reuşiţi în profesie, cum să atrageţi iubirea… Ei bine, dacă aţi şti să mă ascultaţi mai bine, aţi înţelege că eu vă vorbesc numai despre bogăţie şi reuşită. Eu vă explic într-un fel mai simplu un adevăr foarte profund: dacă sunteţi conştienţi că hrana este purtătoare a vieţii divine, veţi introduce în mintea voastră şi în inima voastră gânduri şi sentimente capabile să atragă, să culeagă această sare care dă adevărata savoare. Iar când aveţi această sare, ce vă mai lipseşte?

Gândul şi sentimentul acţionează asupra funcţionării glandelor în întreg organismul nostru, şi în special asupra glandelor salivare. Acestea, atunci când sunt activate, secretă elemente chimice ce extrag energiile din hrană. Nu stomacul, ci gura şi limba sunt acelea care primesc chintesenţa alimentelor datorită sentimentelor de iubire şi gândului alăturat acestei iubiri. Limba şi gura sunt echipate ca să poată extrage din hrană ceea ce este esenţial, vital, şi ele le trimit creierului cât şi în întreg sistemul nervos. Deci, înainte chiar ca alimentele să ajungă în stomac, apoi în intestine, organismul a absorbit deja elementele eterice, acelea care dau vitalitate.

Dovada: dacă nu aţi mâncat de douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore şi primiţi un fruct, imediat ce aţi gustat din el, gândirea este mai lucidă, sentimentele mai călduroase, simţiţi bucurie şi speranţă. De unde a putut veni această energie? înainte ca hrana să ajungă în stomac pentru a – fi digerată, sistemul nervos este deja hrănit.

Dar care dintre oamenii de ştiinţă se opreşte să studieze această latură subtilă a nutriţiei? 3 Fizicienii ne revelează că pot extrage din atom, această particulă infinitezimală a materiei, destulă energie ca să facă să funcţioneze maşini puternice, şi lumea întreagă este încântată. Dar cine se ocupă să ne arate că un fenomen analog se poate produce cu nutriţia ai cărei actori şi beneficiari suntem zilnic? Nu interesează pe nimeni, şi de altfel nici nimeni nu crede, că o părticică de materie pe care o primim ajunge să ne umple întreaga fiinţă de energii pure. Dar

spuneţi-mi din ce motive fiinţa umană, fiinţa umană zămislită după chipul Domnului, ar trebui să o facă mai puţin bine decât specialiştii din fizica nucleară?

Înţelegeţi acum de ce Maestrul Peter Deunov spune: „Nu stomacul vostru este gol, ci mintea voastră şi inima voastră". Fiindcă prin gândurile şi sentimentele voastre extrageţi din hrană acea sare care vă va da adevăratele forţe, adevăratele energii. Este o lege a vieţii spirituale: pentru a beneficia din plin de ceea ce primim, trebuie să adăugăm ceva din sufletul nostru şi din spiritul nostru.

Dar în acelaşi timp în care încercaţi să vă umpleţi rezervoarele cu această sare a vieţii, fiţi vigilenţi, astfel ca să nu pierdeţi pe o parte ceea ce câştigaţi pe alta. De exemplu, o stare de furie suscită o mare pierdere de energie: sistemul nervos se epuizează. Oare câţi dintre voi se gândesc să canalizeze această energie, folosindu-se de ea pentru a-şi lumina oraşul sau a face să se învârtă roata morii, atunci când se simt cuprinşi de furie sau exasperare? (Evident, aceste imagini trebuie transpuse…) Cei mai mulţi se lasă duşi de val şi apoi se laudă: „Iată ce lecţie bună i-am dat acestui imbecil!" Desigur, în explozia lor de furie au spus ceea ce le-a trecut prin minte, dar mai ales s-au golit, şi le trebuie apoi destulă vreme ca să recupereze aceste energii risipite.

Dar furia nu este decât un exemplu. Există atâtea alte cazuri în care se risipesc energii preţioase! Să luăm de pildă exemplu bârfei, care este un defect atât de răspândit Atunci când vorbeşti despre alţii ca să te plângi de ei, criticându-i, acuzându-i, amestecându-te în treburile lor, ajungi să-ţi goleşti creierul şi inima.

Depinde deci de voi ca să studiaţi şi să remarcaţi circumstanţele în care forţa voastră se pierde sau revine, şi să analizaţi cauzele acestei stări. Găsiţi totodată şi care sunt alimentele şi băuturile care vă reînsufleţesc, vă reîntăresc, vă uşurează, sau dimpotrivă acela care vă îngreunează, vă amorţesc. Există animale care pot fi foarte uşor capturate după ce se hrănesc fiindcă digestia le face somnolente, şi în acelaşi mod, oamenii riscă să cadă în capcană după anumite mese, atunci când se află într-o stare de somnolenţă. Aceste mese pe care le iau în planurile astral şi mental inferioare le sunt oferite de entităţi întunecate ale lumii invizibile. Ce mese! Este o întreagă defilare de feluri de mâncare şi de vinuri pe care ei le găsesc deosebit de copioase. Dar care sunt aceste feluri de mâncare şi de vinuri? Ambiţia, senzualitatea, gelozia, răzbunarea, trădarea, ura…

În fiecare zi aceste entităţi răuvoitoare caută să îi tenteze pe oameni cu aceste gen de ospeţe, şi îi atrag în capcana lor ca să-i prindă şi să-i golească de energiile lor divine. Fiţi deci vigilenţi, observaţi-vă şi, încet-încet, realitatea acestei energii pe care Domnul a pus-o învoi vă deveni evidentă şi vă veţi strădui din plin ca să o protejaţi şi să o amplificaţi.

Aveţi cu toţii în casă contoare foarte practice ce se rotesc şi înregistrează fără greşeală consumul vostru de gaz, de apă şi de electricitate. La o dată precisă, un funcţionar vine şi citeşte cifrele înscrise pe aceste aparate şi nu mai puteţi întârzia: cantităţile sunt marcate şi trebuie să plătiţi suma corespunzătoare consumului. Ei bine, înainte de a exista în case, aceste contoare există de mult timp în omul însuşi. Da, voi posedaţi cele trei contoare de apă, de gaz şi de electricitate; şi nu numai că posedaţi aceste trei contoare, dar există şi funcţionari care vin şi le controlează. Inteligenţa Cosmică a gândit bine lucrurile.

Contorul de apă este gura; pe ea, pe buze se înregistrează cantitatea de apă pe care aţi consumat-o. Apa înseamnă sentimentele, iar privind gura voastră, funcţionarul care ştie să citească semnele poate spune dacă aţi fost economi sau cheltuitori, şi totodată dacă aţi respectat sau încălcat legile. Fiindcă acest contor, ce înregistrează cantitatea, ne arată deopotrivă şi calitatea: el ne spune dacă apa este curată sau nu şi dacă este bogată în elemente stimulatoare. Totul este notat cu exactitate.

Contorul de gaz este nasul. Nasul permite să cunoaştem importanţa pe care omul o acordă gândului şi să apreciem felul în care se foloseşte de acesta. Fiindcă nu este suficient să gândim, trebuie să luăm în consideraţie corectitudinea gândurilor noastre, să le apreciem consecinţele pentru noi înşine şi pentru alţii: oare ne luminează ele calea? Sunt ele constructive, creatoare?…

Contorul de electricitate este constituit din ochi care ne arată ce feluri de curenţi, armonioşi sau haotici, au străbătut sistemul nervos. Iar dacă gura este legată de elementul apă, nasul de elementul aer, ochii sunt legaţi de foc, deci de lumină. Ei sunt aceia care primesc lumina, lumina fizică; dar în privirea Fiinţelor se poate totodată citi dacă ele ştiu să primească sau să ofere lumina spirituală.

Este esenţial să învăţăm cum să ne păstrăm şi chiar să ne amplificăm energiile rămânând atât cât se poate de activi. Fiindcă

munca constituie deopotrivă o sursă de energii, şi ea ne prelungeşte viaţa dacă ştim cum să lucrăm. Mulţi oameni lucrează în agitaţie, febră, tensiune şi nu fac decât să se epuizeze. Fie din nevoia de a fi activi, fie că li s-a inoculat convingerea că munca constituie cea mai mare virtute, ei se agită, nu se mai opresc şi sfârşesc prin a-şi distruge stomacul, ficatul, sistemul nervos… Chiar şi obiectele pe care mânuiesc suferă de această febrilitate. Nu ajunge să ştii că munca prelungeşte viaţa; trebuie să înveţi să lucrezi în echilibru şi armonie, astfel ca să poţi extrage din fiecare activitate câteva grăunţe din acea sare ce dă adevărata sa savoare vieţii.

Articol IV. Cap. 4 – „Dacă sarea se va strica…"

Ce facem noi pe pământ? Pentru ce motiv am coborât aici? Pentru un motiv de o mare importanţă: am coborât ca să studiem materia şi să lucrăm cu forţele care o însufleţesc. Noi suntem spirite cărora li s-a dat un corp pentru a acţiona în materie. Unii gândesc că Domnul a făcut prost lucrurile: fiindcă omul este un spirit, în loc să se încarneze într-un corp care îl limitează şi îl închide, ar fi fost de preferat pentru el să rămână în lumea spiritului, în lumina şi în dărnicia Cerului. Ei bine, nu, marea înţelepciune a Domnului a decis altfel şi, contrar aparenţelor, coborârea noastră în materie nu ne exilează prea departe de El, deoarece materia aparţine chiar esenţei Domnului, ea este o condensare a forţei divine.

Încercaţi să mă urmăriţi acum cu atenţie în ceea ce vă voi explica. Atunci când studiem diferitele regnuri ale naturii, constatăm că fiecare serveşte ca hrană aceluia care este situat deasupra sa. Astfel, mineralele servesc ca hrană plantelor: plantele absorb şi asimilează elementele conţinute în sol cu ajutorul rădăcinilor lor. Plantele sunt deci primii lucrători însărcinaţi să transforme materia; ele îi conferă acesteia mişcare fiindcă ele însele posedă mişcare: ele sunt capabile să crească, să se orienteze după lumină, florile lor se deschid şi se închid… Dar plantele, la rândul lor, servesc drept hrană animalelor; datorită lor, materia vegetală primeşte o vitalitate şi o sensibilitate mai mari.

Apoi, oamenii se hrănesc cu animale, şi în acest mod le fac pe acestea de asemenea să evolueze. Veţi spune: „Dar de ce preconizaţi atunci vegetarismul dacă hrănindu-ne cu animale le facem pe acestea să evolueze?" Aveţi răbdare, nu vă grăbiţi să vă pregătiţi în meniu biftec sau carne de pasăre sub pretextul că veţi face să evolueze vacile,

puii de găină sau curcanii. A te hrăni cu animale nu înseamnă neapărat să le mănânci carnea. Ne putem mulţumi să le folosim produsele: laptele din care se fac untul şi brânza, ouăle, mierea etc.

Să revenim însă la esenţial. Materia care este inertă în piatră primeşte mişcarea prin lumea vegetală, apoi sensibilitatea prin lumea animală, şi în sfârşit gândirea prin fiinţa umană. Dar procesul nu se opreşte aici, fiindcă oamenii servesc drept hrană altor entităţi: îngerii. Dar cum se hrănesc prin noi îngerii? în felul lor, ei sunt de asemenea „vegetarieni": ei se folosesc de gândurile noastre bune, de sentimentele noastre bune, de tot ceea ce este inspirat de înţelepciune, de iubire, de spiritul de abnegaţie şi de sacrificiu.

Îngerii ne consideră ca pe nişte plante care produc flori şi fructe. Atunci când vin să le culeagă, ei nu ne rup ramurile, dimpotrivă, ei ne udă, ne îngrijesc, ne aduc toate binecuvântările lor astfel ca noi să dăm fructe şi mai gustoase. Evident, există şi „îngeri" de alt soi, entităţile întunecate, demonii. Asemenea tuturor creaturilor vii, trebuie la rândul lor să se hrănească, şi se vor ospăta la oamenii ale căror intenţii rele, sentimentele de ură, de gelozie, de revoltă, constituie pentru ei mese copioase: le iau astfel acestora toate energiile şi îi lasă epuizaţi. Dacă cel mai bine este să serveşti ca hrană îngerilor de lumină, nimic nu este mai rău decât să fii înghiţit de spiritele întunecate.

Dar cum îngerii sunt constituiţi şi ei din materie, o materie foarte subtilă, ei servesc la rândul lor drept hrană Arhanghelilor, iar Arhanghelii, Principatelor… Apoi, prin Virtuţi, Puteri, Dominaţii, Tronuri, Heruvimi, această materie, care devine din ce în ce mai subtilă, ajunge până la Serafimi care o pregătesc ca să devină hrană lui Dumnezeu însuşi.

Deci, de la piatră la Dumnezeu, asistăm la evoluţia materiei. Această evoluţie străbate fiinţa umană, constituind motivaţia profundă a încarnării sale într-un corp fizic; altminteri, este adevărat, ea ar fi putut rămâne liniştită în înalt, în lumină şi beatitudine. Deci, toate fiinţele care nu caută să se perfecţioneze lucrând asupra propriei lor materii regresează întorcându-se până la stadiul mineralului, al pietrei. Oare puteţi voi înţelege toate acestea?

Iubirea Domnului este infinită. Ca nişte raze care ies din inima lui, această iubire copleşeşte, susţine, însufleţeşte toate creaturile pentru a le duce spre perfecţiune. Dar dacă ele nu le lasă pătrunse de forţele spiritului care lucrează în materie ca să o însufleţească, să o

facă mai sensibilă, mai receptivă faţă de lumina din înalt, ele mor, fiindcă aceasta înseamnă cu adevărat moartea. Moartea trebuie înţeleasă ca un refuz de a evolua, de a vibra la unison cu aceşti curenţi ai spiritului.

Moartea este o cădere în materia cea mai densă, cea mai compactă, iar această cădere se produce în conştiinţă: omul pierde lumina, pierde amintirea amprentei celeste înscrise în el, devine o piatră în care viaţa a încetinit într-atât încât nu mai are puterea de a produce gânduri şi sentimente. Viaţa este o continuă mişcare înainte, iar acela care refuză să avanseze dă înapoi, se reîntoarce spre inconştientul pietrei ce nu constituie altceva decât o conştiinţă adormită; toate manifestările sale fizice şi psihice nu sunt decât expresia acestei vieţi pietrificate.

În acelaşi timp, în străfundul pietrei subzistă încă ceva din scânteia divină. În pietre, în solul pe care mergem, trăiesc fiinţe care altă dată erau înzestrate cu mişcare, cu sentiment, cu gândire, dar ele au coborât atât de mult în materie încât acum noi le călcăm în picioare. Iată cum se limpezesc cuvintele lui Iisus: „*Dacă sarea se va strica*, *cu ce se va săra*? *De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni*”. Toţi aceia care şi-au pierdut idealul, lumina, sarea lor, au fost aruncaţi afară. În mod simbolic, acest afară este materia; înăuntru este spiritul. Toate creaturile care şi-au pierdut sarea, care au părăsit spiritul, sunt călcate în picioare. Toate societăţile, naţiunile, familiile care şi-au pierdut sarea sunt călcate în picioare, în ce scop? Pentru a le obliga să-şi regăsească savoarea.

Evident, acest punct de vedere pe care vi-l expun aici poate părea multora lipsit de sens, şi niciun geolog, niciun paleontolog nu îl va accepta. Şi totuşi, acesta este adevărul: păşim pe nişte fiinţe care altă dată şi-ai pierdut sarea. Să nu mă credeţi, dacă nu doriţi, dar aceasta nu schimbă cu nimic realitatea. Ce cunoaştem noi despre civilizaţiile omeneşti care au precedat-o pe a noastră?

Pentru a pune în mişcare materia imobilă a pietrelor, Dumnezeu a creat plantele despre care ştiinţa nu cunoaşte încă multe lucruri. Plantele sunt entităţi inteligente, dar sufletul lor pluteşte foarte departe de ele în spaţiu, iar noi nu putem intra în comunicare cu ele aşa cum intrăm în comunicare cu animalele, şi mai ales cu oamenii care sunt locuiţi de un suflet individual.

Prin plante se exprimă prima rază de iubire a Domnului.

Plantele sunt primele care însufleţesc materia inertă, şi care îi şi vorbesc acesteia. „Oh, voi creaturi care trăiţi în pietre, sunteţi acolo de miliarde de ani şi vă credeţi părăsite. Dar Domnul s-a gândit la voi şi veţi relua încet-încet calea luminii. Va fi cale lungă dar veţi reuşi". Şi ele continuă să lucreze asupra materiei minerale, mlădiind-o, umezind-o. Apoi vin animalele care continuă această elaborare. Apoi oamenii… Astfel materia se însufleţeşte, se îmbogăţeşte, se iluminează.

Oamenii au ca misiune să transforme materia prin puterea spiritului. Dar câţi bărbaţi şi femei nu rămân încă amorţiţi, înţepeniţi! Ei găsesc că este normal să rămână în această stare, asemănătoare pietrelor, şi de altfel ei nici nu realizează măcar acest lucru. Or, este clar, ceea ce caracterizează pietrele este incapacitatea lor de mişcare, fiind mereu nevoie ca să fie împinse pentru a li se schimba locul. Şi într-o bună zi, sunt fărâmate cu lovituri puternice de ciocan ca să fie folosite la construcţia drumurilor, a podurilor, a caselor etc.

Fiecare trebuie deci să caute cel puţin să iasă din regnul mineral ca să devină o plantă şi să crească; şi mai târziu, să înveţe să se mişte fără a fi nevoie să fie cules sau smuls. Priviţi toate avantajele ce decurg din a fi autonom, din a te putea deplasa fără vreo intervenţie exterioară! Animalele pot să-şi caute hrana, să scape de pericole, să se pună la adăpost de intemperii. Oamenii vor face mari progrese în ziua când în viaţa lor interioară vor dezvolta aceste posibilităţi. Dar le mai rămâne să acceadă cu adevărat la regnul uman, adică la lumea gândirii, a raţionamentului, astfel ca să ajungă stăpânii propriilor lor destine.

„*Voi sunteţi sarea pământului*; *dar dacă sarea se va strica*, *cu ce se va săra*? *De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni*…" Sarea reprezintă chintesenţa pământului, iar dacă vă pierdeţi savoarea, veţi fi şi voi aruncaţi la fel afară. Şi ce se va întâmpla acolo? Veţi deveni un îngrăşământ chimic, şi veţi suferi. Pentru acela care îşi pierde savoarea, nimic nu mai are vreun gust. Orice ar face, totul devine fad, plicticos, trist. Poate să mănânce şi să bea tot ce este mai bun, să se însoare de mai multe ori şi să-şi mărească cuceririle amoroase, el devine blazat, nu mai are gust pentru nimic. De ce a pierdut această savoare a fiinţelor şi a lucrurilor? Fiindcă s-a lăsat în voia a tot ce e uşor, toate strădaniile sale s-au orientat spre achiziţii materiale şi plăceri. El a părăsit spiritul din sine şi a pierdut sensul vieţii, savoarea vieţii, nu este decât o piatră. Ce să faci cu o asemenea fiinţă? Nici măcar Dumnezeu nu mai poate face

nimic pentru ea.

Veţi spune: „Dar dacă întâlneşte un Iniţiat, un mare înţelept…" Iniţiaţii, înţelepţii nu sunt atotputernici, şi ei ştiu acest lucru, de aceea se ocupă numai de aceia care, pe scara evoluţiei, reprezintă plantele, animalele, oamenii. Ce să facă cu pietrele, dacă ele nu mişcă? În prezenţa unei plante, un înţelept spune: „Mă voi ocupa de ea, o voi pune în pământ şi ea va creşte. Desigur, din când în când, vă trebuie să o ud, să o hrănesc, dar ea se va dezvolta". Cât despre animal, el este capabil să se hrănească singur, şi este şi mai bine.

Un Maestru Spiritual nu se poate ocupa de oamenii care au rămas pietre, este inutil, fiindcă ei trebuie împinşi mereu, trebuie să li se dea un elan ca să se poată mişca.6 De îndată ce acest elan s-a consumat, ei se opresc până ce primesc din afară un nou impuls. Chiar dacă o plantă are nevoie de puţină apă şi de îngrăşământ, atunci când a primit un elan, ea continuă să crească. Dar piatra… Este împinsă, se învârte puţin, apoi se opreşte cu totul. Câtă cheltuială de energie pentru un rezultat aproape nul.

Unii se vor mira şi chiar indigna: „Cum aşa?" Dar un Maestru Spiritual ar trebui să aibă destulă iubire pentru a se ocupa de toate fiinţele!" Din nefericire, oricât de mare i-ar fi iubirea, el nu poate face nimic cu aceia care sunt pietre şi vor să rămână pietre. Pentru a face ceva, trebuie cel puţin ca pietrele să nutrească dorinţa de a deveni plante. Dacă starea lor de piatră le satisface, nimeni nu le va putea convinge să o schimbe.

Întrebaţi pe un învăţător, cel mai răbdător, cel mai devotat, dacă poate să înveţe ceva pe un copil care rămâne cu încăpăţânare închis la tot ce i se spune şi găseşte orice pretext ca să lipsească de la ore. Trebuie să aşteptăm ca viaţa să-l scuture pe acest copil astfel ca să-l facă să înţeleagă tot ceea ce a pierdut refuzând să înveţe. Ei bine, la fel se întâmplă şi cu unele persoane: viaţa le loveşte, le va sfărâma chiar în bucăţi până când vor înţelege că pietrele care sunt trebuie cel puţin să devină plante.

Aceste corespondenţe între oameni şi diferitele regnuri ale naturii sunt desigur schematice, dar sunt reale. Aceia care se lasă absorbiţi de afaceri materiale se leagă de lumea minerală iar trăsăturile chipului lor încremenesc, se înăspresc. Altele, care au o vitalitate debordantă, devin ca plantele a căror creştere nu poate fi oprită de nimic. Aceia care sunt dominaţi de impulsurile lor instinctive,

de emoţiile lor, de sentimentele lor, se află încă în stadiul animal, dar dacă vor studia, vor judeca, vor pătrunde în împărăţia oamenilor! Cât despre intrarea în împărăţia îngerilor, nu vor reuşi decât în ziua în care vor acorda întâiul loc spiritului, luminii spiritului, forţei spiritului.

Înţelegeţi-mă bine acum. Nu datorită faptului că fiinţa umană trebuie să se smulgă, în interior, inerţiei lumii minerale plantele nu merită nicio consideraţie. Pietrele sunt fiinţe vii. Fiindcă întreg universul trăieşte din viaţa Domnului, pietrele sunt şi ele vii, ceea ce înseamnă că ele se pot bucura şi chiar gândi. Veţi spune că neprimind nici măcar corpul eteric, spre deosebire de plante, încă şi mai puţin corpurile astral şi mental, ele nu se pot bucura, nici gândi… Este adevărat, pietrele nu au nici corp eteric, nici corp astral, nici corp mental, iar dacă noi le plasăm la baza scării evolutive, înseamnă că fiinţa lor spirituală este atât de îndepărtată încât nu are nicio comunicare cu ele. Pietrele sunt receptaculul unei fiinţe spirituale, dar această fiinţă spirituală nu a coborât îndeajuns în ele ca să le însufleţească.

Plantele au primit de la spirit un corp eteric; animalele au primit un corp eteric şi un corp astral. Cât despre oameni, fiindcă spiritul s-a încarnat şi mai profund în ei, au primit şi un corp mental. Până la ce punct spiritul a coborât în creaturi pentru a se manifesta, iată care este criteriul evoluţiei; este foarte simplu. La oameni, cel puţin la unii dintre ei, spiritul a pătruns profund. La pietre de abia dacă se observă o uşoară mişcare.

Dar există oare o opoziţie reală între om şi piatră? Nu, în absolut piatra nu este inferioară omului. Dar ce se bucură şi gândeşte în piatră? Spiritul din înalt, şi nu piatra însăşi. Atunci când mutăm sau spargem pietrele, ele se bucură, fiindcă simt că vor participa la o construcţie, la ceva nou. Atunci când îl însoţeam pe Maestrul Peter Deunov pe munţii Rila, se întâmpla ca el să ne ceară să udăm pietre; el ne explica că ele au nevoie uneori de ajutorul nostru, că erau legate şi ele cu alte creaturi din lume şi că puteau primi vizita unor fiinţe superioare.

Deoarece ştiinţa nu studiază decât un singur aspect al naturii, anatomia sa, ea trage din acest studiu concluzii eronate. Ca să fie completă şi veridică, ea ar trebui să studieze deopotrivă cele două aspecte, fiziologic şi psihologic, aşa cum o fac Iniţiaţii şi de asemenea adevăraţii poeţi.

Aceste câteva cuvinte doream să vi le spun despre pietre.

Pietrele corespund misiunii pe care Creatorul le-a dat-o. Dar nouă, oamenilor, Creatorul ne-a dat o altă misiune, aceea de a face să coboare spiritul astfel ca să fim locuiţi de spirit. Ca să reuşim trebuie să consacrăm mai mult timp rugăciunii, meditaţiei, să amplificăm iubirea astfel ca ceea ce era mort în noi să reînvie. Avem multe eforturi de făcut şi mari greutăţi de învins înainte ca spiritul să pătrundă profund materia fiinţei noastre interioare. Dar în aceasta constă lucrarea noastră: să trezim puterile pe care Creatorul le-a pus în noi astfel ca să împlinim din plin predestinarea noastră divină.

Niciodată nu v-am spus atât de simplu în ce constă lucrarea noastră. Nu mai puteţi spune că nu ştiţi ceea ce aveţi de făcut. Ajunge să doriţi să o faceţi. În realitate, numai atunci când nu vrei să lucrezi spui că nu ştii exact în ce constă lucrarea; nu eşti sincer cu tine însuţi, atâta tot. Acela care vrea cu adevărat să lucreze primeşte învăţătura şi sfaturile necesare; dacă nu vrea, va fi asemenea acelei sări care şi-a pierdut gustul, şi vă trebuie să sufere ca să-l regăsească. Acesta este sensul altui pasaj din *Evanghelii* în care Iisus spune despre sare: „*Căci fiecare om va fi sărat cu foc*".

Ce legătură există între sare şi foc? Focul este un simbol al spiritului, ca şi sarea. Iar sarea, ca şi focul, arde; dar focul există sub forme diferite, şi produce deci diferite forme de ardere. Vă amintiţi poate că în urmă cu mai mulţi ani v-am vorbit despre trei feluri de foc. Recitiţi această conferinţă. Focul este sinonimul vieţii, dar este deopotrivă sinonim al suferinţei şi al morţii. Focul susţine viaţa, dar are totodată şi puterea de a o distruge, şi o distruge radical: nu mai rămâne nimic din ea. La fel se întâmplă cu sarea: sarea care este atât de legată de originile vieţii are puterea de a distruge viaţa. Ceea ce vechii evrei numeau Marea Sărată, noi o numim astăzi Marea Moartă, fiindcă sarea a distrus întreaga vegetaţie. În *Vechiul Testament*, atunci când Dumnezeu vrea să-i pedepsească pe oameni pentru răutatea lor, se întâmplă ca El să schimbe „*pământul cel roditor în pământ sărat*". La fel, a făcut să cadă pucioasa, sarea şi focul asupra Sodomei şi Gomorei şi a transformat în statuie de sare pe soţia lui Lot care nu i-a ascultat ordinele.

Sarea, asemenea focului, poate fi deci aducătoare de moarte aşa cum poate fi şi de viaţă. Astfel, atunci când Iisus spune: „*Căci fiecare om va fi sărat cu foc*", aceasta înseamnă că nimeni nu poate scăpa de sare

şi foc. Dar aceia care au primit în ei spiritul şi au lucrat cu el, vor fi săraţi la focul vieţii; în vreme ce, aceia care s-au opus spiritului, vor fi pedepsiţi aspru la focul suferinţei şi al morţii. Este trist, dar este o lege de care este imposibil să scapi.

Veţi spune: „Dar dacă ştim să păstrăm şi să mărim cantitatea de sarea din noi înşine, nu vom suferi niciodată?" Ba da, desigur, vom suferi, fiindcă pe pământ este imposibil să scapi de suferinţă. Dar nu este acelaşi gen de suferinţă. Suferinţa care vă vine de la pierderea sării voastre este îngrozitoare, fiindcă aţi introdus în voi moartea, şi de îndată ce moartea se află în voi, de ce arme veţi dispune pentru a lupta şi a învinge? Dar dacă aţi ştiut să vă păstraţi sarea, suferinţa va deveni pentru voi o binecuvântare, deoarece veţi şti cum să o folosiţi ca să creşteţi şi să vă luminaţi.

Articol V. Cap. 5 – A gusta savoarea sării: iubirea divină

Atunci când văd în lume atâtea fete tinere şi băieţi tineri minunaţi, plini de viaţă, de spontaneitate, aş dori să le spun: „Păstraţi-vă cât mai mult timp posibil această prospeţime a sufletului vostru, această lumină a privirii voastre. Nu ştiţi încă cât de preţioase sunt; este o savoare, o sare cu care veţi putea câştiga iubirea întregii lumi: toţi vă vor iubi, vă vor căuta". Dar în acelaşi timp, trebuie să adresez cele mai mari reproşuri adulţilor care nu-şi dau seama de răul pe care-l fac adolescenţilor expunându-i la toate tentaţiile materialismului şi al sexualităţii.

Auzim adesea anumite critici: „Priviţi ce îi interesează pe tineri în zilele noastre!... Priviţi ceea ce citesc... ce ascultă... cu ce se distrează! 41 Dar cine produce şi le pune la dispoziţie toate aceste lucruri inutile, frivole sau chiar periculoase de care ei sunt atraşi? Oare nu adulţii? Aceşti tineri au paisprezece, cincisprezece ani, şi nu numai că li se prezintă reuşita socială, materială, ca ideal, dar se găseşte normal ca ei să aibă, de la această vârstă, orice fel de experienţă sexuală. Cărţile, filmele, radioul, televiziunea, muzica etc, totul îi împinge să trăiască aventuri ce îi vor îmbătrâni prematur făcând din ei nişte fiinţe şterse, prozaice, cinice, lipsite de ideal. În acel moment, aceiaşi care i-au antrenat pe această cale nu mai găsesc că au acelaşi farmec, şi îi resping ca să-i înlocuiască cu alţii, mai proaspeţi, cărora le pregătesc aceeaşi soartă.

Adulţii caută tinereţea, iubesc tinereţea, se bucură de prospeţimea ei, de inocenţa ei, dar nu încetează să o distrugă. Iar

atunci când aceşti băieţi şi fete simt într-o zi că au pierdut totul, sărmanii, ce decepţie, ce necaz! În realitate, această situaţie nu este bună pentru nimeni, nici pentru tineri, nici pentru adulţi. Şi aici nu există decât o soluţie: ca toţi să înveţe ceea ce trebuie să caute unii la alţii pentru a iubi şi a fi iubiţi; ca fiecare să se străduiască să descopere ce înseamnă această savoare, această sare ce face ca fiinţele să devină atât de preţioase şi care, în acelaşi timp, le face să simtă ceea ce dă atâta preţ tuturor creaturilor. Vedeţi, această problemă a sării merge foarte departe.

Frumuseţea, farmecul, calităţile morale sau intelectuale… fiecare crede că ştie ce iubeşte la un anumit bărbat sau la o anumită femeie. În realitate, fiecare nu iubeşte niciodată decât pe Unicul, pe Creatorul care a făcut din fiinţe ceea ce sunt. Da, pe El îl iubiţi prin toate creaturile sale. Cu cât divinul se exprimă în ele ca bunătate, înţelepciune, lumină, forţă, cu atât mai mult le iubiţi. Divinul este acea sare care le dă lor gust. De aceea, în ciuda străduaniilor voastre, nu veţi putea găsi niciodată împlinirea şi bucuria perfectă dacă în fiinţa pe care o iubiţi nu căutaţi, mai departe, o realitate mai vastă, mai bogată. Aţi făcut prea repede rondul, vă veţi plictisi, veţi fi decepţionaţi. Veţi căuta atunci o altă iubire, dar repede apar aceeaşi plictiseală, aceeaşi decepţie care se vor repeta. Toate obiecţiile, toate eforturile pe care le puteţi face nu vor schimba nimic: atât timp cât nu veţi căuta Divinitatea la acela sau aceea pe care o iubiţi, nu veţi cunoaşte împlinirea fiindcă aţi rătăcit drumul.

Iubiţi-L pe Creator, pe acela care se află la originea întregii vieţi, şi îl veţi simţi manifestându-se prin fiecare creatură. Este El, Unicul, pe care îl iubiţi în ele, şi atunci inima şi sufletul vostru vor găsi ceea ce caută. Deoarece nu au înţeles acest adevăr, atâţia bărbaţi şi femei în istorie, despre care se povestesc aventuri şi cuceriri amoroase, au avut destine tragice. Fiinţele în came şi os pe care pretindeţi că le iubiţi nu sunt decât nişte intermediari, conductori destinaţi să transmită energiile divine, iar dacă vreţi să continuaţi să le iubiţi, gândiţi-vă să restabiliţi zilnic contactul cu lumea înaltului.

— Nu vă mai bateţi capul să ştiţi pe cine trebuie să iubiţi sau de către cine doriţi să fiţi iubiţi. Iubiţi-L mai întâi pe Domnul şi El vi se va înfăţişa, vă va surâde şi vă va copleşi de bucurie prin intermediul creaturilor. Le veţi iubi şi veţi fi iubiţi de ele, fiindcă iubiţi Divinitatea care le locuieşte şi pe care şi ele o vor descoperi prin intermediul

vostru.

Aceia care îl părăsesc pe Domnul, care rup contactul cu EI, lasă să sece în ei izvorul iubirii şi într-o zi, în faţa eşecurilor succesive din viaţa lor sentimentală, îşi pun probleme: cum se face că i-au iubit atât de mult pe acei bărbaţi şi acele femei? în momentul întâlnirii, li s-au părut irezistibili, iar apoi, încet-încet, i-au găsit neînsemnaţi sau chiar de nesuportat. Pentru că Fiinţa Unică care locuia într-un anumit bărbat sau femeie nu se mai află acolo pentru ei. Nu pe el sau pe ea o iubeau, ci pe Fiinţa care i privea prin acel bărbat sau femeie, şi nu au ştiut să facă ceea ce trebuia ca să o reţină. Ei s-au arătat neglijenţi, nerăbdători, egoişti, iar Fiinţa care trăia în acel bărbat sau acea femeie s-a îndepărtat.

Nu-i căutaţi deci pe bărbaţi sau pe femei pentru ei înşişi, ci pentru a descoperi în ei Fiinţa Unică care vă va vizita prin intermediul lor. Atunci, toate rudele voastre, toţi aceia care vă înconjoară vor deveni surse de bucurie constantă, fiindcă Fiinţa Unică nu ne va părăsi; oriunde veţi merge, Dumnezeu va veni să se manifeste, îl veţi simţi, îl veţi gusta. Puteţi să vă părăsiţi ţara, să plecaţi oriunde în lume, îl veţi întâlni fără încetare şi oriunde prin intermediul celorlalţi. Dar în ziua în care veţi rupe legătura cu El, să nu vă bazaţi pe nimeni ca să vă redea această savoare.

Dacă uitaţi de unde vin binecuvântările, izvorul vostru va seca. Este ca şi cum v-aţi opri în faţa unei fântâni gândindu-vă că ea se află la originea apei: scoateţi apa, o beţi ca şi cum aceasta ar dura o veşnicie; şi totuşi, este suficient ca cineva să oprească cursul apei ce alimentează această fântână pentru ca apa să nu mai ajungă: fântâna nu vă mai dă nimic. Rămâneţi deci legaţi de Sursa Primordială, care nu va înceta niciodată să facă să curgă apa în voi, apa bucuriei.

Iubirea… Nu există nimic de care oamenii să nu aibă mai multă nevoie, dar şi nimic mai mult pe care să-l resimtă cu atâta incertitudine. Am primit într-o zi vizita unui tânăr: el mi-a povestit că era logodit, că îşi iubea logodnica, că era sigur că şi ea îl iubea deopotrivă, dar îşi punea totuşi anumite întrebări. El avea greutăţi în a exprima ceea ce resimţea şi a sfârşit prin a spune: „Când mă uit în ochii logodnicei mele, nu ştiu pe cine privesc cu adevărat şi nu ştiu nici ce din mine o priveşte". Am fost impresionat de această remarcă subtilă, fiindcă este adevărat, identitatea fiinţelor constituie un mare mister. Care sunt entităţile care ne locuiesc, pe noi şi pe membrii familiei

noastre, pe prietenii noştri, pe toţi aceia care ne înconjoară? Nu le cunoaştem. Fiecare persoană este în realitate o locuinţă pe care spiritele de diferite naturi se succed în a o ocupa, şi în fond este imposibil să ştim cu exactitate pe cine avem în faţă.

I-am răspuns atunci acelui tânăr: „Iată ceea ce pot să vă explic. Tânăra pe care o iubiţi este locuită de entităţi care aşază în ea ceea ce vă face să o iubiţi. Rugaţi-vă deci Domnului ca să nu permită ca aceste entităţi să o părăsească şi să vă părăsească, fiindcă atunci vă veţi pierde iubirea. Şi rugaţi-vă încă ca aceste entităţi care vă locuiesc, şi care fac ca ea să vă iubească, să nu vă părăsească nici ele". Am simţit că mă ascultat cu mare atenţie şi a plecat gânditor. Oare acest lucru nu vă dă şi vouă de gândit?…

Articol VI. Cap. 6 – „Voi sunteţi lumina lumii".

Să nu acceptaţi niciodată filosofia materialistă a evidenţei care îi face pe majoritatea oamenilor să spună: lucrurile sunt aşa, situaţia se prezintă în acest fel, înţelegem, este evident, nu putem face nimic. Şi respingeţi totodată toate argumentele logice ce vă justifică slăbiciunile atribuindu-le cauze naturale: eu sunt astfel, acesta este felul meu de a fi, şi nu putem lupta împotriva naturii.

La fel, dacă boala vă atinge şi vrea să se instaleze în voi, încercaţi să rezistaţi. Chiar bolnavi, străduiţi-vă să întreţineţi ideea de sănătate fiindcă, într-un corp bolnav, rămân mereu câteva celule sănătoase care le pot salva pe celelalte. Dacă fiecare celulă sănătoasă reuşeşte să-şi alăture câteva celule bolnave crezului ei, întreg organismul se va restabili încet-încet. În schimb, dacă ultimele celule rămase sănătoase adoptă punctul de vedere al vecinelor lor bolnave, totul s-a sfârşit pentru voi.

Ajunge ca cel puţin un singur atom din corpul vostru să rămână sănătos ca să-i convingă şi pe ceilalţi afirmându-le, demonstrându-le că totul este posibil, chiar şi imposibilul! Prin forţa spiritului vostru, refuzaţi deci aceste evidenţe: evidenţele bolii, evidenţele slăbiciunii, ale situaţiilor dificile, ale eşecului… prin această atitudine veţi salva cel puţin un atom a cărui influenţă va sfârşi prin a-i câştiga pe toţi ceilalţi.

Aceia care nu sesizează acest adevăr sau care refuză să-l pună în practică vor cădea pradă mereu slăbiciunilor, îngrădirilor, bolii. Magia, care este ştiinţa forţei spiritului, nu se opreşte în faţa unor anumite evidenţe. Atunci când este bolnav, magul alb spune: „Este adevărat că trupul îmi este bolnav, dar eu, un fiu al Domnului, scânteie divină, nu

pot fi bolnav, nici stins, nici slab". Şi această convingere îl plasează deasupra bolii sale: el nu se identifică cu corpul său, ci cu spiritul său care trăieşte în lumină şi în veşnicie.

Hotărâţi-vă deci să introduceţi acest adevăr în existenţa voastră, chiar dacă aceasta vi se pare la început imposibil de făcut. Fiinţa umană s-a obişnuit atât de mult să se cramponeze de ceea ce ea numeşte evidenţă! Cineva spune: „Eu sunt bolnav, vedeţi şi voi, nu puteţi afirma contrariul". Dar ceea ce el nu ştie, este faptul că exprimându-şi astfel boala, el o întăreşte. De acord, este bolnav, dar felul în care o admite îi ia ceva din capacitatea sa de a reacţiona. În timp ce boala nu atinge decât o parte a corpului său, el se identifică cu ea în mintea sa, îi permite acesteia să ocupe întregul teren.

Cât despre acela care, constatând câteva greşeli sau anomalii, crede că este bine să anunţe peste tot catastrofele ce vor urma, contribuie prin atitudinea sa ca acestea să se producă cu adevărat. El va putea apoi să spună: „Am ştiut că aşa se va întâmpla!" Cunoscând faptele, ar fi fost mai inspirat dacă ar fi căutat mijloacele ca să îndrepte situaţia. Fiindcă există mereu soluţii, şi chiar dacă ele sunt insuficiente ca să regleze totul, ele pot, cel puţin, să evite să fie şi mai rău.

Încercaţi deci să imprimaţi în voi înşivă acest adevăr că spiritul poate învinge tot. Credeţi-mă, nu trebuie să cedaţi în faţa evidenţei, fiindcă a ceda, înseamnă a te limita. Aceia care cedează în faţa evidenţei devin sclavii acesteia. În timp ce aceia care în toate împrejurările invocă puterile spiritului, îşi exercită gândirea, luptă, avansează şi devin stăpâni pe toate situaţiile: obstacolele se prăbuşesc unele după altele.

Atunci când ne hotărâm să aplicăm în existenţa noastră această lege a superiorităţii spiritului, producem mai întâi schimbări în regiunea gândului. Aceste schimbări influenţează apoi regiunea sentimentelor, a senzaţiilor, a emoţiilor în care, încet-încet, totul devine mai uşor, mai fluid. Şi în sfârşit, aceste schimbări se concretizează în planul fizic unde lucrurile se clarifică şi se organizează.

Nici pământul, nici corpul nostru nu sunt locuinţe veşnice. De aceea, în viaţa noastră psihică, în viaţa noastră spirituală, nu trebuie niciodată să ne plecăm în faţa a ceea ce lumea fizică ne prezintă ca evident, ci să căutăm mereu mijloacele de a face ca spiritul să triumfe. Materia, cu toate contrariile ce ni le prezintă, ne este dată ca stimulent

pentru spirit; şi prin „materie" trebuie să înţelegem nu numai lumea fizică, ci la fel şi lumea psihică care este şi ea o materie; o materie mai puţin opacă decât cea a lumii fizice, dar totuşi o materie. Atunci, nu mai spuneţi: „Vedeţi bine, eu nu pot să fac nimic, din cauza aceasta, aşa simt..." Constatând această realitate, credeţi că ea vă dă dreptate, fiindcă este realitatea; dar există alte motive care vă scapă. Capitulaţi în faţa unei motivaţii materiale, obiective. Dar dacă ştiţi cum să acţionaţi, o altă motivaţie, la fel de evidentă, va avea ultimul cuvânt: Motivaţia Divină.

Eu vă deschid o poartă spre lumină, vă arăt calea puterilor ce trebuie puse în acţiune în luptele voastre interne. Angajaţi-vă în această direcţie nouă, şi încet-încet, odată cu trecerea timpului, veţi învinge. Dacă m-aţi ascultat bine, înţelegeţi că nu vă rămâne decât să mergeţi, şi nimeni nu vă va mai putea opri.

Cu multă vreme în urmă, Maestrul Peter Deunov ne-a dat această formulă: „Dumnezeu este în mine lumina, îngerii sunt căldura, oamenii sunt bunătatea", care se pronunţă de trei ori. Apoi: „Dumnezeu este în mine lumina, spiritul meu este căldura iar eu sunt bunătatea", care se pronunţă tot de trei ori. Aceste formule sunt afirmaţii. „Eu sunt bunătatea". Da, chiar şi cel rău va sfârşi prin a deveni bun dacă repetă cu convingere aceste cuvinte şi cu dorinţa sinceră de a se îndrepta. Aceste formule ale Maestrului Peter Deunov ne amintesc anumite cuvinte pronunţate de Iisus, care constituie la rândul lor, afirmaţii puternice: „*Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem*", „*Tatăl meu până acum lucrează*; *şi Eu lucrez*", „*Eu sunt învierea şi viaţa*", „*Eu sunt Lumina lumii*".

Atunci când Iisus spune: „*Eu sunt Lumina lumii*", el se identifică cu soarele. Cine este, de fapt, lumina lumii dacă nu soarele, imagine vizibilă, strălucitoare, a Divinităţii? Iar a ne identifica înseamnă a recunoaşte că suntem altceva decât arată aparenţa noastră fizică, că posedăm o altă natură, că suntem plămădiţi dintr-o altă chintesenţă căreia ne hotărâm să îi cedăm locul.

Pentru a putea spune: „*Eu sunt Lumina lumii*", pentru a găsi în el această lumină şi a se ridica până la ea, înseamnă că Iisus a ajuns să se identifice cu soarele spiritual, cu Hristos. Aceasta este adevărata iubire, această forţă irezistibilă care împinge o fiinţă să caute ceea ce ea are mai pur, mai divin în ea însăşi şi, atunci când l-a găsit, să se topească în această realitate. Da, iubirea este acea atracţie care face ca,

din cauza scânteii pe care Dumnezeu a pus-o în sufletul său, omul să aibă nevoia de a-L regăsi şi de a se topi în El.

Oamenii nu vor cunoaşte nici înţelege nimic din Domnul atât timp cât nu vor simţi că El este în ei ca viaţă, ca forţă, ca iubire, ca lumină. Aici se află adevărata revelaţie, în senzaţia, certitudinea că Dumnezeu se găseşte în noi şi că am fuzionat cu El, că nu există nicio separare între El şi noi.

Toate aceste fraze pe care Iisus le-a pronunţat reprezintă scopul pe care trebuie şi noi să-l atingem astfel ca să devenim cu adevărat fii ai Domnului. Nu serveşte la nimic să te consideri creştin, discipol al lui Hristos, dacă nu lucrezi ca să realizezi ceea ce Iisus a împlinit el însuşi ca să poată afirma: „*Tatăl Meu până acum lucrează*; *şi Eu lucrez*”, „*Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem*”, „*Eu sunt învierea şi viaţa*”, „*Eu sunt Lumina lumii*”. Nu eu am spus-o, ci Iisus. Dar oare aţi citit bine Evangheliile?

Da, mulţimii care l-a urmat pe munte, Iisus i-a spus nu numai „*Voi sunteţi sarea pământului*”, ci şi „*Voi sunteţi lumina lumii*”. Ceea ce a spus pentru el, a spus-o şi pentru noi. Lumina este focul celest, iar sarea este o manifestare a acestei lumini. Dacă, plecând de la această scânteie ce locuieşte în voi, spiritul vostru, ajungeţi încet-încet să iluminaţi întreaga voastră fiinţă, nu numai că veţi deveni această sare ce însufleţeşte pământul şi îi dă savoare, dar veţi poseda aceleaşi puteri, veţi aduce aceleaşi binecuvântări ca şi lumina.

Desigur, acum oricine poate pretinde că: „*Eu sunt Lumina lumii*”; dar dacă nu a înfăptuit în prealabil lucrarea care să-i permită să pronunţe o asemenea frază, el se expune unor mari pericole şi vom fi obligaţi să-l închidem pe undeva. Da, mulţi pe care îi considerăm nebuni posedă o intuiţie a adevăratei lor naturi divine; dar nu ajunge să posezi această intuiţie şi să o proclami, trebuie de asemenea să cauţi să o realizezi şi, aşteptând, să rămâi umil şi să lucrezi.

„*Voi sunteţi sarea pământului*”, „*Voi sunteţi lumina lumii*”, aceste adevăruri reprezintă cel mai înalt ideal de atins. Să nu vă îndoiţi niciodată de ele, şi în acelaşi timp, să vegheaţi să le adaptaţi vieţii voastre pământene, condiţiei voastre de fiinţă umană. Oricare v-ar fi idealul spiritual, să nu uitaţi că vă aflaţi în lumea fizică. Puteţi foarte bine să refuzaţi filosofia materialistă a evidenţelor, dar rămânând conştienţi că trăiţi în planul fizic. Or, planul fizic se opune, rezistă şi se încăpăţânează să ne contrazică, şi a distrus atâţia oameni puternici,

geniali, extraordinari! Planul fizic nu se supune atât de uşor, el nu ascultă decât atunci când este atacat cu lovituri puternice, cu precădere prin mijloace fizice, fiindcă nu înţelege decât forţa fizică. Iată judecata sa: „Spuneţi lucruri foarte adevărate despre puterea spiritului, dar acestea nu privesc lumea mea. Numai puterile materiei pot să mi se impună".

Suntem obligaţi să admitem: planul fizic nu cunoaşte şi nu recunoaşte decât corpul nostru fizic, adică ce putem face cu muşchii braţelor noastre, ai picioarelor noastre, sau cu unelte şi aparate; capacităţile noastre psihice şi spirituale nu-l impresionează. Deci, acea afirmaţie conform căreia este posibil să refuzi evidenţa materiei ca să te poţi înscrie la şcoala adevăratei forţe, la şcoala luminii, la şcoala spiritului, trebuie să o împăcăm cu realităţile planului fizic, fiindcă cele două coexistă, spiritul şi materia. Şi tocmai acest lucru creştinii se încăpăţânează să-l refuze în concepţia ce şi-o fac despre Iisus.

Desigur, Iisus nu s-a afirmat numai ca „*Lumina lumii*", „*pâinea care se coboară din cer*", „*Calea*, *Adevărul şi Viaţa*" ci spunea totodată: „*Eu sunt uşa*: *de va intra cineva prin Mine se va mântui*..."

Şi totuşi, el nu s-a putut sustrage exigenţelor planului fizic: îi era foame, sete, somn, era vulnerabil aşa cum o arată anumite pasaje din Evanghelii unde se spune că trebuia să fugă ca să scape de fariseii care voiau să-l omoare cu pietre; şi a trăit la sfârşit toate neliniştile morţii. Iar dacă Iisus a putut constitui pentru noi un atare exemplu, a fost tocmai pentru faptul că era constituit, asemenea nouă, din materie şi spirit şi a ştiut cum să le împace pe amândouă. Dacă ar fi fost „Fiul Domnului41 în sensul pe care creştinii îl consideră, adică Dumnezeu însuşi, a doua persoană a Sfintei Treimi, Hristos, şi nu o fiinţă umană, cum am fi putut noi să-l luăm ca model fiind de o altă esenţă decât a noastră?

Iisus a mai spus: „*Fiţi*, *dar*, *voi desăvârşiţi*, *precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este*", pentru a ne învăţa să nu ne plecăm în faţa a ceea ce numim slăbiciune omenească. Dar depinde acum de noi, în existenţa noastră, să nu confundăm lumea materiei şi lumea spiritului, să o punem pe fiecare la locul ei, acordând mereu întâietate spiritului, luminii.

Străduiţi-vă deci să prindeţi gust pentru lucrarea cu lumina, nu numai cu lumina soarelui, dar şi cu lumina invizibilă ce impregnează întreaga creaţie; fiindcă numai lumina este capabilă să restabilească

ordinea în noi, să facă să vibreze în armonie toate celulele noastre, să ne restabilească sănătatea. Dar cine se gândeşte la lumină ca la remediul cel mai puternic?… Desigur, ea nu poate fi cel mai rapid, dar efectele sale sunt definitive.

Gândiţi-vă la lumină mai mult ca la orice altceva în viaţă, fiindcă prin vibraţiile sale de o subtilitate extremă ea ne apropie de lumea spiritului, în fiecare zi, cel puţin câteva minute, gândiţi-vă numai la lumină şi la nimic altceva. Va fi ca un fascicul de particule pure, puternice, care vă vor străbate ca să atingă toate creaturile de pe pământ şi să le trezească natura lor divină.

Adevărata mântuire este aceea de a te concentra asupra luminii. Fiindcă Dumnezeu este lumină. Imediat ce vă gândiţi la lumină, vă legaţi de El. Când Iisus spunea: „*Eu sunt Lumina lumii* aceasta însemna: „Dumnezeu este în mine şi eu sunt în El". Dar el ne-a spus şi nouă: „*Voi sunteţi lumina lumii*". Merită să reflectăm la această capacitate de identificare ce o posedă fiinţa umană. În chip fizic, avem o anumită înfăţişare care ne permite să fim recunoscuţi: nu ne putem înşela în faţa unor forme fizice. Dar, în interior, avem această capacitate de a ne identifica cu tot ceea ce există, şi de altfel este ceea ce facem mai mult sau mai puţin inconştient pe durata unei zile: ceva în noi nu încetează, prin mimetism, să se identifice cu ceea ce atingem, vedem, ascultăm. Trebuie deci să fim vigilenţi!

În fiecare zi trebuie să ne oprim câteva clipe ca să ne întrebăm cu cine sau cu ce suntem pe cale să ne identificăm. Fiindcă ne vom asemui mai devreme sau mai târziu cu fiinţele şi lucrurile cu care ne identificăm. Şi fiindcă Iisus a spus: „Voi sunteţi lumina lumii", înseamnă că trebuie să ne identificăm cu lumina ca să devenim, cu adevărat, într-o bună zi, această lumină.

Articol VII. Cap. 7 – Sarea alchimiştilor

Nutriţia constituie un subiect inepuizabil. Sub tot felul de forme, eu nu încetez să vă atrag atenţia asupra acestui act zilnic atât de indispensabil tuturor creaturilor: a mânca. Am comparat adesea hrana cu o scrisoare de iubire trimisă de Creator, o scrisoare pe care trebuie să învăţăm să o descifrăm.1 Atunci când alimentele ajung pe masa noastră ca să ne aducă viaţa, sănătatea, bucuria, ele posedă deja o întreagă istorie. Cele patru elemente au contribuit la formarea lor şi acum ele ne vorbesc despre pământ, despre apă, despre aer şi soare, dar şi despre entităţile care, din timpuri imemoriale, se ocupă ca să le

insufle proprietăţile şi valorile lor specifice.

Sarea face parte zilnic din alimentaţia noastră. O punem pe masă aşa cum facem cu apa şi cu pâinea şi acest fapt ni se pare normal. Dar de câte peripeţii nu este marcată istoria sării de când a apărut în oceanul primitiv din care pământul a ieşit încet-încet la suprafaţă! Sarea ne este indispensabilă încă de la originea noastră, avem nevoie vitală de ea, şi nu dă numai gust alimentelor, ea le conservă. Dar la ce vă gândiţi atunci când puneţi sare în într-un fel de mâncare sau în farfuria voastră? Gustaţi puţin ca să verificaţi dacă este de ajuns, iar limba voastră este aceea care vă răspunde în timp ce mintea zboară în altă parte.

Şi totuşi, nu credeţi că a venit momentul să descifraţi această scrisoare pe care Dumnezeu v-o trimite prin intermediul sării? Ce drum lung a parcurs ea, venind din mare, uscată la razele soarelui, până când ajunge pe masa voastră! Iar acum, când pătrunde în voi, trebuie de asemenea aprofundată semnificaţia ei simbolică meditând asupra cuvintelor lui Iisus: „*Voi sunteţi sarea pământului*”.

Într-un alt pasaj din Evanghelii, Iisus mai spune: „*Să aveţi sare în voi înşivă şi fiţi în pace unii cu alţii*”. Ce legătură există între sare şi acest calm ce trebuie să domnească printre fiinţe? Eu vă amintesc că în anumite ţări se oferă sare şi pâine ca semn de bun venit. Există aici, subînţelese, legături armonioase ce trebuie să stabilească între ei bărbaţii şi femeile care mănâncă împreună. Nu te aşezi la aceeaşi masă ca să te cerţi… chiar dacă se mai întâmplă! A mânca împreună este considerat în general ca semnul unei bune înţelegeri. Atunci când nutreşti afecţiune, simpatie pentru cineva, te gândeşti imediat să-l inviţi la masă.

Atunci, care este această sare din noi ce ne permite să trăim în pace unii cu ceilalţi? într-una dintre conferinţele sale, Maestrul Peter Deunov spunea: „Numai prin sare, prin acest echilibru dintre intelectul şi inima voastră, veţi restabili pacea în voi şi veţi înţelege lumea divină”. Ca să interpretăm această sare care reprezintă echilibrul dintre intelect şi inimă va trebui să studiem chimia şi chiar alchimia.

Chimia defineşte ca sare produsul rezultat din acţiunea unui acid asupra unei baze. Acidul este o substanţă activă, dinamică, ce poate fi asimilată principiului masculin; iar baza, o substanţă pasivă, receptivă ce poate fi asimilată principiului feminin, în prezenţa unui acid, baza reacţionează ca să dea o sare. Sarea este deci copilul, fructul

tatălui acid şi al mamei, bază.

Tată, mamă, copil, iată prima celulă familială. Fie că se află în planul fizic, psihic sau spiritual, orice manifestare se bazează pe trei principii, primele două dând naştere celui de-al treilea. Această schemă este repetiţia schemei originare: cele două mari principii cosmice masculin şi feminin, Tatăl Ceresc şi Mama Divină, care se unesc pentru a crea. Tot ceea ce există este produsul uniunii celor două principii. Toate manifestările din univers sunt rezultatul întâlnirii unui principiu masculin şi a unui principiu feminin.

Pe acest model, tată, mamă, copil, se pot forma astfel mai multe familii: înţelepciune, iubire, acţiune; lumină, căldură, mişcare; acid, bază, sare. În sfârşit, adevărul este copilul înţelepciunii şi al iubirii; acţiunea, acela al gândului şi al sentimentului; mişcarea, acela al luminii şi al căldurii; sarea, acela al unui acid şi al unei baze. Regăsim această familie în alchimie cu sulful, mercurul şi sarea.

Alchimiştii, asemenea chimiştilor, lucrează deci cu un element pe care ei îl numesc sare. Da, dar ceea ce ei numesc sare, la fel ca ceea ce numesc mercur şi sulf, nu are nimic în comun cu substanţele chimice ce poartă acelaşi nume. Numai corespondenţa este identică: la fel cum sarea este în chimie produsul unui acid şi al unei baze, ea este în alchimie produsul sulfului şi al mercurului.

Prin sulf trebuie deci să înţelegem principiul masculin ce se manifestă în noi ca spirit şi intelect; prin mercur, principiul feminin ce se manifestă ca suflet şi inimă. Iar sarea, ca voinţă, reprezintă echilibrul ce trebuie să domnească în mod ideal între cele două. Voinţa se exprimă prin fapte, iar prin faptele sale omul ne arată până la ce punct a ştiut să creeze armonia între intelectul său şi inima sa, între gândurile şi sentimentele sale. Prin corpul său fizic, el exprimă bogăţiile spiritului şi sufletului său ale căror instrumente sunt intelectul şi inima. Prin corpul său fizic, instrument al voinţei sale, el trebuie să facă să coboare divinul în lume.

La sfârşitul Tablei de Smarald, Hermes Trismegistul spune: „De aceea am fost numit Hermes Trismegistul (adică de trei ori foarte mare), posedând cele trei părţi ale Ştiinţei Universale".

Ştiinţa Universală este ştiinţa celor trei lumi: lumea divină (se poate spune şi lumea spirituală, acordând cuvântului „spiritual1 sensul său cel mai înalt), lumea psihică şi lumea fizică. Alchimiştii lucrează în cea de-a treia lume, lumea fizică, aceea a concretizării, a materializării.

Dacă împărţim cele patru ştiinţe, alchimia, astrologia, magia, Cabala, între cele trei lumi, fizică, psihică şi spirituală, se poate spune că alchimia corespunde lumii fizice, astrologia şi magia corespund lumii psihice, iar Cabala, lumii spirituale. Aceste patru ştiinţe pot în mod egal să fie puse în legătură cu propriul nostru organism.

Cabala, care studiază lumea principiilor, a numerelor, corespunde creierului.

Astrologia corespunde inimii şi plămânilor, iar magia, mâinilor. Astrologia studiază influenţele, curenţii forţelor care circulă în univers, aşa cum sângele şi aerul circulă în organismul nostru; iar magia studiază mijloacele de a acţiona cu aceşti curenţi. Într-adevăr, lumea psihică este formată din două regiuni care reprezintă ceea ce Ştiinţa Iniţiatică numeşte suflet. Amintiţi-vă de ceea ce v-am spus despre suflet: ele este format din două regiuni (plan mental şi plan astral) şi constituie o cale de transformare şi de trecere a energiilor între spirit şi corp.

În sfârşit, alchimia, care studiază arta transformării materiei, corespunde stomacului, organul în care se acumulează materialele care vor fi apoi elaborate.

Ştiinţa alchimică se bazează deci pe trei principii: sulful, mercurul şi sarea…

Dar cum ele nu trebuie confundate cu substanţele chimice cu acelaşi nume, ce sunt ele de fapt? Alchimiştii explică astfel originea lor: focul, acţionând asupra aerului, a format sulful; aerul, acţionând asupra apei, a format mercurul; apa, acţionând asupra pământului, a format sarea. Iar fiecare posedă o reprezentare simbolică: sulful X, mercurul C şi sarea O.

Dar acest foc, acest aer, această apă şi acest pământ nu sunt încă ceea ce numim în general cele patru elemente. Ca să înţelegem ceea ce ele reprezintă, trebuie să ne raportăm la ceea ce ne învaţă cabaliştii atunci când vorbesc despre Haiot ha Kodeş, cele patru Animale Sfinte, acele entităţi pe care le plasează la vârful ierarhiei îngereşti şi care, zi şi noapte, nu încetează să cânte în faţa Tronului Domnului: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul care era, care este şi care vine”. Aceste patru Animale Sfinte care sunt Leul, care corespunde focului, Omul care corespunde aerului, Vulturul care corespunde apei şi Taurul care corespunde pământului, reprezintă chintesenţa materiei, aşa cum apare în puritatea ei primară. Alchimiştii consideră că aceste patru

elemente originare, acţionând unul asupra celuilalt, au format ceea ce ei numesc sulful, mercurul şi sarea. De la foc la pământ, sarea este deci rezultatul unui întreg proces de condensare.

Dar acest sulf, acest mercur şi această sare a alchimiştilor nu le veţi întâlni niciodată în natură, fiindcă ele nu există material. Ele reprezintă principii ce acţionează în creaţie. De aceea, sulful, principiul masculin, poate însemna focul, sau spiritul, sau intelectul; iar mercurul, principiul feminin, poate însemna apa, sau sufletul, sau inima. Cât despre sare, ea reprezintă fructul uniunii lor. Pentru a exprima această idee, alchimiştii au folosit schema triunghiului echilateral. Iar dacă vă amintiţi, tot de această schemă m-am folosit şi eu, în prima mea conferinţă („*A doua naştere*", *Paris*, *29 ianuarie 1938*), pentru a explica structura psihismului uman.

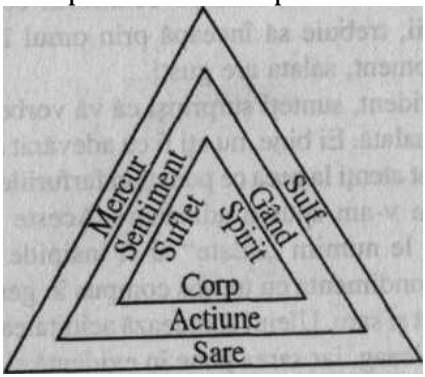

Această schemă este simbolul echilibrului ce există între cele trei principii în noi, atunci când sunt dezvoltate în mod egal şi armonios. Înţelegeţi acum de ce Maestrul Peter Deunov numeşte sare echilibrul dintre inimă şi intelect. Şi înţelegeţi totodată cuvintele lui Iisus: „*Să aveţi sare în voi înşivă şi să fiţi în pace unii cu alţii*". Atunci când vom avea această sare, rezultat al acordului dintre cele două principii ale intelectului şi inimii, echilibrul, armonia şi pacea se vor instala în noi şi vom putea de asemenea să fim în pace unii cu alţii.

Cum pot să fie oamenii în pace unii cu alţii atât timp cât în interiorul lor sunt adevărate câmpuri de bătălie? 5 Tot ceea ce merită să fie trăit se supune legilor armoniei.6 întreaga Ştiinţă a Iniţiaţilor şi puterile lor au ca fundament armonia. Iar această armonie, ce se bazează pe echilibrul celor două principii, trebuie să înceapă prin omul însuşi. În acel moment, salata are gust!…

Evident, sunteţi surprinşi că vă vorbesc acum despre salată. Ei

bine, nu aţi fi cu adevărat aşa, dacă aţi fi fost atenţi la ceea ce puneţi în farfuriile voastre, aşa cum v-am spus-o adineauri. Aceste vegetale pe care le numim „salate" ar fi insipide dacă nu le-am condimenta cu un sos compus în general din ulei, oţet şi sare. Uleiul atenuează aciditatea oţetului fiind dulceag, iar sarea pune în evidenţă şi armonizează gusturile. Mai există aici o corespondenţă de descoperit între aceste elemente şi cele ale vieţii noastre interioare, iar eu vă las deopotrivă să meditaţi la această temă.

Articol VIII. Cap. 8 – „Fiindcă toate lucrurile sunt şi izvorăsc din unul".

Sulful şi mercurul alchimiştilor reprezintă deci cele două principii masculin şi feminin creatoare care acţionează în univers şi în om; iar sarea este rezultatul acestei acţiuni. Trebuie deci să considerăm aceste trei substanţe, sulful, mercurul şi sarea, ca simbolurile factorilor psihici cu care trebuie să lucrăm.

Veţi spune: „Dar nu aceasta este ideea care ne-am făcut-o despre alchimie! Am citit mereu şi am auzit spunându-se că aceia care au practicat-o căutau secretul transformării metalelor în aur". Este adevărat, dar alchimia mai înseamnă şi altceva; transformarea metalelor în aur nu este decât un aspect secundar şi limitat. Alchimia este arta transformării materiei, a materiei fizice, dar totodată şi îndeosebi a materiei psihice.1 De aceea, înainte de a începe lectura unor cărţi de alchimie pe care nu le vor înţelege, şi mai ales înainte de a se lansa în experimente ce nu vor duce la nimic, toţi aceia care simt o curiozitate spre această ştiinţă ar trebui să înceapă prin a studia principiile filosofice pe care se bazează aceasta. Iar primul dintre aceste principii este unitatea materiei.

Atunci când deschidem ochii asupra lumii, suntem mai întâi uimiţi de bogăţia sa, de diversitatea sa. Viaţa se manifestă prin expresii, forme, culori, mişcări atât de diferite! Şi totuşi, această diversitate are ca origine o esenţă unică: emanaţia divină. Universul s-a format prin condensări şi diferenţieri succesive, aşa cum este scris în Tabla de Smarald unde sunt anunţate principiile alchimiei: „Şi cum toate lucrurile sunt şi izvorăsc din Unul, prin meditaţia lui Unu", toate lucrurile s-au născut din acest lucru unic prin adaptare. Şi tocmai pentru că universul este constituit dintr-o materie unică, în interiorul acestei materii este posibilă trecerea de la o stare la alta, de la o formă la alta.

Această materie unică, materia primordială care este sursa tuturor formelor de viaţă, este denumită de alchimişti „haos”. Iar haosul este adâncul menţionat în primele versete din *Facerea*: „*La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul*. *Şi pământul era netocmit şi goi întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu*. Se *purta pe deasupra apelor*. *Şi a zis Dumnezeu*: *Să fie lumină*! *Şi a fost lumină*” înainte ca Dumnezeu să cheme lumina, exista numai întunericul. Da, din întuneric Dumnezeu a făcut ca lumina să ţâşnească. Alchimiştii au înţeles acest lucru, ei care şi-au intitulat unul dintre tratatele lor „Lumina care iese singură din întuneric”. Lumina este o proiecţie a întunericului. Din acest întuneric originar ţâşnesc din când în când focare de lumină, toate aceste fenomene cosmice numite nebuloase, galaxii pe care astronomii şi astrofizicienii contemporani continuă să le exploreze.

„*Şi Duhul lui Dumnezeu*. Se *purta pe deasupra* apelor Am avut ocazia, de mai multe ori până acum, să vă explic de ce apa este asimilată cu materia, în comparaţie cu focul care este asimilat spiritului.3

Atunci când vorbim despre apă, ne gândim spontan la acele întinderi lichide pe care le întâlnim în natură (râuri, lacuri, mări) şi care, de îndată ce sunt canalizate, ajung în casele noastre unde ne folosim de ele. Dar în natură apa nu este neapărat vizibilă: ea este prezentă peste tot în atmosferă sub forma umidităţii; apoi, condensându-se, ea se transformă în vapori, brumă, nori, ceaţă, până când cade sub forma picăturilor de ploaie.

Sub efectul frigului, ea poate să se solidifice şi să devină gheaţă: este atât de dură încât poate distruge canalizări, sparge stânci, bloca pacheboturi; iar atunci când cade din cer, nu se întâmplă numai sub forma unor picături de ploaie, ci şi a unor fulgi de nea sau a grindinei capabile să omoare oameni, să distrugă culturi şi acoperişurile caselor.

Da, apa este acel element cu aspecte multiple care, prin analogie, ne face să înţelegem cum aceeaşi materie originară trece alternativ prin diferite stări, mai dense sau mai subtile. Astfel, corpul nostru fizic, sufletul şi spiritul nostru nu sunt decât manifestări diferite ale unei materii unice. Nu există nicio ruptură reală între ele. Dar evident că legătura nu este directă, trecerea se face prin intermediul diferitelor corpuri subtile, a corpului eteric sau a corpului atmic.

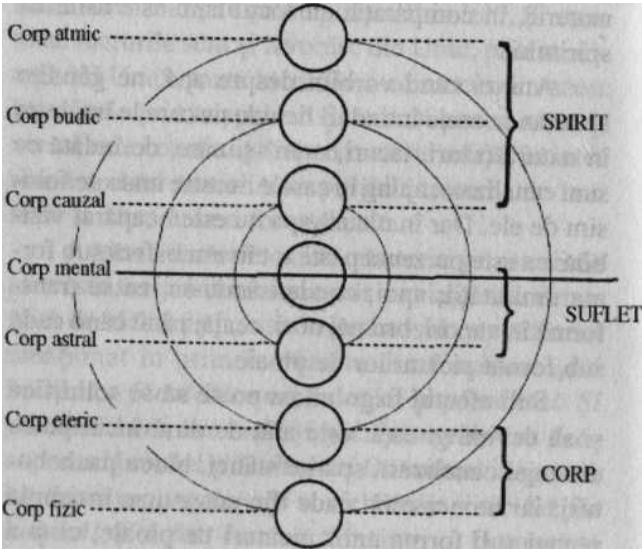

Ce diferenţă există între vaporii de apă şi gheaţă! Şi totuşi este aceeaşi materie. Ce diferenţă există de asemenea între spirit şi corpul fizic! S-ar părea că nu există niciun raport între ele. Şi totuşi există: materia corpului fizic îşi are originea în spirit; păstrând comparaţia cu apa se poate spune că ea s-a condensat, întărit prin „răcire". Iar atunci când la sfârşitul Tablei de Smarald Hermes Trismegistul afirmă: „Mă numesc Hermes Trismegistul fiindcă posed ştiinţa celor trei lumi" el arată totodată continuitatea ce există între diferitele planuri ale universului, deci unitatea creaţiei.

Dacă studiem acum apa din punct de vedere chimic, constatăm că ea este alcătuită din combinarea a doua gaze ce se amestecă sub efectul unei scântei electrice. Formula apei este H_2O, ceea ce înseamnă că o moleculă de apă este compusă din doi atomi de hidrogen şi un atom de oxigen. Hidrogenul este deci 2, numărul principiului feminin; iar oxigenul este 1, numărul principiului masculin. Astfel, apa este copilul unui tată oxigen şi al unei mame hidrogen. Putem oare înţelege acest mister care vrea ca întâlnirea a doua gaze, reprezentante ale elementului aer, să producă un lichid? Două gaze, simboluri ale principiului masculin şi feminin, unite de focul iubirii, dau naştere apei. În comparaţie cu aceste gaze, materii subtile, din care este constituită, apa este deja o concretizare, o materializare, şi tocmai această apă ne aduce viaţa.

Diferitele forme sub care apare apa ne dau deci o idee despre

diferitele stări, de la cea mai densă la cea mai subtilă, prin care trece materia, materia psihică cât şi materia fizică. Focul (spiritul) are întreaga putere asupra apei (materia); dar, la fel ca în cazul apei, trebuie să înţelegem focul în diferitele planuri, fizic, psihic şi spiritual. Astfel, lucrarea pe care trebuie să o facem în viaţa noastră interioară poate să se rezume în mod egal printr-o lucrare a focului asupra apei. Încălzită de focul spiritului, materia din noi devine din ce în ce mai pură şi subtilă.

Deci, ce aplicaţii putem avea din aceste cunoştinţe despre apă şi foc pentru viaţa noastră interioară? Ele sunt nenumărate, dar iată cel puţin una: fiindcă focul posedă atotputernicie asupra apei, este posibil să reducem tumorile psihice formate din acumularea stărilor noastre negative făcând ca materia din noi, apa, să treacă în stare de vapori cu ajutorul focului, spiritul.

De fapt, adevăraţii magi, ca şi adevăraţii alchimişti, au ca unic obiect de studiu focul şi apa, cărora aerul şi pământul nu le servesc decât ca recipient, aşa cum mai este spus în Tabla de Smarald: „Soarele este tatăl său, luna îi este mamă, vântul l-a purtat în pântecele său iar pământul îi este doică"; iar aici, soarele reprezintă focul, iar luna, apa. Apoi, Hermes Trismegistul adaugă: „Tatăl întregului, telesma lumii se află aici; forţa îi rămâne întreagă dacă ea este convertită în pământ". Ceea ce înseamnă că puterea spiritului poate acţiona până în materia cea mai densă care este reprezentată prin elementul pământ.

Orice fiinţă, orice obiect poate fi impregnat de această forţă „telesma" care vine din soare. Această forţă, introdusă în obiecte, face din ele talismane. Şi tot pe ea o putem capta şi acumula în noi atunci când mergem dimineaţa să contemplăm răsăritul soarelui. În această lucrare, întreaga noastră fiinţă este mobilizată: spiritul, sufletul, intelectul, inima, astfel ca să facem din corpul nostru fizic receptaculul forţei solare, simbol al Divinităţii.

Apa mai conţine încă mari mistere, iar aceste mistere sunt legate de sânge. Sângele este o apă sublimată. Între apă şi sânge există mari analogii, şi nu numai între apă şi sânge, dar şi între apă, sânge şi lumină. Lumina soarelui, care este sângele său, este deopotrivă o formă de apă, o formă superioară de apă. De aceea Hristos a spus: „*Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică*..." Acest sânge este lumina care vine din soare.

Deoarece apa face parte din existenţa noastră zilnică, credeţi că

o cunoaşteţi. Nu, voi nu cunoaşteţi decât câteva aspecte şi câteva utilizări ale ei. Dar în ziua în care veţi ajunge să gândiţi şi să simţiţi apa ca sânge şi lumină, numai atunci o veţi cunoaşte.

Articol IX. Cap. 9 – Lucrarea alchimică: 3 deasupra lui 4

Concentrându-şi eforturile asupra transformării materiei, alchimiştii aveau o mai bună înţelegere a lucrării spirituale decât mulţi alţi aşa-zişi spiritualişti care se străduiesc să evite materia şi să separe corpul de spirit. Alchimia nu separă omul în două: un spirit care este singurul demn de atenţia noastră, şi un corp ce trebuie ignorat, disprețuit, maltratat. Spiritul şi materia, spiritul şi trupul au de făcut o lucrare împreună. Corpul nu este mormântul spiritului. Sau, mai exact, corpul nu este mormântul spiritului decât pentru acela care nu a înţeles semnificaţia primului verset din *Facerea*. „*La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul*”. Da, nu numai cerul, ci cerul şi pământul. Prin „cer” trebuie să înţelegem spiritul, prin „pământ trebuie să înţelegem materia, iar dacă Dumnezeu le-a creat pe unul şi pe celălalt înseamnă că ele au de făcut ceva împreună.

A separa corpul de spirit înseamnă să separi o casă de acoperişul ei. Expusă intemperiilor, ea se distruge. Şi ce se întâmplă cu acoperişul dacă nu are patru pereţi pe care să se sprijine?…

Să păstrăm această imagine a casei. Schematic, o casă este un pătrat deasupra căruia se află un triunghi. Triunghiul este deasupra pătratului, 3 se află deasupra lui 4.3 reprezintă cele trei principii, intelectul, inima şi voinţa prin care se manifestă în noi Trinitatea Divină: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; el reprezintă deci lumea spirituală. Iar 4 ne indică cele patru elemente (sau cele patru stări ale materiei), cele patru direcţii ale spaţiului, adică lumea fizică.

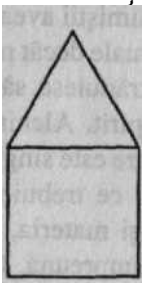

Am observat că alchimiştii şi-au bazat ştiinţa şi lucrarea lor pe cele trei principii şi cele patru elemente. Cele trei principii sunt sulful, mercurul şi sarea; iar cele patru elemente sunt pământul, apa, aerul şi

focul. Adunând 3 cu 4 obţinem 7 care simbolizează uniunea spiritului şi a materiei.

Atunci când reflectăm asupra materiei, ne gândim neapărat la întindere, la spaţiu. Dar spaţiul nu este ceva vag şi nedefinit, el se supune unei structuri ce corespunde numărului 4: cele patru puncte cardinale. Iar Fiinţa umană, microcosmosul creat după imaginea macrocosmosului, este şi ea deopotrivă, într-un anume fel, zămislită după numărul 4: atunci când îndepărtează braţele – linia verticală cap-picioare intersectată cu linia orizontală a celor două braţe – ea reproduce direcţiile din spaţiu.

Veţi întreba: „Dar capul este nordul sau estul?" Mai puţin contează. Atunci când cineva îşi pierde controlul gândurilor sale, se spune că şi-a pierdut nordul. Dar putem spune totodată că este dezorientat; şi fiindcă orientul înseamnă estul, locul unde răsare soarele, estul şi nordul au în mod simbolic o semnificaţie identică.

Dintr-un alt punct de vedere, capul, reprezentând latura spirituală a omului, poate corespunde lui 3 plasat deasupra lui 4: cele patru membre. Capul este deci triunghiul, iar triunghiul rotindu-se generează o sferă. De ce trebuie el să se învârtă? Ca să se menţină în echilibru, altminteri ar cădea, ca sfârlează care cade atunci când îşi încetează rotaţia. Capul este aşezat sus ca să dea omului mişcarea, fiindcă mişcarea este legea vieţii, iar această mişcare, acest impuls trebuie mereu să vină de sus.

Dar să revenim la 4, care reprezintă corpul casei deasupra căruia este plasat acoperişul, 3. Da, este extraordinar, casă, această locuinţă a oamenilor, se găseşte aici ca o rememorare a lucrării pe care spiritul nu încetează să o facă în materie. Iar această lucrare, care este chiar condiţia vieţii, fiecare trebuie de asemenea să o realizeze în el însuşi astfel ca să devină, după spusele apostolului Pavel, locuinţa Domnului, „*templul Dumnezeului celui viu*". Să părăsim acum spaţiul cu două dimensiuni (pătrat şi triunghi) pentru a intra în spaţiul cu trei dimensiuni: cubul deasupra căruia se află o piramidă. Cubul, care reprezintă ca volum ceea ce reprezintă pătratul ca suprafaţă, prin forma sa compactă, are o mai mare capacitate de a reprezenta materia, soliditatea, stabilitatea sa. Da, dar materia nu datorează această stabilitate decât lucrării spiritului simbolizat de piramidă, cele patru triunghiuri situate deasupra cubului.3 Fiindcă atunci când materia nu este însufleţită, animată de spirit, ea se descompune. Piramida este

compusă din patru feţe triunghiulare care reprezintă cele două principii psihice (inima şi intelectul) şi cele două principii spirituale (sufletul şi spiritul). Inima, intelectul, sufletul şi spiritul lucrează asupra materiei corpului fizic, cubul.

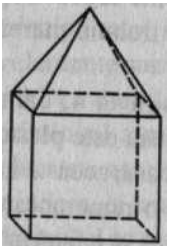

Ca să scăpăm de limitările materiei, trebuie să ieşim din 4 şi să intrăm în 3, spiritul. Atât timp cât rămânem în materie, atât timp cât aşteptăm împlinirea, satisfacţiile şi salvarea de la materie, este imposibil să ieşim din greutăţile şi din slăbiciunile noastre; suntem limitaţi, închişi. Să ieşim din 4 ca să urcăm în 3, aceasta este singura scăpare în momentele de încercare. 3, acoperişul este acela pe care trebuie să urcăm sau unde trebuie să rămânem orice s-ar întâmpla!

Acesta este sensul cuvintelor lui Iisus: „*Iar când veţi vedea urâciunea pustiirii… şi cel de pe acoperiş să nu se coboare în casă, nici să intre ca să-şi ia ceva din casa sa*”. Să nu coborâm de pe acoperiş… Această recomandare trebuie evident înţeleasă în planul spiritual. Fiindcă în planul fizic, la ce fel de protecţie putem spera de la un acoperiş atunci când suntem în pericol? Excepţie făcând cazul inundaţiilor, când apa nu încetează să urce… Pentru acela care caută adăpost fizic, este de preferat să coboare în pivniţe sau în subterane, şi este ceea ce fac logic oamenii în timpul războiului.

În limbajul veşnic al simbolurilor, acoperişul reprezintă spiritul unde ne aflăm mereu în siguranţă, în pace. Sfatul lui Iisus se referă deci la viaţa psihică. Atunci când izbucnesc tulburări în lume sau în voi înşivă, nu trebuie niciodată să căutaţi ajutor jos, ci să vă străduiţi să urcaţi cât mai sus posibil şi să vă menţineţi acolo, în vârf, adică să reflectaţi, să judecăţi, să vă legaţi cu Cerul, astfel ca să găsiţi liniştea şi lumina. Numai atunci veţi vedea limpede şi veţi găsi mijloacele de a acţiona, de a vă salva, şi de a-i salva de asemenea şi pe alţii. De câte ori nu s-a întâmplat ca oamenii, în loc să fugă de un incendiu, să se arunce în foc! De ce? Fiindcă au „coborât” de pe acoperiş şi-au pierdut capul, s-au lăsat copleşiţi de necazuri şi emoţii.

Sfatul lui Iisus este extrem de preţios, fiindcă atinge toate aspectele existenţei noastre. Oricare ar fi pericolele, fizice sau psihice, la care putem fi expuşi, rămânând pe acest acoperiş care reprezintă lumea spirituală vom avea cele mai mari şanse să ne salvăm; acolo, în înalt, vom găsi cu exactitate ceea ce trebuie să facem ca să acţionăm apoi asupra materiei. Mântuirea nu se găseşte niciodată în materie; condiţiile materiale, chiar şi cele mai bune, nu ne vor pune niciodată la adăpost. De ce? Pentru că ele se pot întoarce chiar împotriva noastră dacă nu am recurs la spirit ca să descoperim cea mai bună metodă să folosim aceste condiţii.

Veţi spune; „Dar ce trebuie să facem acum? Să rămânem pe acoperiş şi să părăsim clădirea de dedesubt? 1 Nu, nu trebuie niciodată să le separăm: fiindcă trebuie să trăim pe pământ, în materie, nu trebuie să neglijăm nici cubul, nici piramida, ci să lucrăm în cub începând din piramidă. Atunci vom deveni o adevărată casă, o locuinţă pentru Dumnezeu şi îngerii săi. Trebuie să încetăm să ne mai asemănăm cu acele locuinţe lipsite de acoperiş, fiindcă de îndată ce acoperişul a fost smuls nu vom mai fi protejaţi.

Evident, este mai uşor să cobori de pe acoperiş decât să urci; iar când ai reuşit să urci, este greu să rămâi acolo sus. Coborârea nu cere niciun efort, este suficient să aluneci, şi este atât de plăcut! Da, dar cu toate acestea trebuie să urci şi să rămâi în vârf, fiindcă la vârf există aerul pur, lumina, libertatea. Posedăm cu toţii un cub, dar de ce să-l umplem cu plumb? Adică, de ce să ne agăţăm de materia cea mai densă, cea mai ordinară? Acest cub trebuie umplut cu aur, iar ca să-l umplem cu aur, trebuie să punem deasupra lui piramida spiritului.

Să luăm acum o imagine din astronomie. Cine reprezintă acoperişul în universul nostru? Soarele. Fiindcă se află în centru şi, în mod simbolic, vârful este identic cu centrul. Centrul şi periferia, ca şi vârful şi baza, ca şi piramida şi cubul reprezintă cei doi poli între care fiinţele umane care suntem noi nu încetează să oscileze.4 Nu trebuie să ne depărtăm de centru ca să mergem să ne pierdem la periferie. Dar ce este periferia? Toate solicitările, toate aşa-zisele motivaţii bune, ce ne fac să părăsim acel loc din mijloc, unde nu numai că ne stăpânim propria existenţă, dar suntem capabili să ne asumăm responsabilităţile noastre către fiinţe, fără să favorizăm pe unele în detrimentul celorlalte. Fiecare bărbat, fiecare femeie care are o sarcină ca părinte, învăţător, educator, director de întreprindere, responsabil politic etc.

trebuie să găsească acest centru, sau acest vârf, de unde va fi posibil să manifeste o atenţie egală, o bunăvoinţă egală în faţa tuturor creaturilor. Ca să contribui la binele omenirii, trebuie să rămâi pe acoperiş, deasupra prejudecăţilor şi a ideilor preconcepute.

3 şi 4 ne vorbesc despre două lumi guvernate de propriile lor legi: 3, spiritul, mereu în mişcare, şi 4, materia, inertă. Întreaga viaţă din univers se poate rezuma la această opoziţie a lui 3 şi a lui 4. Să luăm exemplul zodiacului. Constelaţiile formează un ansamblu imuabil. Ele se deplasează în spaţiul cosmic, dar împreună; niciuna nu ia locul alteia: nu vedem Vărsătorul plasându-se în spatele Peştilor sau precedând Capricornul. Planetele sunt acelea care formează fără încetare figuri diferite, uneori în faţă, uneori în spate, sau unele lângă altele. Putem spune deci că zodiacul reprezintă corpul iar planetele spiritul.

La fel, în corpul nostru fizic, organele au un loc fix, în vreme ce în interior, sângele, fluidele, curenţii nu încetează să circule. Dar înainte de toate gândul este acela care posedă capacitatea de mişcare: el aleargă în toate direcţiile, este liber, spaţiul îi este larg deschis în faţă. În natură, ca şi în om, materia rămâne materie iar spiritul rămâne spirit; nu trebuie să facem confuzie între cele două, ci să învăţăm cum unul lucrează asupra celuilalt.

Spiritul, 3, lucrează asupra lui 4, materia. 3 adunat cu 4 dă 7 care reprezintă o creatură vie în care spiritul şi materia coexistă armonios. Numărul 7 este una dintre expresiile întregului: cele şapte zile ale săptămânii cărora le corespund cele şapte planete şi cele şapte ceruri, cele şapte culori, dar şi lira cu şapte corzi care este un simbol al celor şapte corpuri ale fiinţei umane.5 Iar dacă socotim cele şase feţe ale cubului la care se adaugă cele patru feţe ale piramidei, 7 devine 10: împlinirea.

Veţi spune: „Dar învăţăm oare cu adevărat ceva jucându-ne astfel cu numerele?” Da, fără îndoială, fiindcă în anumite jocuri, Iniţiaţii au pus mult din ştiinţa lor privind numerele. De exemplu, jocul de zaruri. Pe diferitele feţe ale unui zar sunt înscrise puncte ce reprezintă numere de la 1 la 6, şi ele sunt astfel dispuse încât suma punctelor înscrise pe feţele opuse să fie mereu 7. Iată încă ceva de reflectat: 6 şi 7. Iar zarul este şi el un cub.

Fiinţele şi lucrurile pot fi studiate sub trei aspecte: anatomic, fiziologic, psihologic, ce corespund formei (anatomia), conţinutului

(fiziologia) şi sensului (psihologia). Acest lucru este deopotrivă valabil şi pentru numere. În majoritatea timpului luăm în consideraţie numai aspectul anatomic al numerelor, şi modalitatea de a lucra cu ele, acestea rămânând abstracte, în vreme ce în realitate ele sunt concrete, vii şi purtătoare de sensuri. Constatăm acest lucru atunci când părăsim latura anatomică în favoarea laturii fiziologice şi atunci când studiem schimburile ce se fac între ele. Din punct de vedere anatomic, 1 + 1 = 2; dar din punct de vedere fiziologic, 1 + 1 = 3. Or, trebuie să mergem mai departe pentru a interpreta numerele din punct de vedere fiziologic, şi vă voi mai da încă un exemplu.

Ca să se impună în materie care este reprezentată de 4, cele patru elemente, omul trebuie să se ridice până la 1. Această subordonare a lui 4 puterii lui 1, care este spirit şi voinţă, este una dintre semnificaţiile numărului 5. Numărul 5 reprezintă omul simbolizat perfect prin pentagramă: la vârf, capul, spiritul care comandă lui 4: cele patru membre, cele patru elemente. „Dar 6?" vă veţi întreba. Lui 6 îi corespunde o altă realitate. De fapt, 6 este 2 x 3, iar pe această structură este construită pecetea lui Solomon: două triunghiuri inversate ce se întrepătrund; aceste două triunghiuri simbolizează în univers unitatea materiei şi a spiritului, iar în fiinţa umană fuziunea naturii sale inferioare şi a celei superioare. Prin pecetea lui Solomon se exprimă deci echilibrul forţelor antagoniste în univers şi în fiinţa umană: materia nu se mai opune spiritului, iar natura noastră inferioară devine slujitoarea naturii noastre superioare.

Percepute astfel, numerele devin chei care deschid porţile tuturor misterelor. Dar nu suntem obişnuiţi să observăm numerele în semnificaţia lor profundă, de aceea atâtea pasaje din Cărţile Sfinte ne rămân obscure. Numai cabaliştii posedă adevărata ştiinţă a numerelor.

Asemenea pătratului pe care este aşezat un triunghi, figura pietrei cubice pe care este plasată o piramidă, adică 3 situat deasupra

lui 4, reprezintă lucrarea spiritului asupra materiei, deci lucrarea celor două principii masculin (spiritul) şi feminin (materia) care se află la originea tuturor manifestărilor din univers. În limbajul alchimiştilor, aceste două principii sunt sulful (principiul masculin) şi mercurul (principiul feminin) a căror uniune este sarea.

Sarea alchimiştilor se află deci în legătură cu piatra cubică pe care este situată piramida, iar piatra cubică pe care este situată piramida este un simbol al pietrei filosofale.

Articol X. Cap. 10 – Piatra filosofală, fruct al unei uniuni mistice

Cuvântul „alchimie" evocă în general o ştiinţă şi tehnici misterioase care ar fi permis câtorva persoane în trecut să fabrice aur. Dar ea ar fi antrenat deopotrivă mulţi alţi cercetători, iluminaţi sau şarlatani, în experienţe în care se epuizau, îşi pierdeau toate bunurile, şi uneori chiar şi mintea. Fiindcă pentru a transmuta metalele în aur, trebuia mai întâi obţinută acea substanţă cu proprietăţi minunate numită „piatra filosofală" a cărei preparare este extrem de lungă şi complicată.

Alchimiştii au prezentat prepararea pietrei filosofale ca „lucrare de femeie şi joc de copil". Dar ce poate înţelege din această expresie acela care nu a studiat marile principii ce operează în univers? Mai întâi, alchimiştii, care aveau obiceiul de a dezvălui lucrurile disimulându-le în acelaşi timp, ceea ce face ca tratatele lor să fie atât de greu de înţeles, au inversat ordinea termenilor ce trebuiau să existe: joc de copil şi lucrare de femeie. Dar ce este acest joc de copil? Bile, soldaţi de plumb, păpuşi?... Iar lucrarea unei femei: menaj, bucătărie, tricotat?... Evident nu, este vorba despre un joc şi o lucrare bine determinate în legătură cu rolul şi vocaţia celor două principii masculin şi feminin.

Lucrarea femeii constă în a purta şi a aduce la viaţă un copil. Restul nu este important, chiar şi bărbatul îl poate îndeplini. Adevărata lucrare a femeii este aceea pe care bărbatul nu o poate face. În vreme ce „jocul de copil" este exclusivitatea bărbatului, el trebuie să se joace" astfel ca să ofere femeii acel germen pe care ea îl va purta şi aduce la maturitate. Acest joc durează puţin, în timp ce lucrarea femeii, mult mai mult, durează luni întregi.

Acela care doreşte să descopere secretul pietrei filosofale trebuie deci să cunoască elementele şi procesele care intră în acţiune atunci când bărbatul şi femeia concep un copil, şi apoi, după ce copilul

a fost conceput, cum se formează el în pântecele mamei. Pregătirea pietrei filosofale se supune aceloraşi legi ale concepţiei şi gestaţiei, fiindcă aceleaşi legi guvernează diferitele regnuri ale creaţiei.

În alchimie, cele două principii masculin şi feminin sunt sulful şi mercurul care se unesc ca să producă copilul: sarea. Regăsim deci acelaşi proces cosmic: lucrarea spiritului asupra materiei. Spiritul fertilizează materia introducând în ea chintesenţa lui, iar copilul născut din această lucrare este întreg universul, cu multitudinea de creaturi care îl populează.

În zilele noastre, alchimia nu este luată în serios de majoritatea chimiştilor; ei o consideră cel mult ca pe un strămoş al ştiinţei lor, un strămoş evident foarte primitiv şi depăşit. Eu nu voi intra în această discuţie. Vă voi aminti numai că unul dintre fundamentele chimiei este reacţia: acid + bază = sare (+ apă) şi că piatra filosofală, care este scopul lucrării alchimice este o sare produsă prin uniunea sulfului şi a mercurului. Acidul, precum sulful, reprezintă principiul masculin; baza, precum mercurul, reprezintă principiul feminin, iar în cele două cazuri uniunea lor produce sarea. Acum, dat fiindcă realizările, scopurile spre care tind chimiştii şi alchimiştii nu sunt aceleaşi, ei nu trebuie nici să se critice, nici să se urască.

Piatra filosofală, pe care alchimiştii o descriu ca o pulbere roşie, are ca proprietăţi esenţiale să transforme metalele în argint sau în aur, iar pietrele obişnuite în pietre preţioase, să vindece bolile şi să prelungească viaţa, şi în sfârşit să descopere secretele naturii. În decursul istoriei, accentul a fost pus mai ales asupra transmutaţiei metalelor, şi în special aceea a plumbului, în aur. Mult timp această căutare a fost considerată ca o fantezie a câtorva visători. Dar progresele fizicii nucleare au sfârşit prin a revela că această transmutare este posibilă.

Un atom de plumb conţine optzeci şi doi de electroni şi optzeci şi doi de protoni, în timp ce atomul de aur conţine şaptezeci şi nouă de electroni şi şaptezeci şi nouă de protoni. Pentru a transmuta plumbul în aur, este suficient deci să modificăm structura sa atomică îndepărtându-i trei electroni, trei protoni, şi câţiva neutroni. Da, această mică modificare este suficientă. Au fost făcute experienţe cu succes, dar mijloacele de realizare sunt atât de costisitoare încât este mai avantajos de a continua căutarea aurului în natură.

Or, alchimiştii nu doresc să se mulţumească cu ceea ce le oferă

natura. În străfundurile pământului, procesele de transformare a materiei minerale sunt extrem de lungi. Câte milioane de ani au trecut până la formarea primelor zăcăminte de aur sau de pietre preţioase! Alchimiştii caută să accelereze procesele, dar şi să „amelioreze", să „perfecţioneze" materia transformând metalele ordinare în metale preţioase. Iar secretul unei asemenea perfecţionări constă în această substanţă numită piatra filosofală a cărei preparare a făcut şi face încă obiectul atâtor cercetări şi experienţe.

Prepararea pietrei filosofale constă în a coace o materie pusă într-un recipient numit *ou filosofic* care se pune apoi într-un cuptor numit *atanor*. Dar alchimiştii nu precizează temperatura de coacere. Şi mai ales, această materie căreia îi dau o varietate de denumiri, nu spun niciodată ceea ce ea reprezintă cu adevărat, cu excepţia faptului că este făcută din amestecul unui metal cu un mineral: ei afirmă că dintre toate metalele şi mineralele de pe pământ, unul singur din fiecare categorie poate intra în combinaţie cu celălalt.

Puşi împreună într-un creuzet, metalul care reprezintă principiul masculin şi mineralul care reprezintă principiul feminin se atacă mutual. Apare deci o a treia materie, care nu este nici mineral şi nici metal, ci o substanţă ce nu mai poate fi descompusă. Aceasta constituie de asemenea încă o diferenţă între alchimişti şi chimişti. De fiecare dată când un chimist aliază metalele cu mineralele, el poate apoi, prin anumite procedee, să revină de unde a plecat şi să desfacă combinaţia făcută. Iar alchimiştii pretind că ei cunosc un mineral şi un metal care, atacându-se reciproc, produc baza materiei de unde va fi extrasă piatra filosofală şi că această materie nu mai poate fi descompusă, deoarece combinaţia este ireversibilă.

Această teorie este de înţeles şi de acceptat dacă o transpunemântr-un alt domeniu. Copilul care vine pe lume este rezultatul întâlnirii unui tată cu o mamă. Dar cum să „descompunem11 acum acest copil pentru a-l regăsi de o parte pe tată, şi pe de alta pe mamă? Este imposibil. Acest copil este o entitate nouă, produs al unei combinaţii ce nu poate fi desfăcută ca să se ajungă până la cei doi părinţi. Piatra filosofală este copilul născut dintr-o uniune mistică.

În pofida tuturor obscurităţilor ei, alchimia nu este o ştiinţă de neglijat, dimpotrivă. Dacă ne străduim să-i aprofundăm principiile, descoperim că în realitate ea nu tratează decât chestiuni vitale pentru noi. Eu v-am spus că, participând la transformarea materiei,

alchimistul vrea să ajute natura. Ei bine, şi noi de asemenea, putem ajuta natura în eforturile ce le face asupra noastră.

Prepararea pietrei filosofale este înscrisă în marea carte a vieţii, iar cartea vieţii este întreg universul cât şi fiinţa umană. Lucrând asupra propriei noastre naturi, putem deveni mai repede ceea ce trebuie să devenim: acel „*aur lămurit înfoc*" menţionat în Apocalipsă. Fiindcă focul permite să se accelereze procesul iar acest foc este iubirea. Atunci când aţi înţeles că voi înşivă sunteţi materia de copt şi că iubirea este focul la care trebuie să o coaceţi, veţi poseda esenţialul a ceea ce trebuie cunoscut pentru a pregăti piatra filosofală şi a obţine aurul.

Natura aduce aurul şi celelalte metale la maturitate prin căldură; la fel se întâmplă şi cu un aliment pe care gospodina îl pune la cuptor: el are nevoie de căldură. În natură, aurul se formează foarte încet, întrucât căldura care îl coace este foarte slabă. Ca să producem aur în noi, avem posibilitatea de a proceda mai repede: este suficient să facem să crească căldura. Dar trebuie să ne ferim şi să nu ardem totul. îl putem compara pe ucenicul alchimist cu ucenicul bucătar care nu ştie încă să măsoare focul: fie că lasă să se ardă mâncarea, sau căldura este atât de slabă încât mâncarea nu este fiartă suficient.

Pentru a desăvârşi marea operă şi a găsi piatra filosofală, trebuie să aprindem în noi focul iubirii şi să învăţăm să îl reglăm. Prin iubire accelerăm acest proces: crescând iubirea, diminuăm timpul de preparare. Dar iubire necesită de asemenea o mare stăpânire, altminteri riscăm şi aici să ardem totul. Iubirea este focul cel mai teribil care există dacă nu ştim să-l stăpânim, de aceea trebuie mereu temperată de înţelepciune. Înţelegeţi mai bine acum… Piatra filosofală este acea stare de conştiinţă divină ce o putem atinge prin iubire şi înţelepciune.

Dacă focul ocupă un asemenea loc în procesul alchimic, înseamnă că viaţa însăşi este un fel de combustie. Maturaţia metalelor ca şi coacerea fructelor nu este altceva decât o combustie. Viaţa este susţinută de foc, dar un foc care nu consumă, care nu calcinează. Iar în noi, această coacere se face prin focul iubirii care lucrează asupra materiei noastre psihice. Vedeţi, regăsim mereu manifestările celor două principii: principiul feminin, materia, simbolizată de apă, asupra căreia lucrează principiul masculin, spiritul, focul.

Toate lucrările executate de alchimişti şi în care ei folosesc

diferite recipiente şi instrumente: creuzete, retorte, alambicuri, atanoruri, le regăsim în viaţa spirituală. Creuzetul, retorta, alambicul, atanorul înseamnă omul însuşi, şi mai înseamnă totodată şi materia asupra căreia se va lucra. Pentru aceste operaţii, el are nevoie de foc, dar un foc cu totul special ce necesită o mare ştiinţă astfel ca să acţioneze conform regulilor.

Iată, deci, este clar: noi posedăm materia, avem totodată şi recipientul pentru a o coace, fiindcă noi suntem acel recipient. Dar focul şi ştiinţa trebuie să le dobândim. Acest foc este deci iubirea, dar nu orice fel de iubire, nu iubirea care consumă şi distruge, nu, iubirea care conservă, care însufleţeşte, întreţinând focul iubirii, ajungem să extragem chintesenţa materiei noastre, iar această chintesenţă o introducem în tot ceea ce facem pentru a-l transforma în aur.

Alchimiştii nu spun deloc în ce constă materia pietrei filosofale. Dar referitor la materia noastră, noi ştim ce reprezintă. Tot ceea ce nu este chintesenţa pură a Divinităţii în noi, este materie. Eu v-am explicat atunci când v-am vorbit despre diferitele corpuri, fizic, astral, mental, cauzal, budic şi atmic din care fiinţa umană este constituită. În faţa scânteii divine ce locuieşte în noi, aceste diferite corpuri sunt materia, o materie mai mult sau mai puţin pură, mai mult sau mai puţin subtilă, dar materie. Asupra acestor diferite materii trebuie să lucrăm ştiind că ele sunt în legătură cu cele patru elemente în univers.

De fiecare dată când folosim lumina şi căldura, de fiecare dată când acţionăm cu înţelepciunea şi iubirea, formăm în noi piatra filosofală care transmută întreaga materie în aur. Şi în acest caz devenim adevăraţi alchimişti. Ştiinţa alchimică nu este destinată numai unor oameni care se închid ani în şir într-o cameră în mijlocul unor tratate indescifrabile şi a unor alambicuri cu forme bizare. Chiar dacă ajung să fabrice aur, oare la ce le-ar folosi atât de mult acest lucru? Aceşti ani de lucru i-ar îmbătrâni, i-ar uza, nu vor mai fi în stare nici să folosească acest aur, vor părăsi în curând pământul, şi părăsindu-l, nu-l vor lua cu ei.

Unii vor spune: „Dar predicaţi unor convinşi! Noi nu avem nicio intenţie să căutăm piatra filosofală ca să fabricăm aur, aceasta nu ne interesează deloc". Este foarte bine, dar în interior nu veţi putea scăpa căutării acestei pietre. Mai devreme sau mai târziu viaţa vă va surprinde şi vă va pune în creuzet fără să vă ceară părerea.

Viaţa omului, dezvoltarea sa, evoluţia sa, este bazată pe puterea

ce el o posedă ca să transforme materia: materia fizică şi materia psihică. Nutriţia este exemplul cel mai instructiv. Cum să nu fii uimit de complexitatea, de subtilitatea tuturor proceselor ce intră în acţiune din momentul în care punem o bucată de pâine sau un fruct în gura noastră până când chintesenţa acestor alimente intră în sângele nostru ca să devină sănătate, gândire, sentiment, inspiraţie?

În planul psihic, putem de asemenea să transformăm totul, totul ne poate folosi evoluţiei noastre. Toate acestea merg şi mai departe… Da, cu excepţia unor cazuri excepţionale, organismul fizic nu poate absorbi orice substanţă, şi nu este necesar numai să alegem alimentele ci să le şi pregătim, fiindcă există mereu câte ceva de înlăturat: oasele de peşte, crusta de brânză, coaja anumitor legume şi fructe, sâmburii, seminţele etc. Dar în planul psihic, totul poate fi absorbit şi transformat: nu numai energiile brute pe care le purtăm în noi sub formă de pasiuni, de vicii, dar şi otrăvurile care ne vin din exterior.

Adevărata ştiinţă alchimică se găseşte aici, în viaţă. Nu numai că ea transformă în aur metalele ieftine, tot ceea ce în organismul nostru fizic şi în organismul nostru psihic se opune ca să primim lumina pentru a ne hrăni şi a ne potoli setea, dar ea transformă totodată pietrele obişnuite în pietre preţioase. Lapidarea, acest supliciu ce constă în uciderea cu pietre a bărbaţilor şi femeilor, nu mai este practicată în ţările aşa-zise civilizate. Dar există atâtea alte modalităţi de a arunca cu pietre asupra cuiva: bănuiala, bârfa, calomnia… Iar eu am primit munţi întregi din aceste pietre! Nici nu vă închipuiţi ce acuzaţii mi s-au adus şi mi se mai aduc încă… Ei bine, în loc să mă las doborât de aceste pietre, eu le-am adunat unele după altele, am lucrat asupra lor, le-am transformat în pietre preţioase, şi pe ele vi le dau acum sub formă de lumină şi de iubire.

Eu nu voi spune că posed piatra filosofală, nu trebuie niciodată să spunem cuvinte mari, dar eu lucrez asupra ei şi în fiecare zi adun aur, rubine, smaralde, safire, topaze, granate ca să vi le distribui. Oare voi sunteţi conştienţi? înţelegeţi că îmi extrag de asemenea cunoştinţele din toate pietrele care mi s-au aruncat? Şi mai ales, sunteţi pregătiţi să folosiţi aceleaşi metode ca mine pentru a transforma tot ceea ce este obscur şi rău, în voi şi în afara voastră, ca să fabricaţi aur pur şi pietre preţioase?

Nu trebuie să căutaţi piatra filosofală în altă parte decât în voi înşivă, fiindcă nu există piatră filosofală mai puternică decât spiritul. În

ziua când veţi ajunge la această stare de conştiinţă în care veţi simţi că spiritul vostru, Eul vostru Superior, este un principiu nemuritor, veşnic, o entitate indestructibilă care călătoreşte în spaţiu şi pătrunde peste tot, veţi înţelege că nimic nu este mai important decât să folosiţi această putere ca să lucraţi asupra materiei, propria voastră materie, pentru a o purifica, însufleţi, învia.

Piatra filosofală este acea chintesenţă care transformă totul în aur, în lumină, mai întâi în voi înşivă, dar şi în toate creaturile din jurul vostru. Fiindcă totul se propagă. Iată dimensiunea sublimă a pietrei filosofale.

Articol XI. Cap. 11 – Regenerarea materiei: crucea şi creuzetul

3 deasupra lui 4, triunghiul deasupra pătratului, piramida deasupra cubului simbolizează, după cum am văzut, uniunea spiritului şi a materiei. Cubul este un corp solid cu şase feţe. Dezvoltat, el devine o cruce. Din punct de vedere alchimic, această trecere de la cub la cruce este plină de învăţăminte.

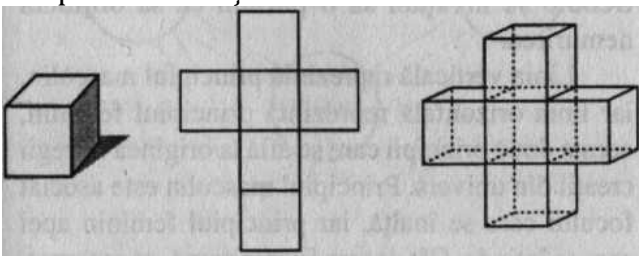

Forma compactă, adunată, a cubului, a făcut din el un simbol al stabilităţii, dar şi o figură a limitei, a închiderii, a închisorii. Atunci, în momentul în care se deschide şi se dezvoltă în cruce, asistăm la un fel de eliberare. Dacă aprofundăm această idee, descoperim cum crucea poate deveni un simbol al eliberării. Unii dintre voi vor fi scandalizaţi: „Cum? Să vedem în cruce, acest instrument de supliciu oribil, un simbol al eliberării!" Eu le voi răspunde că trebuie să înceteze să vadă în cruce numai un instrument de supliciu, şi în special acela al lui Iisus, aşa cum o fac creştinii.

Crucea este un simbol care îşi are originea în natura însăşi. Gândiţi-vă, o cruce este cea care ne permite să ne reperăm în spaţiu: cele patru puncte cardinale. Cele patru direcţii nord-sud, est-vest formează crucea care structurează spaţiul. Această cruce o regăsim în astrologie: cele două axe perpendiculare Ascendent-Descendent, şi Mijlocul Cerului-Fundul Cerului care împart cercul zodiacal; este

crucea destinului, această cruce pe care trebuie să învăţăm să o purtăm ca să obţinem nemurirea.

Linia verticală reprezintă principiul masculin, iar linia orizontală reprezintă principiul feminin, aceste două principii care se află la originea întregii creaţii din univers. Principiul masculin este asociat focului care se înalţă, iar principiul feminin apei care se întinde. Cât despre fiinţa umană, ca rezumat, ca sinteză a universului, este şi ea o figură a crucii: verticala cap-picioare întretăiată de orizontala braţelor.

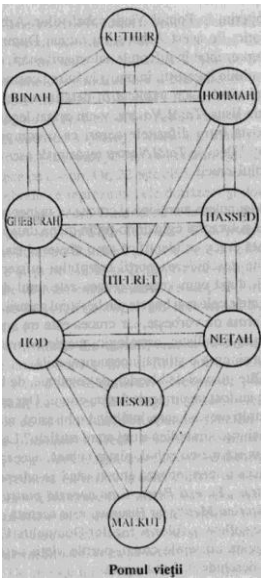

Pomul vieţii

Iar crucea mai reprezintă şi un arbore care ne învaţă cum să urcăm de la pământ la cer. O descoperim în Pomul Vieţii cabaliştilor, Arborele Sefirotic. Pe acest Arbore, nu numai Dumnezeu este reprezentat în diferitele sale manifestări, dar şi în ierarhiile îngereşti, în om şi în întreg cosmosul. Atunci când v-am explicat în detaliu rugăciunea dată de Iisus, *Tatăl Nostru*, v-am arătat legăturile ce există între diferitele cereri ce o compun şi sefiroţi. Deci, în *Tatăl Nostru* regăsim de asemenea simbolul crucii.

Mai putem menţiona şi crucea cu mâner pe care zeii şi faraonii egipteni o ţin în mâna dreaptă? Această cruce se identifică cu o cheie: cheia care permite deschiderea porţii templului misterelor. Astfel, după cum vedeţi, crucea este unul dintre elementele cele mai bogate din limbajul naturii. Fiecare formă ne vorbeşte, iar crucea este un simbol alchimic, cabalistic, astrologie, magic ce rezumă de una singură

o ştiinţă incomensurabilă.

Câte planuri de biserici, de catedrale, de basilici nu au fost inspirate de forma crucii! Dar există oare mulţi creştini care, întâlnind o biserică, resimt dimensiunea simbolică a uni atare edificiu? La origine, există mereu cubul, piatra cubică, aceeaşi pe care Iisus o menţionează atunci când se adresează lui Petru: „*Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea*”; iar Biserica, este această adunare de suflete, a fiilor şi fiicelor Domnului. Când vom sonda misterele crucii, porţile vieţii veşnice se vor deschide în faţa noastră.

Să ne întoarcem acum la schema cubului. Dezvoltat, cubul devine deci crucea cu două dimensiuni. Acum, dacă o proiectăm în cea de-a treia dimensiune: lungime, lăţime şi înălţime, ea devine un corp solid format din cinci cuburi (*vezi figura din pagina 171*). Cele cinci cuburi prezintă douăzeci şi două de suprafeţe exterioare: cinci pe faţa anterioară, plus cinci pe faţa posterioară, plus douăsprezece pe contur. Or, 22 este cifra literelor alfabetului ebraic ce reprezintă cele douăzeci şi două de elemente prin care Dumnezeu a creat lumea, aşa cum este spus în *Sefirotul Ieşirah*: „El a înscris şi a gravat înăuntru douăzeci şi două litere de bază: trei mame şi şapte duble şi douăsprezece simple”. Iar 22 este de asemenea numărul de cărţi al Tarotului în care se poate descoperi un rezumat al Ştiinţei Iniţiatice.

Constituită din cuburi, crucea cu trei dimensiuni corespunde planului fizic, lumii realizării; crucea cu două dimensiuni corespunde planului spiritual; iar crucea cu o singură dimensiune, două drepte ce se întretaie, corespunde planului divin, lumii principiilor. Deci, crucea cu o dimensiune rezumă şi condensează crucea cu două dimensiuni, care rezumă ea însăşi crucea cu trei dimensiuni. Dar adevărata cruce ne rămâne încă ascunsă. Adevărata cruce este creuzetul alchimiştilor, acel recipient în care ei amestecă, topesc şi epurează materia pietrei filosofale ca să o transforme în aur.

De ce este important acum ca să trecem de la cruce la creuzet? Fiindcă creuzetul este locul de transformări; or, atât timp cât există transformare, există şi viaţă. Este o greşeală să se asocieze în mod automat crucea cu moartea, chiar dacă această asociere există în limbajul curent. Spunând că facem o cruce asupra cuiva sau a ceva, înseamnă că îi considerăm de acum înainte ca inexistenţi, morţi. Cât despre creştini, cu înţelegerea lor atât de strâmtă în privinţa crucii, ei sunt responsabili de faptul că aceasta a sfârşit prin a fi luată în râs. De

ce să vedem într-o cruce numai suferinţă, agonie şi moarte, în vreme ce ea exprimă toate posibilităţile vieţii? Chiar în textul Evangheliilor, moartea lui Iisus nu este urmată de înviere?

Moartea nu este un sfârşit, nu este un scop, ea nu este decât o etapă necesară ce pregăteşte învierea. Evident, eu vorbesc aici din punct de vedere simbolic şi spiritual. Învierea presupune mai întâi moartea, ea este un proces de transformare ce se face prin faze succesive, şi astfel înţeleasă, ea poate fi asimilată unei naşteri. De aceea unii alchimişti au prezentat materia pietrei filosofale ca pe o Madonă Neagră care trebuie să aducă pe lume Copilul Regal, piatra filosofală.

Materia plasată în creuzet este supusă focului. Coaptă şi recoaptă sub anumite influenţe planetare, ea trece printr-o succesiune de culori. Prima este negrul, de aceea ea primeşte numele de „cap de corb". Este stadiul de putrefacţie numit de asemenea „opera la negru". Materia trece apoi prin culoarea albă, „porumbeii Dianei", şi sfârşeşte prin culoarea roşie, „phoenixul", pasărea care se sacrifică prin foc şi care, trei zile mai târziu renaşte din propria-i cenuşă. Negru, alb şi roşu sunt cele trei culori principale ale lucrării alchimice. Dar, pe parcursul acestei transformări a materiei ce trece de la negru la roşu, unii alchimişti mai notează unele culori intermediare ca verdele, galbenul, portocaliul, şi uneori toate culorile curcubeului pe care îl numesc „coada păunului".

Moartea nu este niciodată o stare definitivă, ea este o tranziţie, o trecere de la o viaţă veche la o viaţă nouă. Aceasta este principala învăţătură a alchimiei, iar această învăţătură a fost extrasă de alchimişti din observarea naturii. De fapt, de ce descriu ei transformarea materiei pietrei filosofale ca pe o succesiune de culori? Fiindcă au observat această succesiune în viaţa vegetală. Să luăm exemplul pomilor fructiferi: ei trec printr-o serie de culori, de nuanţe apropiate, fiindcă natura este bogată în diferenţe, şi mereu în aceeaşi ordine. În timpul iernii, copacii sunt negri şi goi; primăvara, ei devin albi cu flori şi verzi cu frunze. Apoi soseşte vara: fructele se coc şi devin galbene şi roşii; iar toamna, frunzele devin roşii şi aurii. Cu roşul şi auriul procesul se încheie, este sfârşitul ciclului ca şi în opera alchimică.

După imaginea vegetaţiei, fiinţa umană trebuie să străbată în interior toate fazele operei alchimice: ea moare, apoi învie; dar învie cu virtuţi şi puteri noi. Moartea nu constituie niciodată ultimul sfârşit.

Omul moare ca să învie, sau să renască; învierea şi a doua naştere au în fond aceeaşi semnificaţie. Madona Neagră reprezintă la fel ce bine pe fiecare bărbat şi pe fiecare femeie care se străduiesc să dea naştere Copilului Divin, Eul Superior.

Şi fiindcă alchimiştii au ca scop să participe la lucrarea naturii astfel ca să-i accelereze procesele, este logic ca ei să fi început prin a observa aceste procese ca să le reproducă în laboratoarele lor. De aceea oul joacă în mod egal un rol important în lucrarea alchimică. Un ou este un corp organic prin care se transmite viaţa; el se compune din coajă, din albuş şi gălbenuş. În ou regăsim de asemenea cele trei principii şi cele patru elemente. În mod simbolic, focul care a acţionat asupra apei a format sulful (galbenul), aerul care a acţionat asupra apei a format mercurul (albul), iar apa care a acţionat asupra pământului a format sarea (coaja).

De ce alchimiştii numesc „ou filosofic" recipientul în care îşi pun materia primă? Pentru că pot compara cochilia oului, care este o formă închisă, cu creuzetul în care se coace această materie o dată ce a fost introdusă în cuptorul alchimistului numit atanor. La fel, pasărea îşi acoperă oul menţinând o anumită căldură de care are nevoie puiul pentru a se dezvolta. Înainte ca puiul să iasă din cochilie, descompunerea care se produce în ou este comparabilă cu putrefacţia materiei primare din creuzet. Când materia ajunge la culoarea albă, dacă alchimistul se hotărăşte să oprească procesul, el poate, datorită rezultatului obţinut, să transforme metalele în argint. Iar dacă procesul este menţinut până la termen, la culoarea galben portocalie, el le poate transforma în aur.

Cele două culori ale oului, alb şi galben portocaliu, sunt culori filosofale. Vedeţi voi, vă este uşor acum să înţelegeţi de unde vine asocierea oului cu sărbătoarea de Paşti, sărbătoarea învierii. În anumite tradiţii, Iisus înviat este comparat cu puiul care iese din cochilie, mormântul.

Toate aceste apropieri dintre fenomenele naturii, procesele alchimice şi viaţa lui Iisus nu trebuie să vă surprindă. Pentru alchimişti, aceste analogii sunt foarte clare: în sacrificiul lui Iisus pe cruce pentru salvarea lumii, ei văd moartea materiei primare de la care pornesc pentru a pregăti piatra filosofală ce transmută metalele în aur. Corpul lui Iisus pe cruce reprezintă această materie care trebuie să moară pentru a învia. Este vorba despre acelaşi proces de

transmutare. Este ceea ce mai explică şi interpretarea alchimiştilor despre lovitura de lance primită în coaste de Iisus de la soldatul roman. Se spune în *Evanghelii* că, pentru a fi sigur că Iisus era mort, un soldat roman l-a înţepat în coaste cu vârful lăncii sale. Or, în simbolismul alchimic, lancea reprezintă principiul masculin, spiritul, care lucrează asupra principiului feminin, materia.

Aceeaşi idee este prezentată şi în figura balaurului străpuns de o lance, care se regăseşte în anumite tratate alchimice; fiindcă balaurul reprezintă şi el materia, principiul feminin, din moment ce este legat de lumea apei.5 Această lance se află în egală măsură în mâna Arhanghelului Mihail cât şi în cea a Sfântului Gheorghe care, conform tradiţiei, au înfruntat şi au învins şi unul şi celălalt balaurul.

Unele poveşti populare din numeroase ţări conţin aventuri cu aceeaşi semnificaţie. Dar în acestea este vorba despre un cavaler care trebuie să omoare balaurul pentru a ajunge la prinţesa aflată prizonieră într-un castel unde sunt îngrămădite comori. Cavalerul este alchimistul care lucrează asupra materiei primare, haosul primordial, acest balaur care emană mirosuri pestilenţiale prin gura larg deschisă. Cavalerul trebuie să omoare balaurul cu ajutorul unei lance înroşită în foc. La fel, într-o anumită fază a procesului, alchimistul trebuie să învingă materia care produce emanaţii otrăvite. În creuzet, deci pe cruce, el o străpunge cu lancea sa. Această materie moare şi învie. Materia şi lancea au întotdeauna de făcut o lucrare împreună.

Alchimiştii menţionează materia primară sub diferite forme: mercurul, balaurul, umedul, radicalul, dizolvantul universal. Iar lancea are şi ea sinonime: sulful, magnetul, oţelul. Alchimistul Vasile Valentin numeşte lancea „leu" şi materia „vultur". Vulturul atacă leul, şi o luptă îngrozitoare se porneşte între cei doi. Această luptă a fost de asemenea reprezentată ca cea a unor câini care se înfruntă. În această înfruntare, care reprezintă mereu strădaniile pe care le-a făcut spiritul ca să domine materia, materia este învinsă şi moare, apoi învie şi aduce pe lume piatra filosofală, pe Copilul Regal, Hristos care are puterea de a vindeca pe leproşi. Dar ce sunt aceşti leproşi? Metalele ordinare, adică defectele, viciile de care fiinţa umană nu se poate vindeca decât dacă face apel la puterea lui Hristos din ea.

Evangheliile pot deci să fie înţelese şi interpretate în lumina ştiinţei alchimice. În aparenţă, ele nu fac decât să povestească ceea ce a fost viaţa unui om, Iisus, născut acum două mii de ani în Palestina; dar

în realitate, pe parcursul mai multor etape din viaţa sa, de la naştere până la moartea şi învierea sa, ele descriu totodată şi procese alchimice. Alchimia a fost condamnată de Biserică, deşi chiar unii papi au practicat-o. Iar dacă studiem numai unele sculpturi din exteriorul sau interiorul unor catedrale ca Notredame din Paris sau Notredame din Chartres, vom descoperi care era ştiinţa creştinilor în perioada când aceste monumente au fost construite.

Constructorii catedralelor posedau cunoştinţe alchimice, ale căror mărturii sunt numeroase în arhitectură şi sculptură. Astfel, ei au înscris în piatră toate fazele ce le străbate materia în cursul preparării pietrei filosofale. Chiar episodul Potopului prezentat în *Vechiul Testament* poate fi considerat din punct de vedere alchimic. Ploaia cade vreme de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; or, 40 este numărul morţii. Arca în care Noe şi familia sa se adăpostesc cu o pereche din fiecare specie de animale reprezintă vasul alchimic în care se face transmutarea. Cât despre corb, Horev, şi porumbel, Iona pe care Noe îi eliberează succesiv ca să vadă dacă uscatul a reapărut, ei reprezintă două etape esenţiale ale pietrei filosofale: trecerea de la negru la alb.

Iar fiindcă fabricarea aurului constituie capătul unei lungi şi dificile aventuri, anumiţi cercetători au putut vedea de asemenea în legendele antice, de exemplu cele ale mitologiei greceşti, reprezentări ale lucrării alchimice. Dintre aceste legende, cele mai cunoscute sunt cele ale lui Iason navigând cu prietenii săi pe corabia Argo în căutarea lânii de aur, sau a lui Hercule mergând să culeagă merele de aur în grădina Hesperidelor…

„Ceea ce face opunerile alchimiştilor greu de înţeles este faptul că, dorind să descopere şi să ascundă în acelaşi timp ştiinţa lor, ei nu se exprimă niciodată direct sau clar: ei folosesc figuri, imagini, simboluri, acordându-le semnificaţii ştiute numai de ei. Dar ei nu le folosesc oricum, iar aceste semnificaţii nu sunt arbitrare. Astfel culorile, reprezentările lumii animale, vegetale şi minerale, figurile geometrice, personajele mitologice, episoadele vieţii lui Iisus pot foarte bine să fie interpretate de aceia care au aprofundat originea şi natura limbajului simbolic.

De unde vin simbolurile? Ele au ca origine legăturile ce există între Sufletul Universal şi inconştientul uman. Corespondenţelor percepute de inconştient le-au fost date expresii concrete: obiecte,

figuri ale regnurilor mineral, vegetal sau animal, forme geometrice. Simbolurile se explică deci prin faptul că există aceleaşi legi ce guvernează creaţia şi creaturile şi că noi regăsim deci instinctiv corespondenţele ce există între diferitele lumi. În acelaşi timp, trebuie să vedem clar acest fapt: deoarece limbajul simbolic constituie expresia vieţii noastre cele mai profunde, atunci când ne găsim în faţa simbolurilor pe care ni le prezintă Ştiinţa Iniţiatică sau anumite opere de artă, ca să le putem înţelege, trebuie să le trăim. Acela care nu trăieşte semnificaţia simbolului, nu-l va înţelege niciodată, chiar dacă cineva îi va da interpretarea. Trebuie deci să pătrundem departe, foarte departe în noi înşine şi să trăim simbolurile pentru a putea cunoaşte semnificaţia lor. Această regulă se verifică în special cu simbolul crucii.

Acestea au fost câteva cuvinte în ceea ce priveşte crucea, dar crucea vieţii, nu cea a morţii. Atunci când înţelegem crucea vie, totul începe să vorbească, nu numai natura, dar şi miturile, legendele şi toate Cărţile Sfinte. Deşi simbolurile prin care ele se revelă nu sunt identice de la o cultură la alta, de la o epocă la alta, sub atâtea forme diferite se ascunde mereu aceeaşi unică ştiinţă.

Vreme de secole, creştinii s-au concentrat asupra crucii, ei o contemplă, o poartă cu ei şi îşi închipuie că o cunosc. Nu, ei nu o cunosc încă. Dovada? Se poate observa bine că în interior metalele lor ieftine – slăbiciunile, viciile lor – nu s-au topit; şi nu s-au topit fiindcă ei nu au ştiut să aprindă în ei, în creuzetul lor, focul divin al iubirii. Şi atunci, care este această iubire care nu ajunge să topească metalele?… Iubirea, această putere care face să înflorească un trandafir în centrul crucii, fiindcă adevărata cruce este simbolul învierii şi al vieţii veşnice.

Articol XII. Cap. 12 – Rouă de mai

În dorinţa lor de a acţiona asupra materiei, unii alchimişti au avut ambiţia nu numai de a o transforma, ci şi de a o însufleţi. De exemplu, creaţia unui omule (1, despre care v-am vorbit deja, este o tentativă de alchimist, la fel ca procedeul numit „palingeneză" Palingeneza (din limba greacă „palint" din nou, şi „genesis" naştere) este fenomenul prin care alchimiştii afirmă că pot reda viaţa plantelor uscate după ce le-au transformat în cenuşă. Ei puneau cenuşa într-un flacon şi îi adăugau puţin dintr-un anumit lichid numit „spiritus universalist spirit universal, apoi închideau flaconul ermetic. Acest lichid era preparat pornind de la rouă de mai care, expusă influenţelor

celeste timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, avea proprietatea, spuneau ei, de a fixa spiritul universal. De îndată ce lichidul a fost adăugat cenuşii, ei încălzeau acest amestec, şi după un moment vedeau planta apărând sub formă eterică. Atât timp cât întreţineau căldura, planta se menţinea, apoi, puţin câte puţin, forma dispărea. Experienţa putea fi repetată la discreţie.

Este interesant să cunoaştem aceste experienţe, dar este mult mai important să înţelegem cum putem folosi puterile vieţii cu scopul de a face o lucrare de regenerare asupra noastră înşine. Din momentul în care ne hotărâm să nu ne bazăm decât pe spirit, această entitate divină care ne locuieşte, punem în mişcare un întreg proces: ca şi cum ar fi atrase magnetic, elemente, forţe sosesc din spaţiu şi acţionează asupra noastră. Pentru fiecare acest proces de regenerare este posibil, dar cu condiţia de a pregăti mai întâi materia, propria sa materie.

Alchimiştii mai spun că în momentul în care materia asupra căreia ei lucrează este în sfârşit pregătită, spiritul universal pătrunde în ea şi îi infuzează puterile sale; este suficientă numai o mică cantitate din această materie ca să se transforme metalele în aur. La fel se întâmplă şi cu noi: spiritul nu coboară oriunde, depinde de noi ca să ne pregătim materia noastră pentru a-l primi. Această pregătire este foarte lungă, dar atunci când suntem gata, spiritul coboară, şi atunci gândurile, sentimentele şi faptele noastre sunt marcate de pecetea sa.

Să mai adăugăm câteva cuvinte despre acest „spiritus universalis" pe care alchimiştii îl prepară cu rouă de mai. Dar, mai întâi, ce este rouă? O condensare de vapori de apă care, sub efectul radiaţiei pământului, se depune, noaptea, sub forma unor picături mici de apă. De la pământ la cer şi de la cer la pământ, apa face un circuit imens. Evaporându-se în atmosferă ea se purifică, fiindcă diferitele straturi pe care ea le străbate sunt tot atâtea site care o curăţă de impurităţile sale. Or, în tratatele alchimice se spune că, atunci când ea este cu adevărat pregătită, într-o noapte, spiritul universal o vizitează: el o fertilizează impregnând-o cu chintesenţele sale. De aceea, atunci când cade sub formă de rouă pe iarbă, pe flori şi pe întreaga vegetaţie, ea este fericită fiindcă ştie că aduce viaţa.

Efectele produse de rouă sunt mai puternice decât cele ale apei obişnuite, ea este aceea care hrăneşte şi udă plantele, chiar şi în regiunile de deşert unde, vreme de luni de zile, nu cade nicio picătură de ploaie. Fără rouă, toată această vegetaţie ar fi murit. Atunci când ne

gândim la rouă, avem obiceiul să ne oprim asupra sfârşitului parcursului ei: momentul în care ea coboară ca să se depună pe pământ. Dar nu trebuie să uităm că pentru a deveni rouă, apa trebuie mai întâi să se ridice sub formă de vapori în atmosferă unde spiritul universal, trecând, o fertilizează. Şi pentru că la început ea s-a urcat, atunci când se condensează din nou pentru a recădea pe pământ, ea devine purtătoarea tuturor elementelor însufleţitoare, sarea spiritului.

Veţi spune: „Dar de ce alchimiştii folosesc în special rouă de mai?" Fiindcă luna mai, care se situează cu aproximaţie la mijlocul primăverii, corespunde perioadei în care natura este în plină reînnoire. Primele săptămâni din mai sunt plasate sub influenţa Taurului, semn al fertilităţii, în care îşi are domiciliul Venus, planetă a creaţiei, şi unde Luna, simbol al principiului feminin, este în exaltare. Este deci momentul în care natura primeşte noii curenţi de energie care circulă în spaţiu; iar vaporii de apă, ce vor cădea apoi sub formă de rouă, se impregnează de aceşti curenţi.

Fie că este bărbat sau femeie, fiecare posedă în sine această materie simbolizată prin apa numită suflet şi care are capacitatea de a se ridica până la cele mai înalte regiuni ale lumii spirituale. Atunci, spiritul universal, trecând, o atinge uşor cu suflul său, iar operaţia alchimică de transmutare a metalelor ieftine în aur poate începe. Evident, apa care se ridică în atmosferă nu o face prin propriile ei mijloace. Soarele este acela care, transformând-o în vapori, o atrage spre înalt. Dar nouă, care suntem deopotrivă materie şi spirit, ne este dat prin puterea spiritului nostru, soarele nostru, să facem să urce apa noastră, materia noastră psihică. Dar înţelegeţi-mă bine: dacă, pentru a lămuri anumite procese ale vieţii interioare, eu procedez adesea prin analogie, nu sunt naiv ca să cred că există o echivalenţă exactă între procesele fizice şi procesele spirituale.

Eram foarte tânăr când am început să citesc cărţile de alchimie, dar am fost imediat frapat de corespondenţele ce se pot descoperi între transmutarea materiei fizice ce este descrisă în cărţi şi lucrarea de transformare pe care spiritualistul trebuie să o realizeze asupra materiei sale psihice. Tocmai despre aceste corespondenţe vă vorbesc neîncetat. Pentru a pregăti piatra filosofală, alchimiştii caută să capteze şi să condenseze o chintesenţă de origine solară care, pusă în contact cu metalele, face să crească intensitatea lor vibratorie, operând astfel transmutarea lor. Această chintesenţă de origine solară pe care

alchimiştii caută să o condenseze, noi o posedăm: este principiul divin pe care trebuie zilnic să ne străduim să-l atingem foarte sus în noi înşine ca să-l facem să coboare prin diferitele noastre corpuri, până la corpul fizic.

Acest principiu divin din noi îl denumim Eu Superior. El este Eul nostru adevărat, iar acest Eu adevărat este mereu mai sus decât noi înşine. Ca să folosim o altă imagine, v-aş spune că trebuie să ne străduim să aruncăm corzi până la el, asemenea alpiniştilor care se caţără agăţându-şi coarda pe cuie fixate din ce în ce mai sus. Adevăratul nostru Eu nu-l putem găsi decât proiectându-ne fără încetare spre înălţimi; de aceea imaginea soarelui, simbol al spiritului, poate acţiona de asemenea favorabil asupra vieţii noastre interioare.

Citim de asemenea în anumite tratate că cea mai bună perioadă pentru începerea lucrării alchimice este aceea în care soarele se găseşte în Berbec, iar Luna se află în Taur. Pe cercul zodiacal, Taurul se află după Berbec.4 Apoi vin Gemenii, în care Mercur îşi are domiciliul; or, pentru alchimişti, Mercur este un simbol al pietrei filosofale, copil al Soarelui şi al Lunii. Amintiţi-vă că în mitologie, Mercur (sau Hermes) este mereu prezentat ca un copil sau un adolescent, activ, inteligent, ingenios, îndemânatic, deci apt să lucreze asupra materiei ca să o transforme. Astfel, bazele lucrării alchimice sunt prezente până în zodiac.

Şi ele sunt prezente deopotrivă şi în Arborele Sefirotic. Atunci când am studiat simbolurile legate de sefiroţii stâlpului central, am văzut că piatra filosofală este asociată lui Malkut, Pământul, adică concretizării, materializării. Mai sus este plasat Iesod, Luna, principiul feminin, iar şi mai sus Tiferet, Soarele, principiul masculin. În această succesiune, Soarele, Luna, Pământul, regăsim aceeaşi succesiune Berbec, Taur, Gemeni: împlinirea ca fruct al uniunii celor două principii masculin şi feminin.

Atunci când alchimiştii spun că lucrarea trebuie să înceapă în momentul în care Soarele a intrat în Berbec şi Luna în Taur, aceasta înseamnă că, pentru a exista creaţie, spiritul şi materia trebuie să se întâlnească în momentul cel mai propice pentru manifestarea lor. Soarele, principiul masculin, este în noi reprezentat prin spirit sau intelect; iar Luna, principiul feminin, este reprezentată prin suflet sau inimă. Deci, principiul feminin din noi, Luna, apa, care simbolizează materia, trebuie să caute fără încetare să se înalţe, să tindă spre focul

Soarelui, spre focul spiritului, ca să fie fertilizată şi să cadă apoi sub formă de rouă care însufleţeşte.

În viaţa zilnică, treceţi, în funcţie de circumstanţe, prin diferitele stări interioare, unele complet obişnuite sau chiar primitive, iar altele poetice, luminoase, spirituale. Deci, de acum înainte, când vi se va întâmpla să trăiţi un moment de o mare înălţare, luaţi-l ca pe o culme la care aţi ajuns să vă ridicaţi, şi străduiţi-vă să vă menţineţi acolo. Faceţi din această stare un fel de diapazon interior ce dă nota tuturor altor forţe care locuiesc în voi, astfel ca să creaţi în voi unitatea şi armonia.

Articol XIII. Cap. 13 – Dezvoltarea germenului divin

Lucrarea alchimică este o lucrare de regenerare şi, sub diferite forme, toate religiile menţionează această lucrare. Tradiţia creştină o prezintă ca pe transformarea bătrânului Adam în Hristos. Bătrânul Adam este reprezentat prin plumb, Saturn, în vreme ce Hristos este omul nou, acela care a ajuns să dobândească preţioasele calităţi ale aurului, Soarele. Care sunt aceste calităţi? Nu numai că aurul străluceşte minunat, dar el este inalterabil, inoxidabil. Evident, noi nu vom ajunge niciodată să realizăm complet acest ideal în corpul nostru fizic, şi nu acesta este lucrul cel mai important, dar în corpul nostru spiritual, corpul de slavă, da, o putem face.

Acest corp spiritual, chiar şi omul cel mai decăzut îl posedă în germen; Creatorul i l-a dat, ca un grăunte, ca un germen pe care l-a introdus în el şi care este semnul, marca, amprenta originii sale divine. Dacă lucrează asupra acestui germen, el va regăsi la rândul său modelul divin după care a fost zămislit, va deveni de asemenea capabil să reconstruiască împărăţia lui Dumnezeu în fiinţa sa. Şi pentru ca acest germen să poată creşte, el trebuie expus zilnic la soarele înţelepciunii şi al iubirii.

Dacă putem să ne regenerăm, să reînviem, înseamnă că posedăm deja cel puţin un atom ca punct de plecare al acestei reconstrucţii. Alchimiştii spun că, pentru a fabrica aurul, trebuie să aibă la plecare cel puţin un atom de aur, ca o sămânţă. În natură, nimic nu se poate reproduce fără o sămânţă, un grăunte, nici plantele, nici animalele, nici oamenii. Iar aceeaşi lege este valabilă în mod egal pentru operaţiile alchimice; alchimiştii au nevoie de cel puţin o particulă de aur: tocmai această particulă trebuie să transforme orice cantitate de metal topit în aur, prin puterea pietrei filosofale.

Procesul alchimic este deci asemănător creşterii sau multiplicării unui grăunte. Un grăunte de grâu începe să dea un spic, iar într-o bună zi un câmp întreg! La fel, un grăunte de aur, pentru acela care cunoaşte secretul, se poate „multiplica" la infinit. Noi posedăm de asemenea acest grăunte de aur, germenul divin dat de Creator. Şi fiindcă El ni l-a dat, nimic şi nimeni nu are puterea să ni-l ia sau să ne facă să-l pierdem, dar depinde de noi să conştientizăm existenţa acestui germen şi să-l trezim, să-l însufleţim, astfel ca să se dezvolte până când să ajungă un arbore… un templu… Noul Ierusalim… Copilul Hristos… Există atâtea imagini şi simboluri care au folosit la traducerea acestei realităţi!

Toate fiinţele umane posedă acest grăunte, dar ele îşi pot petrece întreaga viaţă fără să facă nimic cu el, fiindcă nu au auzit niciodată spunându-se că el există. Unii au o vagă idee, o senzaţie vagă, dar nu ştiu unde să caute acest grăunte, nici cum să-l caute, şi mai puţin încă cum să lucreze cu el. În ziua în care vor şti, cuvintele „viaţă" şi „înviere vor avea cu adevărat un sens pentru ei.

Viaţa se hrăneşte din viaţă. Femeia care a primit în pântecele ei un germen de viaţă, îl alimentează pe acesta timp de nouă luni din propria ei viaţă. Acest germen astfel hrănit se dezvoltă ca să dea naştere unui copil dotat cu membre şi organe datorită cărora el va putea, la rândul său, să mănânce, să respire, să atingă, să simtă, să vadă, să asculte, să se deplaseze, să gândească, să lucreze. La fel se întâmplă şi cu germenul divin din noi dacă ştim cum să-l dezvoltăm, fiindcă posedăm în planul spiritual aceleaşi posibilităţi ca şi în planul fizic. Iar lucrarea pe care o vom face în planul spiritual va produce în final, şi în planul fizic, anumite transformări.

Nu trebuie deci să ne întrebăm dacă putem realiza asupra metalelor aceleaşi operaţii pe care le descriu alchimiştii în tratatele lor. Singurul lucru important de ştiut, este că acestea sunt realizabile în noi, în planul spiritual, şi felul în care le putem realiza. Eu vă voi da o metodă, şi admiţând chiar că nu v-am dat-o niciodată decât pe aceasta – ceea ce nu este deloc cazul! – veţi avea toate posibilităţile de transformare. Iată această metodă. Aţi descoperit un adevăr, o idee divină. Consideraţi că ea este un grăunte pe care îl puteţi sădi în pământ. De îndată ce l-aţi semănat în pământul vostru, adică în inima, în sufletul vostru, observaţi-i creşterea: veţi simţi cum viaţa se naşte şi se dezvoltă în voi înşivă şi în întreg universul.

De ce religia a devenit pentru mulţi credincioşi o practică lipsită de sens? (fără să mai vorbim despre necredincioşi, aceasta fiind o altă problemă!) Fiindcă ei nu ştiu să lucreze cu adevărurile pe care ea le conţine. Iar ca să lucrezi cu aceste adevăruri, nu există decât o metodă, trebuie să semeni, aşa cum semeni grăunţele; da, să le semeni în pământul tău interior, şi în fiecare zi să ai grijă de ele, să le uzi, să le încălzeşti, aruncând din jurul lor toate buruienile care încearcă să le acopere, şi totodată să le descotoroseşti de insectele care stau la pândă ca să le distrugă treptat. Ce înseamnă aceasta? Dacă vrem ca să crească în noi adevărurile pe care le-am semănat în pământul nostru spiritual, trebuie să le alimentăm, dar şi să evităm ca gânduri şi sentimente inferioare să vină să le atace, aşa cum o fac paraziţii.

Eu am semănat multe grăunţe pe care Iisus ni le-a lăsat în *Evanghelii*, şi le ud, le urmăresc, de aceea ele cresc… Adevărurile religiei nu pot fi înţelese cu adevărat numai de intelect. Trebuie să le semeni, să le plantezi în tine însuţi până când ele devin came şi os. Este ceea ce facem noi aici, atunci când mergem dimineaţa la răsăritul soarelui, lăsându-ne străbătuţi de lumina, de căldura şi de viaţa sa. Noi ajutăm grăunţele să încolţească, să crească, să înflorească şi să dea rod.

Grăuntele pus în pământ conţine arborele în germene. Nimeni nu şi-ar putea da seama unde se află rădăcinile, tulpina, frunzele, florile, fructele, şi totuşi ele vor apărea în curând în plină zi. Pentru ca să iasă dintr-un grăunte un arbore sunt necesare patru condiţii: să-l pui în pământ, să-l uzi, să-l laşi la aer şi să-i asiguri căldura şi lumina soarelui. Cele patru elemente sunt deci prezente: pământul, apa, aerul şi focul.7 Pe măsură ce rădăcinile sale se înfig în pământ, apare o mică tulpină ce se transformă într-un trunchi, iar acest trunchi se ramifică în ramuri pe care cresc muguri. Atunci când mugurii se deschid, apar frunzele şi florile iar aceste flori vor da fructe. În sfârşit, fructele vor produce din nou seminţe, iar ciclul reîncepe.

Putem de asemenea considera arborele ca un simbol al lucrării alchimice. Rădăcinilor le corespunde mercurul, principiul feminin, mama, apa originară; ramurilor care se acoperă de frunze, în care se realizează fotosinteza datorită luminii solare, le corespunde sulful, principiul masculin, tatăl, focul creator; în sfârşit, trunchiului şi a tot ceea ce în arbore va creşte şi va deveni o materie dură, compactă, le corespunde sarea, copilul. Studiat din punct de vedere al ştiinţei alchimice, arborele ne apare în întreaga sa dimensiune cosmică.

Tot ceea ce există în univers trece prin aceleaşi faze, iar această succesiune de faze este numită viaţă. În funcţie de creaturi şi de diferitele regnuri sau planuri în care au loc, anumite procese sunt mai lungi, altele mai scurte. Ceea ce este deosebit în cazul arborilor, şi în special al pomilor fructiferi, este faptul că aceste procese se repetă invariabil în fiecare an: cele patru anotimpuri sunt cele patru etape şi, pentru a le sublinia importanţa, tradiţia iniţiatică a aşezat fiecare etapă sub influenţa unui arhanghel.

Grăuntele se află sub influenţa arhanghelului Gabriel care condensează şi solidifică elementele. El este pus în pământ în momentul cel mai întunecos, cel mai friguros al anului, iar Gabriel îi transmite memoria, genele eredităţii care menţin caracteristicile de la o generaţie la alta. El introduce în grăunte toate particularităţile şi virtuţile plantei, le condensează în acest volum minuscul ce conţine dezvoltarea sa în germene. Şi el acţionează la fel şi cu seminţele animalelor şi ale oamenilor. Fiecare generaţie păstrează în cromozomii săi toate caracterele specifice, memoria nu se pierde.

În opoziţie cu arhanghelul Gabriel care concentrează energiile, arhanghelul Rafail le eliberează. Iar pentru a le elibera, trebuie mai întâi ca grăuntele să moară astfel ca tot ceea ce el conţine să poată ieşi şi să transforme în rădăcini, tijă, ramuri, frunze, flori şi fructe… fructe ce vor da noi seminţe. Până în acest stadiu, grăuntele era o creatură înţepenită, paralizată, stagnantă, poate de mii de ani, în aşteptarea unor condiţii propice. Aproape ca un cadavru abandonat într-un sicriu, grăuntele pare mort. Dar primăvara, de îndată ce căldura revine, peste tot unde există grăunţe, există înviere: fiecare este asemenea unui mic mormânt ce se deschide; arhanghelul Rafail îşi începe lucrarea, piatra este dată la o parte de îngerii din ierarhia *Bnei-Elohimilor* cărora el le comandă, iar germenul apare.

Căldura este cauza acestei învieri, şi ea trebuie să se mărească ca să se ajungă la maturitate. Arhanghelul Uriel are această sarcină, Uriel care este focul, flacăra, întreaga căldură a verii. Arborele a înflorit deja de multă vreme. Dar ce este o floare? Este organul plantei ce se apropie cel mai mult de regnul animal. Această latură animală a plantei posedă sensibilitate, ceva care se aseamănă sistemului nervos; ea se deschide la lumină şi se închide la întuneric. Putem merge mai departe şi să spunem că în floare se formează corpul astral al plantei. Floarea este de fapt sexul plantei, aici are loc fertilizarea. Deci Uriel lucrează cu

căldura pentru ca florile să producă fructe.

Toamna, arhanghelul Mihail vine să separe fructul de pom, aşa cum separă de asemenea neghina de bobul curat. În timpul verii, bunul şi râul, folositorul şi dăunătorul au crescut împreună şi ei trebuie separaţi, trebuie făcut un triaj. Este atribuţia lui Mihail; cu sabia sa, el retează legăturile. Dar această separare trebuie să aibă loc la momentul adecvat, exact ca şi naşterea unui copil. Copilul este ca un fruct care se detaşează de mama sa, arborele, dar această separare trebuie să se facă la un moment precis, cordonul ombilical nu trebuie tăiat înainte de termen. Arhanghelul Mihail vine la momentul propice ca să separe mama de copil.

Deci, atunci când vine toamna, arhanghelul Mihail, în fruntea ierarhiilor Malahimilor (Virtuţilor), separă fructul de pom, şi învelişul şi sămânţa de fruct. Adesea animalele şi oamenii scot coaja, seminţele sau sâmburele fructului, înainte de a se hrăni cu pulpa sa. Ele ajută astfel natura să realizeze toate posibilităţile de reînnoire pentru ca speciile să continue să existe. Dacă nu ar exista această separare, nu ar exista nici viaţa nouă.

Tot toamna paiul este separat de bobul curat ce va fi aşezat în hambar. În acelaşi fel, arhanghelul Mihail scoate sufletul uman din corp, din coaja sa; iar sufletul, de asemenea, într-un anume fel, este aşezat într-un hambar, adică într-un loc liniştit al lumii invizibile unde nu există nici şoareci, nici boli, acolo unde stăpânul locului veghează asupra sa. Mai târziu, el va fi din nou însămânţat, adică trimis pe pământ ca să se reîncarneze. Va veni încă o dată iama pentru el: va suferi amintindu-şi cu nostalgie de locul pe care l-a părăsit, acel loc în care domneau pacea şi lumina, şi se va plânge: „Acolo, eram îngrijit, ocrotit; acum am fost îndreptat spre acest loc întunecat unde voi fi uitat. Adesea nu se ştie nici măcar că exist”. Unde? în pântecele unei femei, fiindcă o nouă viaţă a început; şi este adevărat că uneori trebuie să treacă ceva timp pentru ca o femeie să ştie că poartă această viaţă în ea.

Observaţi, deci, că în viaţa arborelui, putem citi ciclurile propriei noastre vieţi.

Oprindu-ne puţin gândul asupra imaginii arborelui, vom mai descoperi încă multe alte lucruri. Arborele este prezent în Biblie, de la începutul cărţii *Facerea*, până la sfârşitul *Apocalipsei*. Învăţaţi deci să priviţi aceşti arbori căutând să pătrundeţi în profunzimea lor: veţi

simţi, poate că veţi zări într-o bună zi, entităţile care îi locuiesc şi care se ocupă de ei. Şi chiar dacă nu le vedeţi, an după an ele vă vor învăţa ştiinţa grăuntelui, vă vor învăţa cum să dezvoltaţi grăuntele de aur, această chintesenţă pe care Creatorul însuşi v-a oferit-o, astfel ca să puteţi realiza transmutarea materiei, nu numai în sufletul vostru, dar totodată şi în trupul vostru.

Articol XIV. Cap. 14 – Aurul adevăratei cunoaşteri: alchimistul şi căutătorul de aur

Chiar şi aceia care nu cunosc nimic din alchimie şi nu nutresc niciun interes pentru această practică, ştiu că ea are ceva de a face cu fabricarea aurului. Acest lucru este insuficient, dar aşa este: aurul a frapat mereu imaginaţia oamenilor. De ce? Fiindcă el îi pune în legătură cu soarele, sursa vieţii. Dacă aurul posedă o valoare foarte reală, înseamnă că el provine de la soare, este o condensare a luminii solare. Soarele produce aurul eteric şi pământul îl fixează: de miliarde de ani, razele sale străbat spaţiul şi pătrund până în profunzimile pământului unde entităţi lucrează la materializarea lor. Şi astfel noi putem culege aurul, aşa cum culegem vara fructele unui pom atunci când se coc.

Oamenii se bat pentru aur, se omoară pentru aur, dar nu acest lucru îl doreşte soarele. Soarele vrea să realizeze ceva bun, măreţ în ei prin intermediul aurului. De când îl zăresc strălucind deasupra capului lor, ei ar fi trebuit să înţeleagă aceste proiecte ale soarelui; ei ar fi trebuit să înveţe să utilizeze aceste forţe binefăcătoare de care este plin aurul, nu numai pentru sănătatea lor fizică, ci totodată şi pentru dezvoltarea corpurilor lor spirituale. Fiindcă este posibil de a reface în sens invers cursul procesului de condensare a aurului pentru a regăsi în el lumina, căldura şi puterea soarelui.

Aurul nu-şi va pierde niciodată din valoarea sa atât timp cât soarele va exista, fiindcă în soare se găseşte „bancacare îl emite. Un ambasador este puternic prin puterea naţiunii care îl deleagă; el este primit cu respect şi consideraţie fiindcă în spatele lui se găseşte o întreagă ţară pe care el o reprezintă, în spatele aurului se află soarele, de aceea îl admirăm, îl căutăm. Iar dacă vederea aurului produce o stare plăcută, o bucurie, o dilatare a plexului solar, este pentru că el posedă viaţa, strălucirea soarelui.

Folosim plumbul ca ecran în faţa anumitor vibraţii nocive, dar aurul posedă o putere de protecţie mult superioară plumbului, şi se

pot fabrica de asemenea ecrane din el astfel ca să primim numai influenţe favorabile şi chiar să amplificăm aceste influenţe. Da, închipuiţi-vă o mică încăpere tapetată cu foi de aur unde fiecare va putea să se reculeagă astfel ca să facă o lucrare benefică pentru sine însuşi şi pentru întreaga lume… Ar merita să facem o asemenea experienţă, dar cum această instalaţie ar costa enorm, pentru moment cel puţin, este exclus!

Deci, aşteptând, trebuie cel puţin să fim conştienţi de aurul pe care îl posedăm deja, astfel ca să putem lucra cu el. Fiindcă noi posedăm de asemenea aur în corpul nostru fizic. Da, sângele nostru conţine aur, iar acest aur pe care îl avem în sânge ne dă energie ca să lucrăm, deci ca să dobândim bogăţii. Şi ne ţine la adăpost de boală, fiindcă emite un fel de vibraţie ce se opune pătrunderii microbilor şi viruşilor. În sfârşit, sub o altă formă, aurul ne iluminează conştiinţa; acela care îl posedă dobândeşte înţelepciunea şi pătrunde în secretele naturii. Este folositor desigur să aduni aur în seifuri, dar este şi mai util, indispensabil, să măreşti cantitatea de aur din tine însuţi!

Alchimiştii au căutat deci piatra filosofală fiindcă ea posedă proprietatea de a transforma metalele în aur, de a vindeca bolile şi de a prelungi viaţa, şi în sfârşit, de a descoperi secretele naturii. Există aici trei categorii de aur: bogăţia materială, sănătatea, înţelepciunea. Da, înţelepciunea, care nu trebuie confundată cu anumite cunoştinţe teoretice pe care le primim din cărţi, fiindcă nu cu aceste cunoştinţe învăţăm să ne orientăm pe drumurile vieţii.

Cunoştinţele livreşti nu sunt bune decât pentru o vreme, iar domeniul şi eficacitatea lor au limite. Atunci când încercările apar, fie că ele vin din lumea exterioară sau din voi înşivă, această cunoaştere vă lasă fără ajutor, vă simţiţi slabi, dezorientaţi, neputincioşi. Căutaţi în seifurile voastre interioare, dar oare ce găsiţi? Ordine de plată fără valoare în schimbul cărora băncile soarelui nu vă vor da nimic.

Spiritele solare vă vor spune: „Noi nu cunoaştem aici aceste ordine de plată! „Şi chiar dacă le veţi demonstra că aveţi o monedă ce are valoare pe pământ, ele vă vor răspunde: „Este posibil, dar aici nu are valoare. La noi, numai aurul adevărat are valoare".

Aurul reprezintă adevărata cunoaştere, acea cunoaştere care este mai întâi lumină, cunoaştere iniţiatică datorită căreia învăţăm să citim cartea naturii şi să ne dezvoltăm astfel ca să intrăm în slujba Domnului. Dar de ce să intrăm în slujba Domnului? Fiindcă aici vom

întâlni adevărata libertate.2 Da, astfel ne învaţă aurul adevărat, şi nu numai că ne învaţă, dar ne propune cele mai bune activităţi. Deci, câte descoperiri, câte călătorii în perspectivă pentru acela care posedă acest aur! Acum, înţelegeţi despre ce aur este vorba şi cum să-l obţineţi pentru lucrarea voastră spirituală. Toate cunoştinţele umane sunt fără valoare în comparaţie cu câteva grame de aur adevărat, fiindcă numai cu acest aur se obţine apărarea, sprijinul şi protecţia.

Discipolul unei şcoli iniţiatice este asemenea alchimistului care caută piatra filosofală pentru a transforma dintr-odată toate metalele în aur. Şi se mai aseamănă cu acel căutător de aur preocupat să treacă prin sită nisipul unui râu. A lucra asupra pietrei filosofale este o activitate atât de lungă şi grea încât, chiar dacă i-ar consacra întreaga viaţă, alchimistul nu este sigur dacă îşi va atinge ţelul.

Dar acesta nu poate constitui un motiv de descurajare pentru discipol: chiar dacă el nu află secretul de a transforma imediat întreaga sa materie în aur, în lumină, niciuna dintre strădaniile sale nu este vreodată în zadar. Într-adevăr, asemenea căutătorului de aur care găseşte zilnic cel puţin o pepită, discipolul câştigă şi el de asemenea zilnic o pepită, o picătură de lumină, şi astfel pepită după pepită, picătură după picătură, el se apropie de lumină.

Atunci, concluzia de tras este simplă: nu trebuie niciodată să te opreşti din lucru şi să nu te mai străduieşti, ci să-ţi exersezi fără încetare voinţa. Da, voinţa, aceasta este cea care lipseşte adesea! Oamenii urează binele, îşi doresc binele, aspiră la bine… dar totul se opreşte aici, ei nu merg mai departe, nu-şi pun voinţa la lucru pentru a realiza acest bine care şi-l doresc, şi continuă să trăiască aşa cum au făcut-o mereu, instinctiv, mecanic, neglijent. Existenţa cotidiană cere desigur un minimum de voinţă: să te scoli din pat dimineaţa, să mergi la lucru, să ai grijă de familia ta etc… dar aceasta o face toată lumea, nu este un mare merit.

Voinţa despre care vă vorbesc este o hotărâre a inimii şi a intelectului, ele însele fiind inspirate de suflet şi de spirit. Vreţi să vă dezvoltaţi voinţa? începeţi prin a vă studia astfel ca să vă cunoaşteţi, apoi hotărâţi-vă să urmaţi o anumită orientare interioară ce vă va obliga să vă dezvoltaţi calităţile şi să vă corectaţi defectele.

Este adevărat că observăm oameni manifestând o voinţă extraordinară pentru a reuşi social, pentru a învinge în întreceri, pentru a-şi elimina concurenţii sau adversarii. În acest caz, ar fi fost

mai bine să fie mai puţin determinaţi, fiindcă nu fac altceva decât să-şi pună voinţa în slujba naturii lor inferioare. Or, Creatorul ne-a dat o voinţă pentru ca să facem din ea contrariul, adică instrumentul naturii noastre superioare, pentru ca să o punem în slujba unui înalt ideal. În ce fel? Aceasta începe prin lumină, prin înţelegerea adevărurilor esenţiale. Imediat ce am înţeles un adevăr esenţial, trebuie să ne folosim voinţa ca să-l punem în practică, ştiind că este singurul mijloc de a-l înţelege cu adevărat.

Este uşor să enunţi adevăruri, primul venit le poate găsi în operele câtorva înţelepţi ca să le repete apoi ca un papagal. Se poate întâmpla ca să câştige astfel stima unor orbi care nu văd cât de slab şi de şubrezit este el în interior. Dar să înşeli nişte orbi, nu este o mare chestie! în tot cazul există alţii care nu se lasă înşelaţi: entităţile luminoase ale lumii invizibile. Or, noi trebuie să câştigăm stima acestor entităţi, şi o vom câştiga punând în aplicare adevărurile pe care Iniţiaţii ni le revelă. Aceste adevăruri sunt arme în noi şi nu vom găsi niciodată altele mai bune ca să obţinem victorii vieţii; dar dacă nu dispunem de braţe ca le folosim, adică de o voinţă pentru a le aplica, ele rămân ineficiente.

Se povesteşte că sub domnia sultanului otoman Mohamed al II-lea, zis şi Cuceritorul, un războinic a devenit celebru prin cele douăzeci şi două de victorii pe care le-a obţinut asupra armatelor inamice. Era epoca în care se folosea sabia!... într-o bună zi, sultanul a cerut să i se aducă acea sabie mereu învingătoare care, după părerea lui, trebuia să posedă anumite particularităţi deosebite. I s-a adus sabia. A pus mâna pe ea, a întors-o pe toate feţele... Or, era o sabie obişnuită, iar sultanul, decepţionat, a înapoiat-o spunând că nu are ce să facă cu o asemenea armă obişnuită. Atunci când eroul care a ieşit învingător din atâtea bătălii a aflat reacţia sultanului, a exclamat: „Dar el nu a văzut decât sabia, nu mi-a zărit braţul. Braţul meu a fost acela care a obţinut victoriile".

Eu vă dau de asemenea o sabie, adică metode eficace, dar cu condiţia ca să le puneţi în practică. Chiar un mic cuţit poate face minuni dacă te exersezi zilnic să-l mânuieşti, iar un singur chibrit poate incendia un oraş întreg. Poţi face o lucrare imensă cu o metodă în aparenţă nesemnificativă: totul se află în braţ, adică în voinţă. Deci, hotărâţi-vă să folosiţi cunoaşterea şi metodele pe care le-aţi primit şi veţi câştiga într-o zi cele douăzeci şi două de bătălii, cei douăzeci şi

două de bătălii ale Iniţierii: trei pentru lumile fizică, spirituală şi divină; şapte pentru planete; douăsprezece pentru constelaţiile zodiacale. Interpretaţi toate acestea aşa cum puteţi…

În limbajul simbolurilor, voinţa, forţa combativă care biruie duşmanii, care dispersează tenebrele interioare şi exterioare este reprezentată de sabie, paloş, spadă. Dar aceste arme nu au numai o funcţie simbolică, ele pot fi folosite: Ştiinţa Iniţiatică explică că spiritele răului îi asaltează pe oameni învăluindu-i cu fluide opace, ca nişte nori negri; dacă le împungem cu vârful unei săbii, aceste fluide se descompun, iar entităţile întunecoase fug.

Se spune că Paracelsus poseda o sabie pe care o folosea ca să respingă curenţii de ură de care era urmărit. Ştiinţa sa, cunoştinţele sale, de asemenea caracterul său, i-au atras mulţi duşmani care unelteau moartea sa. Atunci când se simţea atacat din invizibil de forţe obscure ce erau proiectate asupra sa, el învârtea în aer sabia sa în toate direcţiile. Dar, evident că nu este suficient să învârţi o armă ca să te descotoroseşti de entităţile întunecoase, trebuie să posezi această armă în tine însuţi: o voinţă exersată, orientată de o gândire lucidă, puternică, şi susţinută de un sentiment de iubire dezinteresată. Da, armele materiale nu sunt de prea mare ajutor în viaţa spirituală, şi eu nu vă sfătuiesc să le folosiţi. Ca să obţineţi adevăratele victorii, mulţumiţi-vă să lucraţi cu intelectul vostru, cu inima şi cu voinţa voastră.

În fiecare zi vă sunt descoperite câteva noi aspecte ale adevărului, zilnic primiţi câteva particule de lumină, câteva raze din soarele divin. Oare le simţiţi? Ce mai aşteptaţi? Singurul lucru care vă lipseşte este dispoziţia pentru efort, răbdarea, tenacitatea. Veţi spune: „Dar durează, durează, anii trec…" Da, pentru noi este de durată, dar pentru Spiritul Universal care trăieşte în veşnicie nu contează. Învăţaţi şi voi să trăiţi în veşnicie şi veţi avea o altă percepţie a timpului.

Răbdarea şi tenacitatea alchimiştilor, iată calităţile pe care trebuie să vă străduiţi să le obţineţi! Este binecunoscută povestea unora. Ei lucrau ani în şir, şi uneori nu găseau nimic, sau foarte puţin! Dar nu se descurajau niciodată, atât erau de convinşi că era ceva de găsit şi acest ceva, mai preţios decât comorile din orice castel, merita toate sacrificiile.

Alchimistul (ca de altfel şi chimistul) care nu lucrează corect, ratează experienţa: sau nu a ştiut să dozeze elementele, sau a

amestecat ceva ce nu trebuia, iar rezultatul poate fi o explozie. La fel se întâmplă şi cu spiritualistul: dacă nu obţine niciun rezultat, nu înseamnă că învăţământul care l-a primit a fost greşit, sau metodele care i-au fost indicate sunt ineficace; el este acela care nu a ştiut să procedeze corect. Şi mai ales, el se grăbeşte, fiindcă este leneş, oboseşte repede la efort şi îşi închipuie că există mijloace ca să treci repede peste greutăţi.

Bineînţeles, uneori acest lucruri se întâmplă în cazul medicinii; pastile, câteva injecţii, şi iată-ne din nou pe picioare. Din nefericire, cu lucrarea spirituală, aceasta nu se întâmplă niciodată astfel; aici nu există nici comprimate, nici injecţii, în acest caz trebuie să lucrezi îndelung asupra propriei tale materii, să o coci, să o malaxezi, să o modelezi. Iar acela care pretinde că vă poate dezvălui secrete care să vă transforme de azi pe mâine, este un şarlatan. Ceea ce vi se poate întâmpla dintr-odată este revelaţia unui adevăr, sau a unei noi orientări de urmat, dar apoi trebuie să lucraţi, să lucraţi…

Chiar dacă vi se aduc toate comorile din lume, ca să beneficiaţi de ele cu adevărat, trebuie să învăţaţi să faceţi ceva cu ele, altminteri veţi rămâne în interior la fel de săraci ca şi când n-aţi avea nimic, închipuiţi-vă că sunteţi aşezaţi în faţa unei mese cu feluri de mâncare copioase: chiar şi în acest caz trebuie să faceţi efortul să întindeţi mâna ca să duceţi la gură această hrană, şi apoi să o mestecaţi, încă o dată, exemplul nutriţiei este atât de instructiv! Orice vi s-ar da, depinde de voi ca să faceţi eforturi, fizice, afective sau intelectuale ca să vi-l însuşiţi cu adevărat. Dacă nu aţi înţeles acest lucru, este inutil să vorbiţi despre spiritualitate.

Câţi dintre voi nu-şi închipuie că le-ar fi de ajuns să găsească o metodă extraordinară ce va da rezultate foarte rapide! în realitate, este exact contrariul: nu aveţi nevoie decât de metode foarte simple şi de timp îndelungat. Trebuie să vă comportaţi în acelaşi timp ca un alchimist şi ca un căutător de aur. Ca să regăsiţi lumina, pacea, iubirea, forţa, faceţi un gest sau câteva respiraţii profunde, pronunţaţi o formulă sau o rugăciune concentrându-vă asupra ei, şi încet-încet veţi simţi că regăsiţi ritmurile armoniei cosmice. În acel moment, Natura vă va spune: „Eu recunosc aceste cuvinte, aceste gesturi, ele vibrează în armonie cu ceea ce există mai frumos şi mai luminos în mine. Iată, îţi dau binecuvântările mele”. Da, este simplu, dar trebuie să reîncepeţi zilnic, şi de mai multe ori pe zi, pe parcursul întregii voastre vieţi.

Contrar a ceea ce unii cred, alchimia nu este o ramură a chimiei. Un chimist care a făcut studii serioase şi care dispune de un laborator bine echipat poate reuşi orice experienţă. Dar lucrurile nu stau aşa şi în cazul alchimistului. Alchimistul nu se poate mulţumi să reunească condiţiile materiale pentru lucrarea sa; el trebuie să-şi pregătească deopotrivă sufletul său, intelectul său, inima sa şi chiar corpul său fizic străduindu-se să le menţină într-o stare de adevărată puritate. Chiar dacă el nu a ajuns să-şi înfrângă toate slăbiciunile, natura îi poate oferi succesul. Dar pentru ca acest succes să nu se transforme într-o capcană, el trebuie să vegheze să-l folosească aşa cum trebuie. Se poate obţine puterea asupra materiei, dar pentru acela care nu pune pe primul plan lucrarea supra sa însuşi, singura capabilă să-l ţină la adăpost de tentaţii, această putere devine periculoasă.

Alchimiştii au ca deviză. „Ora et labora", adică: roagă-te şi lucrează. Da, să te rogi mai întâi, şi să lucrezi apoi. De ce? Pentru a da cea mai bună orientare lucrării lor, fiindcă dacă munca înalţă şi înnobilează fiinţa umană, nu toate lucrările şi scopurile pe care ni le fixăm muncind sunt de valoare egală. Trebuie să ştim pentru cine, pentru ce lucrăm. Iar rugăciunea singură ne aduce lumina, ne orientează în activităţile noastre, fiindcă ea ne pune în legătură cu lumea divină. Datorită rugăciunii noi primim lumina asupra a ceea ce avem de făcut astfel ca să ne folosim energiile pentru binele tuturor. Unii pretind că a lucra înseamnă a te ruga. Da, este adevărat într-un anume fel; dar este mai bine totuşi să ne rugăm înainte de a lucra.

Într-o zi, veţi înţelege că aici primiţi aur adevărat, un aur ce vă va folosi chiar şi dincolo de această viaţă pământeană. Deci, nu mai cereţi nimic altceva. Rugaţi-vă şi lucraţi!

CUPRINS

Cap. 1 – Despre interpretarea scrierilor sfinte 1
I. „Pentru că litera ucide, iar duhul face viu" 1
II. Cuvântul Domnului 3
Cap. 2 – „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om… 3
Cap. 3 – „Voi sunteţi sarea pământului" 3
I. Însemnaţi materia cu pecetea spiritului 3
II. Izvorul energiilor 3
Cap. 4 – „Dacă sarea se va strica…" 3
Cap. 5 – A gusta savoarea sării: iubirea divină 3
Cap. 6 – „Voi sunteţi lumina lumii" 3

Cap. 7 – Sarea alchimiştilor 3
Cap. 8 – „Fiindcă toate lucrurile sunt şi izvorăsc din unul” 3
Cap. 9 – Lucrarea alchimică: 3 deasupra lui 4 3
Cap. 10 – Piatra filosofală, fruct al unei uniuni mistice 3
Cap. 11 – Regenerarea materiei: crucea şi creuzetul 3
Cap. 12 – Rouă de mai 3
Cap. 13 – Dezvoltarea germenului divin 3
Cap. 14 – Aurul adevăratei cunoaşteri: alchimistul şi căutătorul de aur 3